

משניות סדר נזיקים

על פי מהדורת הרב דוד אלטאראס ז"ל
שהודפס בשנת ה'תק"ע בעיר פיסא

פה ירושלים יע"א
שנת ציון במשפט תפדה לפ"ק

הוצאת חטף-סגול

2025

הובא לדפוס באמצעות \LaTeX ע"י שמעון מונטגיו

תפלת ר' נחוניא בן הקנה שחייב לאומרה כל הנכנס לבית המדרש ללמוד
יהי רצון מלפניך יי אלהי שלא יאָרע דְבַר תְּקֻלָּה עַל יְדֵי וְלֹא אֶכְשֶׁל
בְּדַבֵּר הִלְכָה וַיִּשְׁמַחוּ בִּי חֲבִירֵי וְלֹא אֹמֵר עַל טְהוֹר טָמֵא וְלֹא עַל
טָמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל מִתֵּר אֶסּוּר וְלֹא עַל אֶסּוּר מִתֵּר וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבִירֵי
בְּדַבֵּר הִלְכָה וַאֲשַׁמַּח בָּהֶם:

והאר"י צוק"ל היה אומר אחר תפלה זו שני פסוקים אלו

כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:
גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

קודם הלימוד

כתוב בספר תוצאות חיים כשפותח הספר ללמוד בו יאמר

הִנְנִי רוֹצֶה לְלַמֹּד כְּדֵי שְׂבִיאוֹנִי תִלְמוּד זֶה לִידי מַעֲשֶׂה וְלִידי מִדּוֹת
יִשְׁרוֹת וְלִידי יְדִיעַת הַתּוֹרָה וְהִרְיִנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוא וּשְׂבִינִתִּיהָ בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ יְהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה
יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

משניות סדר נזיקים

יש בו י' מסכתות וזהו סדורן

א בבא קמא י פרקים ב בבא מציעא י פרקים
ג בבא בתרא י פרקים ד סנהדרין יא פרקים ה מכות
ו פרקים ז שבועות ח פרקים ז עדויות ח פרקים
ח עבודה זרה ה פרקים ט אבות ו פרקים י הוריות
ג פרקים

בין הכל ע"ד פרקים:

ויש שמסדרים אחר שבועות ע"ז ואחר כך הוריות

ואחר כך אבות ולבסוף עדויות

ושניהם ניתנו מרועה אחד

מסכת בבא קמא

פרק א

אֲרֶבֶּעָה אַבּוֹת נִזְיָקִין הַשּׁוֹרֵר וְהַבּוֹר וְהַמִּבְעָה וְהַהֲבֵיעַר לֹא הָרִי הַשּׁוֹר כְּהָרִי הַמִּבְעָה וְלֹא הָרִי הַמִּבְעָה כְּהָרִי הַשּׁוֹר וְלֹא זֶה וְזֶה שֵׁישׁ בָּהֶן רוּחַ חַיִּים כְּהָרִי הָאֵשׁ שָׁאִין בּוֹ רוּחַ חַיִּים וְלֹא זֶה וְזֶה שֶׁדֶּרֶכָּן לִילֵךְ וְלִהְיוֹתִיק כְּהָרִי הַבּוֹר שָׁאִין דֶּרֶכּוֹ לִילֵךְ וְלִהְיוֹתִיק הַצֵּד הַשּׁוֹה שֶׁבָּהֶן שֶׁדֶּרֶכָּן לִהְיוֹתִיק וְשִׁמְיֶרְתָּן עָלֶיךָ וּכְשֶׁהֲיוֹתִיק חָב הַמְּזִיק לְשֵׁלֵם תְּשַׁלּוּמֵי נֶזֶק בְּמִיטֵב הָאָרֶץ:

ב כָּל שֶׁחֲבַתִּי בְּשִׁמְיֶרְתּוֹ הַכְּשֶׁרְתִּי אֶת נֶזֶקוֹ הַכְּשֶׁרְתִּי בְּמַקְצֵת נֶזֶקוֹ חֲבַתִּי בְּתִשְׁלוּמֵי נֶזֶקוֹ כִּהְכָשֵׁר כָּל נֶזֶקוֹ נִכְסִים שָׁאִין בָּהֶן מַעֲלָה נִכְסִים שֶׁל בְּנֵי בְרִית נִכְסִים הַמְּיוֹחָדִים (וּבְכָל מְקוֹם) חוּץ מִרְשׁוֹת הַמְּיוֹחָדֶת לַמְּזִיק וּרְשׁוֹת הַנֶּזֶק וְהַמְּזִיק וּכְשֶׁהֲיוֹתִיק חָב הַמְּזִיק לְשֵׁלֵם תְּשַׁלּוּמֵי נֶזֶק בְּמִיטֵב הָאָרֶץ:

ג שׁוֹם כֶּסֶף וְשׁוֹה כֶּסֶף בְּפָנֵי בֵּית דִּין וְעַל פִּי עֲדִים בְּנֵי חוּרִין וּבְנֵי בְרִית וְהַנָּשִׁים בְּכֻלָּל הַנֶּזֶק וְהַנֶּזֶק וְהַמְּזִיק בְּתִשְׁלוּמֵי:

ד חֲמִשָּׁה תַּמִּין וְחֲמִשָּׁה מוֹעֲדִין הַבְּהֵמָה אֵינָה מוֹעֲדֶת לֹא לִגְח וְלֹא לְגוֹף וְלֹא לְשׁוֹךְ וְלֹא לְרִבּוּץ וְלֹא לְבַעוֹט הַשֵּׁן מוֹעֵד לֶאֱכֹל אֶת הָרְאוּי לָהּ הָרֶגֶל מוֹעֲדֶת לְשִׁבּוֹר

בְּדֶרֶךְ הַלּוּכָהּ וְשׁוֹר הַמוּעֵד וְשׁוֹר הַמְּזִיק בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק וְהָאָדָם הַזֹּאֵב וְהָאֵרִי וְהַדּוֹב וְהַנֶּמֶר וְהַבְּרָדִלָּס וְהַנֶּחֱשׁ הָרִי אֵלּוּ מוּעָדִין רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּזֶמֶן שֶׁהֵן בְּנֵי תַרְבוֹת אֵינָן מוּעָדִין וְהַנֶּחֱשׁ מוּעָד לְעוֹלָם מֵה בֵּין תָּם לְמוּעֵד (אֶלָּא) שֶׁהֵתָם מְשִׁלִּים חֲצֵי נֶזֶק מְגוּפוֹ וְמוּעֵד מְשִׁלִּים נֶזֶק שְׁלֵם מִן הָעֲלִיָּה:

יום יד

פרק ב

כִּיצַד הָרֶגֶל מוּעֵדֶת לְשִׁבּוֹר בְּדֶרֶךְ הַלּוּכָהּ הַבֵּהֱמָה מוּעֵדֶת לְהִלֵּךְ בְּדֶרֶכָּהּ וּלְשִׁבּוֹר הֵיתָה מִבְּעֻטָּת אוֹ שֶׁהָיוּ צָרוֹרוֹת מִנִּתְּזִין מִתַּחַת רִגְלֶיהָ וְשִׁבְרָה אֶת הַכְּלִים מְשִׁלִּים חֲצֵי נֶזֶק דָּרְסָה עַל הַכְּלִי וְשִׁבְרָתוֹ וְנָפַל עַל כְּלִי אֲחֵר וְשִׁבְרוֹ עַל הָרֹאשׁוֹן מְשִׁלִּים נֶזֶק שְׁלֵם וְעַל הָאֲחֵרוֹן מְשִׁלִּים חֲצֵי נֶזֶק הַתִּרְנָגוּלִים מוּעָדִין לְהִלֵּךְ בְּדֶרֶכָּן וּלְשִׁבּוֹר הָיָה דָּלִיל קָשׁוֹר בְּרִגְלָיו אוֹ שֶׁהָיָה מֵהֵדֵס וְשִׁבְרָ אֶת הַכְּלִים מְשִׁלִּים חֲצֵי נֶזֶק:

^ב כִּיצַד הַשֵּׁן מוּעֵדֶת לְאָכּוֹל אֶת הָרֹאשׁוֹ לָהּ הַבֵּהֱמָה מוּעֵדֶת לְאָכּוֹל פִּירוֹת וִירְקוֹת אֹכְלָה כְּסוּת אוֹ כְּלִים מְשִׁלִּים חֲצֵי נֶזֶק בִּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק אֲבָל בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים פָּטוֹר וְאִם נִהְיִיתָ מְשִׁלִּים מֵה שְׁנֵהֲנִיתָ כִּיצַד (מְשִׁלִּים) מֵה שְׁנֵהֲנִיתָ אֹכְלָה מִתּוֹךְ הָרִחְבָּה מְשִׁלִּים מֵה שְׁנֵהֲנִיתָ מִצַּדִּי הָרִחְבָּה מְשִׁלִּים מֵה שֶׁהִזִּיקָה מִפֶּתַח

הַחֲנוּת (מְשַׁלֵּם) מֵה שְׁנֵה־נִית • מִתּוֹךְ הַחֲנוּת (מְשַׁלֵּם) מֵה
שֶׁהִזִּיקָה:

א הַכֶּלֶב וְהַגָּדִי שֶׁקִּפְצוּ מֵרֹאשׁ הַגֶּגֶר • וְשִׁבְרוּ אֶת הַכֵּלִים •
מְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֹם • מִפְּנֵי שֶׁהֵן מוֹעֲדִין • הַכֶּלֶב שֶׁנִּטַּל הַחֲרָרָה
וְהַלֵּךְ לַגָּדִישׁ • אֲכַל הַחֲרָרָה וְהַדְּלִיק הַגָּדִישׁ • עַל הַחֲרָרָה
מְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֹם • וְעַל הַגָּדִישׁ מְשַׁלֵּם חֲצֵי גִזְק:

ד אֵיזָה הוּא תָם • וְאֵיזָה הוּא מוֹעֵד • מוֹעֵד כָּל שֶׁהֵעִידוּ בּוֹ
שְׁלֹשָׁה יָמִים • וְתָם מְשִׁיחִזּוֹר בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים • דְּבָרֵי רַבִּי
יְהוּדָה • רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר מוֹעֵד שֶׁהֵעִידוּ בּוֹ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים •
וְתָם כָּל שֶׁיְהוּ הַתִּינוּקוֹת מִמֶּשֶׁמְשִׁין בּוֹ וְאֵינוּ נוֹגְחִין:

ה שׁוֹר הַמִּזִּיק בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק בִּיצֵד • נִגַּח • נִגְף • נִשְׁךְ • רִבְצֵן •
בַּעֲט • בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים • מְשַׁלֵּם חֲצֵי גִזְק • בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק •
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר גִּזְק שָׁלֹם • וְחֲכָמִים אוֹמְרִים חֲצֵי גִזְק •
אָמַר לָהֶם רַבִּי טַרְפוֹן וּמָה אִם בְּמָקוֹם שֶׁהִקְלָ עַל הַשֵּׁן
וְעַל הָרֶגֶל בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים שֶׁהוּא פָּטוֹר • הַחֲמִיר עָלֵיהֶם
בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק לְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֹם • מָקוֹם שֶׁהַחֲמִיר עַל הַקֶּרֶן
בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים • לְשַׁלֵּם חֲצֵי גִזְק • אֵינוּ דִין שֶׁנִּחְמִיר עָלֶיהָ
בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק לְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֹם • אָמְרוּ לוֹ דִּין לָבֵא מִן הַדִּין
לִהְיוֹת כְּנֶדוֹן • מֵה בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים חֲצֵי גִזְק • אִף בְּרִשּׁוֹת
הַנֶּזֶק חֲצֵי גִזְק • אָמַר לָהֶם אֲנִי לֹא אֶדוֹן קֶרֶן מִקֶּרֶן • אֲנִי אֶדוֹן
קֶרֶן מִרְגֶּל • וּמָה אִם בְּמָקוֹם שֶׁהִקְלָ עַל הַשֵּׁן וְעַל הָרֶגֶל
בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים • הַחֲמִיר בְּקֶרֶן • מָקוֹם שֶׁהַחֲמִיר עַל הַשֵּׁן

וְעַל הָרֶגֶל בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק־ אֵינּוּ דִין שְׁנַחֲמִיר בְּקָרָן־ אָמְרוּ
 לוֹ דִּין לָבֵא מִן הַדִּין לִהְיוֹת בְּגִדּוֹן־ מֵהַ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים חֲצִי
 נֶזֶק אֶף בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק חֲצִי נֶזֶק:

^א אָדָם מוּעָד לְעוֹלָם בֵּין שׁוֹגֵג־ בֵּין מְזִיד־ בֵּין עֵר־ בֵּין יָשׁוֹן־
 סָמָא אֶת עֵין חֲבִירוֹ וְשִׁבַּר אֶת הַכֵּלִים־ מְשַׁלֵּם נֶזֶק שְׁלֵם:

פרק ג

הַמַּנִּיחַ אֶת הַכֹּד בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים־ וּבֵא אַחֵר וְנִתְקַל בָּהּ־
 וְשִׁבְרָה פְטוֹר־ וְאִם הוּזַק בָּהּ בְּעַל הַחֲבִית חֵיב
 בְּנִזְקוֹ־ נִשְׁבְּרָה כְּדוֹ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים־ וְהַחֲלַק אֶחָד בְּמִים־
 אֹז שְׁלָקָה בְּחֶרְסִיָּה חֵיב־ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּמִתְכַּוֵּין חֵיב־
 בְּאֵינוֹ מִתְכַּוֵּין פְטוֹר:

^ב הַשּׁוֹפֵךְ מִים בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְהוּזַק בָּהֶן אַחֵר־ חֵיב
 בְּנִזְקוֹ־ הַמַּצְנִיעַ אֶת הַקּוֹץ וְאֶת הַזְּכוּכִית־ וְהַגֹּדֵר אֶת גְּדֵרֹו
 בְּקוֹצִים־ וְגֵדֵר שֶׁנֶּפֶל לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים־ וְהִזְקוּ בָּהֶן אַחֵרִים־
 חֵיב בְּנִזְקוֹ:

^ג הַמוֹצִיא אֶת תִּבְנֹו וְאֶת קֶשׁוֹ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְזָבִלִים־
 וְהוּזַק בָּהֶן אַחֵר־ חֵיב בְּנִזְקוֹ־ וְכָל הַקּוֹדֵם בָּהֶן זָכָה־ רֶבֶן
 שֶׁמַּעֲזוֹן בֶּן גְּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל הַמִּקְלָקְלִין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים
 וְהִזְקוּ־ חֵיבִין לְשֵׁלֶם־ וְכָל הַקּוֹדֵם בָּהֶן זָכָה־ הַהוֹפֵךְ אֶת
 הַגָּלָל בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים־ וְהוּזַק בָּהֶן אַחֵר־ חֵיב בְּנִזְקוֹ:

י שְׁנֵי קִדְרִין שֶׁהָיוּ מְהַלְכִין זֶה אַחֵר זֶה וְנִתְקַל הָרֹאשׁוֹן
וְנִפְלָ וְנִתְקַל הַשֵּׁנִי בְּרֹאשׁוֹן חֵיב בְּגִזְקֵי שְׁנֵי:

ה זֶה בָּא בְּחִבִּיתוֹ וְזֶה בָּא בְּקוֹרְתּוֹ נִשְׁבְּרָה כִּדּוֹ שֶׁל זֶה
בְּקוֹרְתּוֹ שֶׁל זֶה פָּטוּר שְׁלֵזָה רְשׁוּת לְהֵלֶךְ וְלֵזָה רְשׁוּת
לְהֵלֶךְ הִיָּה בְּעַל קוֹרָה רֹאשׁוֹן וּבְעַל חִבִּית אַחֲרוֹן נִשְׁבְּרָה
חִבִּית בְּקוֹרָה פָּטוּר בְּעַל הַקוֹרָה וְאִם עָמַד בְּעַל הַקוֹרָה
חֵיב וְאִם אָמַר לְבַעַל חִבִּית עֲמֹד פָּטוּר הִיָּה בְּעַל חִבִּית
רֹאשׁוֹן וּבְעַל קוֹרָה אַחֲרוֹן נִשְׁבְּרָה חִבִּית בְּקוֹרָה חֵיב
וְאִם עָמַד בְּעַל חִבִּית פָּטוּר וְאִם אָמַר לְבַעַל קוֹרָה עֲמֹד
חֵיב וְכֵן זֶה בָּא בְּגִירוֹ וְזֶה בְּפִשְׁתָּנוֹ:

י שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ מְהַלְכִין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים אֶחָד רָץ וְאֶחָד
מְהַלֵּךְ אוֹ שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם רָצִים וְהִזִּיקוּ זֶה אֶת זֶה שְׁנֵיהֶם
פָּטוּרִין:

י הַמְּבַקֵּעַ בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְהִזִּיק בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים בְּרִשּׁוֹת
הָרַבִּים וְהִזִּיק בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְהִזִּיק
בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד אַחֵר חֵיב:

ח שְׁנֵי שְׁוָרִים תָּמִים שֶׁחִבְּלוּ זֶה אֶת זֶה מְשַׁלְמִים בַּמּוֹתֵר
חֲצִי גִזָּק שְׁנֵיהֶם מוּעָדִים מְשַׁלְמִים בַּמּוֹתֵר גִּזָּק שְׁלֵם
אֶחָד תָּם וְאֶחָד מוּעָד מוּעָד בְּתָם מְשַׁלֵּם בַּמּוֹתֵר גִּזָּק
שְׁלֵם תָּם בַּמוּעָד מְשַׁלֵּם בַּמּוֹתֵר חֲצִי גִזָּק וְכֵן שְׁנֵי אֲנָשִׁים
שֶׁחִבְּלוּ זֶה בְּזֶה מְשַׁלְמִים בַּמּוֹתֵר גִּזָּק שְׁלֵם אָדָם בַּמוּעָד
וּמוּעָד בְּאָדָם מְשַׁלֵּם בַּמּוֹתֵר גִּזָּק שְׁלֵם אָדָם בְּתָם וְתָם

בְּאָדָם. אָדָם בְּתָם מְשִׁלֵּם בַּמּוֹתֵר נֶזֶק שְׁלֵם. תָּם בְּאָדָם
מְשִׁלֵּם בַּמּוֹתֵר חֲצִי נֶזֶק. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אִף תָּם שְׁחָבַל
בְּאָדָם. מְשִׁלֵּם בַּמּוֹתֵר נֶזֶק שְׁלֵם:

ט שׁוֹר שָׁוָה מָנָה שֶׁנֶּגַח שׁוֹר שָׁוָה מֵאֲתִים. וְאֵין הַנִּבְלָה
יָפָה כָּלוּם. נוֹטֵל אֶת הַשׁוֹר. שׁוֹר שָׁוָה מֵאֲתִים שֶׁנֶּגַח שׁוֹר
שָׁוָה מֵאֲתִים. וְאֵין הַנִּבְלָה יָפָה כָּלוּם. אָמַר רַבִּי מֵאִיר עַל
זֶה נֶאֱמַר וּמָכְרוּ אֶת הַשׁוֹר הַחַי וְחָצוּ אֶת כֶּסֶּפוֹ. אָמַר
לֹא רַבִּי יְהוּדָה וְכֵן הִלְכָה. קִיַּמְתָּ וּמָכְרוּ אֶת הַשׁוֹר הַחַי
וְחָצוּ אֶת כֶּסֶּפוֹ. וְלֹא קִיַּמְתָּ וְגַם אֶת הַמֵּת יִחָצוּ. וְאִיזָה זֶה
שׁוֹר שָׁוָה מֵאֲתִים שֶׁנֶּגַח שׁוֹר שָׁוָה מֵאֲתִים. וְהַנִּבְלָה יָפָה
חֲמִשִּׁים זוּזִים. שָׁוָה נוֹטֵל חֲצִי הַחַי וְחָצִי הַמֵּת. וְזֶה נוֹטֵל חֲצִי
הַחַי וְחָצִי הַמֵּת:

י יֵשׁ חֵיִיב עַל מַעֲשֵׂה שׁוֹרוֹ. וּפְטוֹר עַל מַעֲשֵׂה עֶצְמוֹ.
פְּטוֹר עַל מַעֲשֵׂה שׁוֹרוֹ. וְחֵיִיב עַל מַעֲשֵׂה עֶצְמוֹ. שׁוֹרוֹ
שְׂבִישׁ פְּטוֹר. וְהוּא שְׂבִישׁ חֵיִיב. שׁוֹרוֹ שְׁסֻמָּא אֶת עֵין
עֲבָדוֹ. וְהִפִּיל אֶת שְׁנֵי פְטוֹר. וְהוּא שְׁסֻמָּא אֶת עֵין עֲבָדוֹ.
וְהִפִּיל אֶת שְׁנֵי חֵיִיב. שׁוֹרוֹ שְׁחָבַל בְּאֶבְיוֹ וְאִמּוֹ חֵיִיב. וְהוּא
שְׁחָבַל בְּאֶבְיוֹ וְאִמּוֹ פְטוֹר. שׁוֹרוֹ שֶׁהִדְלִיק אֶת הַגָּדִישׁ
בְּשַׁבַּת חֵיִיב. וְהוּא שֶׁהִדְלִיק אֶת הַגָּדִישׁ בְּשַׁבַּת פְּטוֹר.
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ:

יא שׁוֹר שֶׁהָיָה רוֹדֵף אַחֵר שׁוֹר אַחֵר (וְהוֹזֵק). זֶה אוֹמֵר
שׁוֹרֵךְ הַזֵּיק. וְזֶה אוֹמֵר לֹא כִּי אֵלָא בְּסֻלַּע לָקָה. הַמוֹצִיא

מחבירו עליו הראיה. היו שנים רודפין אחר אֶחָד. זה אומר שורף הזיק. וזה אומר שורף הזיק. שניהם פטורין. אם היו שניהם של איש אחד. שניהם חייבים. הֲיָה אֶחָד גדול. ואֶחָד קטן. הנזק אומר גדול הזיק. והמזיק אומר לא כי. אלא קטן הזיק. אחד תם ואֶחָד מועד. הנזק אומר מועד הזיק. והמזיק אומר לא כי. אלא תם הזיק. המוציא מחבירו עליו הראיה. היו (הנזקין) שנים. אחד גדול ואֶחָד קטן. והמזיקים שנים. אחד גדול ואֶחָד קטן. הנזק אומר גדול הזיק את הגדול. וקטן את הקטן. והמזיק אומר לא כי. אלא קטן את הגדול. וגדול את הקטן. אחד תם ואֶחָד מועד. הנזק אומר מועד הזיק את הגדול. ותם את הקטן. והמזיק אומר לא כי. אלא תם את הגדול. ומועד את הקטן. המוציא מחבירו עליו הראיה.

פרק ד

שור שנגח ארבע וחמשה שורים. זה אחר זה ישלם לאַחֲרוֹן שבהם. ואם יש בו מותר יחזיר לשלפניו. ואם יש בו מותר יחזיר לשלפני פניו. והאחרון אחרון נשפר. דברי רבי מאיר. רבי שמעון אומר שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאתים. ואין הנבלה יפה כלום. זה נוטל מנה. וזה נוטל מנה. חזר ונגח שור אחר שוה מאתים. האחרון נוטל מנה. ושלפניו זה נוטל חמשים וזה נוטל חמשים וזה חזר ונגח שור אחר שוה מאתים.

הַאֲחֵרוֹן נוֹטֵל מִנֶּה וְשִׁלְפָּנָיו חֲמִשִּׁים זֶזוּ וְשָׁנִים הָרָאשׁוֹנִים
דִּינָר זָהָב:

ב שוֹר שֶׁהוּא מוּעָד לְמִינוֹ וְאִינוּ מוּעָד לְשְׂאִינוּ מִינוֹ מוּעָד
לְאָדָם וְאִינוּ מוּעָד לְבִהֶמָּה מוּעָד לְקִטְנִים וְאִינוּ מוּעָד
לְגִדּוּלִים אֵת שֶׁהוּא מוּעָד לוֹ מְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֵם וְאֵת
שְׂאִינוּ מוּעָד לוֹ מְשַׁלֵּם חֲצֵי גִזְק אָמְרוּ לְפָנֵי רַבִּי יְהוּדָה
הֲרִי שֶׁהוּא מוּעָד לְשִׁבְתוֹת וְאִינוּ מוּעָד לְחֹל אָמַר לָהֶם
לְשִׁבְתוֹת מְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֵם לִימוֹת הַחֹל מְשַׁלֵּם חֲצֵי גִזְק
אֵימָתִי הוּא תָם מְשִׁיחִיזוֹר בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמֵי שִׁבְתוֹת:

ג שוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּגְחַל לְשׁוֹר שֶׁל הַקֹּדֶשׁ וְשֶׁל הַקֹּדֶשׁ
שֶׁנִּגְחַל לְשׁוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל פָּטוֹר שֶׁנֶּאֱמַר שׁוֹר רֵעֵהוּ וְלֹא
שׁוֹר שֶׁל הַקֹּדֶשׁ שׁוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּגְחַל לְשׁוֹר שֶׁל גֹּזִי
פָּטוֹר וְשֶׁל גֹּזִי שֶׁנִּגְחַל לְשׁוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בֵּין תָם בֵּין מוּעָד
מְשַׁלֵּם גִּזְק שָׁלֵם:

ד שוֹר שֶׁל פֶּקַח שֶׁנִּגְחַל שׁוֹר שֶׁל חֵרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן חֵיב
וְשֶׁל חֵרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן שֶׁנִּגְחַל שׁוֹר שֶׁל פֶּקַח פָּטוֹר
שׁוֹר שֶׁל חֵרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן שֶׁנִּגְחַל בֵּית דִּין מַעֲמִידִין
לָהֶן אֶפְסֹרְטוֹפּוֹס וּמַעֲמִידִין לָהֶם בְּפָנֵי אֶפְסֹרְטוֹפּוֹס נִתְפַּקַּח
הַחֵרֶשׁ נִשְׁתַּפָּה הַשׁוֹטָה וְהַגְדִּיל הַקָּטָן חָזַר לְתִמּוּתוֹ
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר רַבִּי יוֹסִי אָמַר הֲרִי הוּא בְּחִזְקָתוֹ שׁוֹר
הָאֶצְטָדִין אִינוּ חֵיב מִיתָה שֶׁנֶּאֱמַר כִּי יִגַּח וְלֹא שִׁיגִיחוֹהוּ:

ה שׁוֹר שֶׁנִּגְחַת אֶת הָאָדָם וּמֵת. מוֹעֵד מְשֻׁלָּם כִּפָּר. וְתָם פְּטוּר מִן הַכִּפָּר. וְזֶה חִיבִים מִיתָה. וְכֵן בִּבְנֵי. וְכֵן בְּבֵת. נִגְחַת עֶבֶד אוֹ אִמָּה. נוֹתֵן שְׁלֹשִׁים סְלָעִים. בֵּין שֶׁהוּא יָפָה מֵאָה מִנֶּה. וּבֵין שְׂאִינוֹ יָפָה אֶלָּא דִּינָר אֶחָד:

י שׁוֹר שֶׁהָיָה מִתְחַכֵּךְ בַּכֶּתֶל. וְנָפַל עַל הָאָדָם. נִתְכַּוֵּן לְהַרְגוֹ אֶת הַבְּהֵמָה. וְהָרַג אֶת הָאָדָם. לְגוֹי וְהָרַג בֶּן יִשְׂרָאֵל. לְנַפְלִים וְהָרַג בֶּן קִימָא. פְּטוּר:

י' שׁוֹר הָאִשָּׁה. שׁוֹר הֵיתוּמִים. שׁוֹר הָאֶפֶסְטְרוֹפֹס. שׁוֹר הַמִּדְבָּר. שׁוֹר הַהֶקְדֵּשׁ. שׁוֹר הַגֵּר שְׂמֵת. וְאִין לוֹ יוֹרְשִׁין. הָרִי אֵלּוֹ חִיבִים מִיתָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שׁוֹר הַמִּדְבָּר. שׁוֹר הַהֶקְדֵּשׁ. שׁוֹר הַגֵּר שְׂמֵת. (וְאִין לוֹ יוֹרְשִׁין.) פְּטוּרִים מִן הַמִּיתָה. לְפִי שְׂאִין לָהֶם בְּעָלִים:

ח שׁוֹר שֶׁהוּא יוֹצֵא לְהַסְקָל. וְהַקְדִּישׁוּ בְּעָלָיו אֵינוֹ מְקַדֵּשׁ. שְׁחָטוּ. בְּשָׂרוֹ אָסוּר. וְאִם עַד שֶׁלֹּא נִגְמַר דִּינוֹ. הַקְדִּישׁוּ בְּעָלָיו. מְקַדֵּשׁ. וְאִם שְׁחָטוּ. בְּשָׂרוֹ מוֹתֵר:

ט מְסָרוֹ לְשׁוֹמֵר חֲנָם. וְלִשְׂוֹאֵל. לְנוֹשֵׂא שְׂכָר. וְלִשְׂזוֹכֵר. נִכְנָסוּ תַּחַת הַבְּעָלִים. מוֹעֵד מְשֻׁלָּם נֶזֶק שָׁלֵם. וְתָם מְשֻׁלָּם חֲצִי נֶזֶק. קָשְׁרוֹ בְּעָלָיו בְּמוֹסְרָה. וְנָעַל בִּפְנֵיו כְּרָאוּי. וְיָצָא וְהִזִּיק. אֶחָד תָּם וְאֶחָד מוֹעֵד חֵיב. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר תָּם חֵיב. וּמוֹעֵד פְּטוּר. שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ בְּעָלָיו. וְשִׁמּוֹר הוּא זֶה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִין לוֹ שְׁמִירָה. אֶלָּא סָבִין:

פרק ה

שׁוֹר שֶׁנִּגְחַת אֶת הַפָּרָה וְנִמְצָא עֹבְרָה בְּצִדָּהּ וְאֵין יָדוּעַ.
אם עד שלא נגחה ילדה. אם משנגחה ילדה.
משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד. וכן פרה שנגחה
את השור ונמצא ולדה בצדה ו אין ידוע אם עד שלא
נגחה ילדה. אם משנגחה ילדה. משלם חצי נזק מן
הפרה ורביע נזק מן הולד:

ב הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית שלא
ברשות. ושברתן בהמתו של בעל הבית פטור. ואם
חזקה בהן. בעל הקדרות חייב. ואם הכניס ברשות.
בעל החצר חייב. הכניס פירותיו לחצר בעל הבית שלא
ברשות. ואכלתן בהמתו של בעל הבית פטור. ואם חזקה
בהן. בעל הפירות חייב. ואם הכניס ברשות. בעל החצר
חייב:

א הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות. נגחו שורו
של בעל הבית. או שנשכו כלבו של בעל הבית פטור.
נגח הוא שורו של בעל הבית חייב. נפל לבורו והבאיש
מימיו חייב. היה אביו או בנו לתוכו משלם את הכפר.
ואם הכניס ברשות. בעל החצר חייב. רבי אומר בכלן
אינו חייב. עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור:

ד שור שהיה מתכוין לחבירו. והכה את האשה ויצאו
ילדיה פטור מדמי ולדות. ואדם שהיה מתכוין לחבירו.

והכה את האשה ויצאו ילדיה משלם דמי ולדות כיצד משלם דמי ולדות שמים את האשה כמה היא יפה עד שלא ילדה וכמה היא יפה משילדה אמר רבן שמעון בן גמליאל אם בן משהאשה יולדת משבחת אלא שמים את הולדות כמה הן יפין ונותן לבעל ואם אין לה בעל נותן ליורשיו היתה שפחה ונשתחררה או גזירת פטור:

ה החופר בור ברשות היחיד ופתחו לרשות הרבים או ברשות הרבים ופתחו לרשות היחיד ברשות היחיד ופתחו לרשות הרבים אחר חייב החופר בור ברשות הרבים ונפל לתוכו שור או חמור ומת חייב אחד החופר בור שיח ומערה חריצין ונעיצין חייב אם בן למה נאמר בור מה בור שיש בו כדי להמית עשרה טפחים אף כל שיש בו כדי להמית עשרה טפחים היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור או חמור ומת פטור ואם הוזק בו חייב:

י בור של שני שותפין עבר עליו הראשון ולא כסהו והשני ולא כסהו השני חייב כסהו הראשון ובא השני ומצאו מגולה ולא כסהו השני חייב כסהו כראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת פטור לא כסהו כראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת חייב נפל לפניו מקול הכריה חייב לאחוריו מקול הכריה פטור נפל לתוכו שור וכליו ונשתברו חמור וכליו ונתקרו עו חייב על הבהמה ופטור

עַל הַכֵּלִים. נָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר חֵרֵשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן חֵיב. בֶּן אוֹ
בֵּת. עֶבֶד אוֹ אִמָּה פָּטוּר:

^א אֶחָד שׁוֹר וְאֶחָד כָּל בַּהֲמָה. לְנִפְלֹת הַבּוֹר. וּלְהַפְרָשֶׁת
הַר סִינִי. וּלְתַשְׁלוּמֵי כָּפֹל. וּלְהַשְׁבֵּת אֲבֵדָה. לַפְרִיקָה.
לְחִסּוּמָה. לְכִלְאִים. וּלְשִׁבְתָּ. וְכֵן חִיָּה וְעוֹף. כִּיּוֹצֵא בָהֶן. אִם
כֵּן לָמָּה נֶאֱמַר שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר. אֲלֹא שֶׁדִּבֶּר הַפְּתוּב בַּהוּוֹה:

פרק ו

הַכּוֹנֵס צֹאן לְדִיר וְנָעַל בַּפָּנִיָּה כָּרְאוּי. וַיִּצָּאָה וְהִזִּיקָה
פָּטוּר. לֹא נָעַל בַּפָּנִיָּה כָּרְאוּי. וַיִּצָּאָה וְהִזִּיקָה
חֵיב. נִפְרָצָה בְּלִילָה. אוֹ שֶׁפְּרָצוּהָ לְסֻטִּים. וַיִּצָּאָה וְהִזִּיקָה
פָּטוּר. הוֹצִיאוּהָ לְסֻטִּים (לְסֻטִּים) חֵיבִים:

^ב הַנִּיחָה בַּחֲמָה. אוֹ שֶׁמָּסְרָהּ לְחֵרֵשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן. וַיִּצָּאָה
וְהִזִּיקָה חֵיב. מָסְרָהּ לְרוּעָה. נִכְנָס רוּעָה תַּחְתּוּיוֹ. נִפְלָה
לְגִינָה וְנִהְיָתָ. מְשֻׁלָּם מֵה שֶׁנִּהְיָתָ. יִרְדָּה כְּדֶרֶכָּה וְהִזִּיקָה.
מְשֻׁלָּם מֵה שֶׁהִזִּיקָה. כִּיּוֹצֵא מְשֻׁלָּם מֵה שֶׁהִזִּיקָה. שְׁמִין בֵּית
סָאָה בְּאוֹתָהּ שָׂדֶה כָּמָה הִיתָה יָפָה וְכָמָה הִיא יָפָה. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֲכֻלָּה פִּירוֹת גְּמוּרִים מְשֻׁלָּם פִּירוֹת גְּמוּרִים.
אִם סָאָה סָאָה אִם סָאֲתִים סָאֲתִים:

^ג הַמְּגֵדִישׁ בְּתוֹךְ שָׂדֶה חֲבִירוֹ שֶׁלֹּא בְּרִשּׁוֹת. וְאֲכָלְתָּן
בְּהֶמְתּוֹ שֶׁל בַּעַל הַשָּׂדֶה. פָּטוּר. וְאִם הִזִּיקָה בָּהֶן. בַּעַל
הַגֵּדִישׁ חֵיב. וְאִם הַגֵּדִישׁ בְּרִשּׁוֹת. בַּעַל הַשָּׂדֶה חֵיב:

י השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן פטור בדיני אדם וחיוב בדיני שמים שלח ביד פקח הפקח חייב אחד הביא את האור ואחד הביא את העצים המביא את העצים חייב אחד הביא העצים ואחד הביא האור המביא את האור חייב בא אחד ולבה המלבה חייב לבתה הרוח כלן פטורין השולח את הבערה ואכלה עצים או אבנים או עפר חייב שנאמר כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבערה עברה גדר שהוא גבוה ארבע אמות או דרך הרבים או נהר פטור המדליק בתוך שלו עד כמה תעבור הדליקה רבי אליעזר בן עזריה אומר רואין אותה כאלו היא באמצע בית כור רבי אליעזר אומר שש עשרה אמות בדרך רשות הרבים רבי עקיבא אומר חמשים אמה רבי שמעון אומר שלם ישלם המבעיר את הבערה הכל לפי הדליקה:

ה המדליק את הגדיש והיו בו כלים ודלקו רבי יהודה אומר ישלם (כל) מה שבתוכו וחכמים אומרים אינו משלם אלא גדיש של חטין או של שעורים ה"ה גדי כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו פטור ומודים חכמים לרבי יהודה במדליק את הבירה שהוא משלם כל מה שבתוכה שכן דרך בני אדם להניח בבתים:

י גַּץ שִׁיָּצָא מִתַּחַת הַפְּטִישׁ וְהִזִּיק חֵיב גָּמֹל שֶׁהִיָּה טָעוֹן פְּשָׁתָן וְעָבַר בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים וְנִכְנָס פְּשָׁתָנוּ לְתוֹךְ הַחֲנוּת וְדָלְקָה בָּנְרוֹ שֶׁל חֲנוּנִי וְהִדְלִיק אֶת הַבִּירָה בְּעַל הַגָּמֹל חֵיב הַנִּיחַ הַחֲנוּנִי נָרוֹ מִבְּחוּץ הַחֲנוּנִי חֵיב רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בָּנֵר חֲנֻכָּה פָּטוּר:

פרק ז

מְרַבָּה מֵדַת תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֹל מִמֵּדַת תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה שֶׁמֵּדַת תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֹל נוֹהֶגֶת בֵּין בְּדָבָר שִׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים וּבֵין בְּדָבָר שֶׁאֵין בּוֹ רוּחַ חַיִּים וּמֵדַת תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה אֵינָה נוֹהֶגֶת אֲלֹא בְּשׁוֹר וְשֶׁה בִּלְבָד שֶׁנֶּאֱמַר כִּי יִגְנוֹב אִישׁ שׁוֹר אוֹ שֶׁה וְטָבְחוֹ וּמָכְרוֹ וְגוֹמֵר אֵין הַגֹּנוֹב אַחֵר הַגֹּנוֹב מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֹל וְלֹא הַטּוֹבֵחַ וְלֹא הַמוֹכֵר אַחֵר הַגֹּנוֹב מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה:

ב גֹּנוֹב עַל פִּי שְׁנַיִם וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּיהֶם אוֹ עַל פִּי שְׁנַיִם אַחֲרִים מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה גֹנוֹב וּמָכַר בְּשִׁבְתָּ גֹנוֹב וּמָכַר לְעִבּוּדַת אֱלִילִים גֹּנוֹב וְטָבַח וּמָכַר בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים גֹּנוֹב מִשְׁלָ אָבִיו וְטָבַח וּמָכַר וְאַחֵר כֵּךְ מֵת אָבִיו גֹּנוֹב וְטָבַח וְאַחֵר כֵּךְ הַקָּדִישׁ מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה גֹנוֹב וְטָבַח לְרִפּוּאָה אוֹ לְכֻלָּבִים הַשּׁוֹחֵט וְנִמְצָא טְרֵפָה הַשּׁוֹחֵט חוֹלִין בַּעֲזָרָה מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר בְּשֵׁנֵי אֵלוֹ:

ג גִּבַּב עַל פִּי שְׁנַיִם וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּיהֶם וְנִמְצְאוּ זֻמָּמִין.
 מְשַׁלְּמִין הַכֹּל. גִּבַּב עַל פִּי שְׁנַיִם וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּי שְׁנַיִם
 אֲחֵרִים. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִמְצְאוּ זֻמָּמִין. הָרֵאשׁוֹנִים מְשַׁלְּמִין
 תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. וְהָאַחֲרֹנִים מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה.
 נִמְצְאוּ אַחֲרֹנִים זֻמָּמִין. הוּא מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. וְהֵם
 מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה. אֶחָד מִן הָאַחֲרֹנִים זֻמָּם. בְּטִלָּה
 עֵדוּת שְׁנִיָּה. אֶחָד מִן הָרֵאשׁוֹנִים זֻמָּם. בְּטִלָּה כָּל הָעֵדוּת.
 שְׂאֵם אֵין גְּנִיבָה אֵין טְבִיחָה וְאֵין מְכִירָה:

ד גִּבַּב עַל פִּי שְׁנַיִם וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּי עַד אֶחָד. אוֹ
 עַל פִּי עֶצְמוֹ. מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי
 אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה. גִּבַּב וְטָבַח בְּשֶׁבֶת גִּבַּב וְטָבַח לַעֲבוּדָת
 אֱלִילִים. גִּבַּב מְשַׁלֵּם אָבִיו וּמֵת אָבִיו. וְאַחֵר כֶּךָ טָבַח וּמָכַר.
 גִּבַּב וְהִקְדִּישׁ וְאַחֵר כֶּךָ טָבַח וּמָכַר. מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי
 כָּפֶל וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה. רַבִּי שִׁמְעוֹן
 אוֹמֵר קֳדָשִׁים שְׁחִיב בְּאַחֲרֵי־וֹתָם מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה
 וַחֲמִשָּׁה. שְׂאֵין חֵיב בְּאַחֲרֵי־וֹתָם פְּטוּר:

ה מָכְרוּ חוּץ (מֵאֶחָד) מִמָּאָה שָׁבוּ. אוֹ שֶׁהִיתָה לוֹ בֹּ
 שׁוֹתְפוֹת. הַשּׁוֹחֵט וְנִתְּנֵבֶלָה בִּידּוֹ. הַנוֹחֵר וְהַמַּעֲקָר מְשַׁלֵּם
 תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה. גִּבַּב
 בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים וְטָבַח (וּמָכַר) חוּץ מִרְשׁוֹתָם. אוֹ שֶׁגִּבַּב
 חוּץ מִרְשׁוֹתָם. וְטָבַח וּמָכַר בְּרִשּׁוֹתָם. אוֹ שֶׁגִּבַּב וְטָבַח
 וּמָכַר חוּץ מִרְשׁוֹתָם. מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
 אֲבָל גִּבַּב וְטָבַח וּמָכַר בְּרִשּׁוֹתָם פְּטוּר:

י הָיָה מוֹשְׁכוֹ וְיוֹצֵא וּמֵת בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים פְּטוֹר. הַגְּבִיּהוּ
אוֹ שֶׁהוֹצִיאוֹ מִרִּשּׁוֹת הַבְּעָלִים וּמֵת חֵיב. נִתְּנוּ לְבִכּוּרֵת
בְּנוֹ. אוֹ לְבַעַל חֻבּוֹ. לְשׁוֹמֵר חֲנָם. וְלִשְׂוֹאֵל. לְנוֹשֵׂא שְׂכָר.
וְלִשְׂזֹכֵר. וְהָיָה מוֹשְׁכוֹ וּמֵת בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים. פְּטוֹר.
הַגְּבִיּהוּ אוֹ שֶׁהוֹצִיאוֹ מִרִּשּׁוֹת הַבְּעָלִים וּמֵת. חֵיב:

י אֵין מְגִדְלִין בְּהֵמָה דָּקָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. אֲבָל מְגִדְלִין
בְּסוּרְיָא וּבַמְדְּבָרוֹת שְׁבַּאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל. אֵין מְגִדְלִין תְּרַנְגוּלִין
בִּירוּשָׁלַיִם מִפְּנֵי הַקְּדָשִׁים. וְלֹא כֹהֲנִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי
הַטְּהָרוֹת. וְלֹא יְגַדֵּל יִשְׂרָאֵל חֲזִירִים בְּכָל מְקוֹם. לֹא יְגַדֵּל
אָדָם אֶת הַכֶּלֶב אֲלֵא אִם כֵּן הָיָה קָשׁוּר בְּשִׁלְשֻׁלֶת. אֵין
פוֹרְסִין נִשְׁבִּין לַיּוֹנִים. אֲלֵא אִם כֵּן הָיָה רְחוּק מִן הַיִּשּׁוּב
שְׁלֵשִׁים רִיס:

פרק ח

הַחוֹבֵל בַּחֲבִירוֹ חֵיב עָלָיו מִשּׁוֹם חֲמִשָּׁה דְּבָרִים. בְּנִזְק.
בְּצַעַר. בְּרַפּוּי. בְּשִׁבְתָּ. וּבִבְשָׁת. בְּנִזְק כִּי צָד.
סָמָא אֶת עֵינוֹ. קָטַע אֶת יָדוֹ. שָׁבַר אֶת רִגְלוֹ. רוֹאֵין אוֹתוֹ
כְּאִלוֹ הוּא עֹבֵד נִמְכָּר בְּשׁוּק. וְשִׁמִּין כְּמָה הָיָה יָפָה וְכְמָה
הוּא יָפָה. צַעַר. כְּנֹאז בְּשִׁפּוּד. אוֹ בְּמִסְמָר. וְאַפִּילוּ עַל
צַפְרָנוֹ. מְקוֹם שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה חֲבוּרָה. אוֹמְדִין כְּמָה אָדָם
כִּיּוֹצֵא בָּזָה. רוֹצֵה לְטוֹל לַהֲיוֹת מְצֻטָּעַר כִּדְּ. רַפּוּי. הִכָּהוּ
חֵיב לְרַפְּאוֹתוֹ. עָלוּ בוֹ צִמְחִים. אִם מִחֲמַת הַמָּכָה חֵיב.
שֶׁלֹא מִחֲמַת הַמָּכָה פְּטוֹר. חֵיתָה וְנִסְתָּרָה חֵיתָה וְנִסְתָּרָה.

חֵיב לְרַפְּאוֹתוֹ. חֵיתָה כָּל צָרָכָה. אֵינוֹ חֵיב לְרַפְּאוֹתוֹ. שֶׁבֶת
 רוֹאִין אוֹתוֹ בְּאֵלוֹ הוּא שׁוֹמֵר קְשׁוּאִין. שְׂכָבֵר נָתַן לוֹ דְּמֵי
 יָדוֹ וְדְמֵי רִגְלוֹ. בִּשְׁתֵּי הַכֹּל לְפִי הַמְּבִישׁ וְהַמְּתַבֵּישׁ. הַמְּבִישׁ
 אֶת הָעֵרוֹם. הַמְּבִישׁ אֶת הַסּוּמָא. וְהַמְּבִישׁ אֶת הַיֵּשֶׁן חֵיב.
 וַיֵּשֶׁן שְׂבִישׁ פָּטוּר. נָפַל מִן הַגֵּג וְהִזִּיק וּבִישׁ. חֵיב עַל
 הַנֶּזֶק. וּפָטוּר עַל הַבִּשְׁתִּי. (שְׁנַאֲמַר וְשָׁלַחַה יָדָהּ וְהִחֲזִיקָהּ
 בְּמַבוּשִׁיו. אֵינוֹ חֵיב עַל הַבִּשְׁתִּי) עַד שֶׁיֵּהָא מִתְכַּוֵּין:

בִּזְה חֲמֹר בְּאֶדָם מִבְּשׁוֹר. שֶׁהָאֶדָם מְשַׁלֵּם נֶזֶק צֶעַר רַפּוּי
 שֶׁבֶת וּבִשְׁתִּי. וּמְשַׁלֵּם דְּמֵי וְלָדוֹת. וְשׁוֹר אֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶלָּא
 נֶזֶק. וּפָטוּר מִדְּמֵי וְלָדוֹת:

אֵל הַמֶּכָּה אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְלֹא עָשָׂה בָּהֶם חֲבוּרָה.
 וְהַחֹבֵל בְּחֻבְלֵי בְּיָוֶם הַכְּפוּרִים. חֵיב בְּכָלֶן. הַחֹבֵל בְּעֶבֶד
 עֲבָרִי. חֵיב בְּכָלֶן. חוּץ מִן הַשֶּׁבֶת בְּזֶמֶן שֶׁהוּא שְׁלוֹ. הַחֹבֵל
 בְּעֶבֶד כְּנַעֲנִי שֶׁל אַחֲרִים חֵיב בְּכָלֶן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵין
 לְעֶבְדִּים בִּשְׁתִּי:

דִּ חֲרִשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן פְּגִיעַתָּן רָעָה. הַחֹבֵל בָּהֶן חֵיב. וְהֵם
 שְׁחִבְלוּ בְּאַחֲרֵים פָּטוּרִין. הָעֶבֶד וְהָאִשָּׁה פְּגִיעַתָּן רָעָה.
 הַחֹבֵל בָּהֶן חֵיב. וְהֵם שְׁחִבְלוּ בְּאַחֲרֵים פָּטוּרִין. אֲבָל
 מְשַׁלְּמִין לְאַחַר זֶמֶן. נִתְּגַרְשָׁה הָאִשָּׁה. נִשְׁתַּחֲרַר הָעֶבֶד.
 חֵיבִין לְשִׁלֵּם:

ה' המכה אביו ואמו ועשה בהן חבורה. החובל בחבירו בשבת פטור מכלן. מפני שהוא נדון בנפשו. והחובל בעבד כנעני שלו. פטור מכלן:

י' התוקע לחבירו נותן לו סלע. רבי יהודה אומר משום רבי יוסי הגלילי מנה. סטרו נותן לו מאתים זוז. לאחר ידו נותן לו ארבע מאות זוז. צרם באזנו. תלש בשערו. רקק והגיע בו רוקו. העביר טליתו ממנו. פרע ראש האשה בשוק. נותן ארבע מאות זוז. הכל לפי כבודו. אמר רבי עקיבא אפילו עניים שבישראל רואין אותם כאלו הם בני חורין שיירדו מנכסיהם. שהם בני אברהם יצחק ויעקב. ומעשה באחד שפרע ראש האשה בשוק ובאה לפני רבי עקיבא וחיבו לתן לה ארבע מאות זוז. אמר לו רבי תן לי זמן. נתן לו זמן. שמרה עומדת על פתח חצרה. ושבר את הפך בפניה. ובו כאיסר שמן. גלתה את ראשה והיתה מטפחת ומנחת ידה על ראשה. העמיד עליה עדים. ובא לפני רבי עקיבא אמר לו (רבי) לזו אני נותן ארבע מאות זוז. אמר לו לא אמרת כלום. שהחובל בעצמו אף על פי שאינו רשאי פטור. אחרים שחבלו בו חייבין. הקוצץ נטיעותיו אף על פי שאינו רשאי פטור. אחרים (שקצצו את נטיעותיו) חייבים:

י' אף על פי שהוא נותן לו. אינו נמחל לו עד שיבקש ממנו. שנאמר ועתה השב אשת וגומר. ומנן שלא יהא המוחל אכזרי שנאמר ויתפלל אברהם אל האלהים

וְגוֹמֵר. הָאוֹמֵר סָמָא אֶת עֵינָיו קָטַע אֶת יָדָיו שֶׁבַר אֶת
 רִגְלָיו חֵיב. עַל מִנַּת לַפְטוֹר חֵיב. קָרַע אֶת כְּסוּתָיו שֶׁבַר
 אֶת כַּדֵּי חֵיב. עַל מִנַּת לַפְטוֹר פְּטוֹר. עָשָׂה כֵּן לְאִישׁ פְּלוֹנִי
 עַל מִנַּת לַפְטוֹר. חֵיב. בֵּין בְּגוּפוֹ בֵּין בְּמִמּוֹנוֹ:

פרק ט

הַגּוֹזֵל עֲצִים וְעֶשְׂאֵן כָּלִים. צָמַר וְעֶשְׂאֵן בְּגָדִים. מְשַׁלֵּם
 כְּשַׁעַת הַגְּזֻלָּה. גְּזוּל פָּרָה מְעַבְרָת וְיִלְדָּה. רָחֵל
 טְעוּנָה וְגִזְזָה. מְשַׁלֵּם דָּמֵי פָּרָה הָעוֹמֶדֶת לִילֵד. דָּמֵי רָחֵל
 הָעוֹמֶדֶת לִגְזֹז. גְּזוּל פָּרָה וְנִתְעַבְּרָה אֶצְלוֹ וְיִלְדָּה. רָחֵל
 וְנִטְעָנָה אֶצְלוֹ וְגִזְזָה. מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת הַגְּזֻלָּה. זֶה הַכֹּל לְכָל
 הַגְּזֻלָּנִים. מְשַׁלְּמִין כְּשַׁעַת הַגְּזֻלָּה:

^ב גְּזוּל בַּהֲמָה וְהַזְקִינָה. עֲבָדִים וְהַזְקִינוּ. מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת
 הַגְּזֻלָּה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר בְּעֲבָדִים אוֹמֵר לוֹ הֲרִי שְׁלָךְ
 לַפְּנִיךְ. גְּזוּל מִטְבֵּעַ וְנִסְדֵּק. פִּירוֹת וְהִרְקִיבוּ. זֵין וְהַחְמִיץ.
 מְשַׁלֵּם כְּשַׁעַת הַגְּזֻלָּה. מִטְבֵּעַ וְנִפְסָל. תְּרוּמָה וְנִטְמָאת.
 חֶמֶץ וְעֵבֶר עָלָיו הַפֶּסַח. בַּהֲמָה וְנִעְבְּדָה בָּהּ עֲבִירָה. אוֹ
 שִׁנְפָּסָלָה מֵעַל גְּבִי מִזְבֵּחַ. אוֹ שֶׁהִיתָה יוֹצֵא לְסֶקֶל. אוֹמֵר
 לוֹ הֲרִי שְׁלָךְ לַפְּנִיךְ:

^ג נָתַן לְאוֹמְנִים לְתַקֵּן וּקְלָקְלוּ. חֵיבִים לְשֵׁלֵם. נָתַן לְחֹרֶשׁ
 שָׂדֶה תִּיבָה וּמִגְדָּל לְתַקֵּן. וּקְלָקַל. חֵיב לְשֵׁלֵם. הַבְּנָאִי
 שֶׁקִּבֵּל עָלָיו לְסִתּוֹר אֶת הַכֶּתֶל. וְשֶׁבַר אֶת הָאֲבָנִים אוֹ

שֶׁהַזֵּיק חַיֵּב לְשֵׁלֵם. הֵיָה סוֹתֵר מִצֵּד זֶה. וְנִפְל מִצֵּד אֲחֵר.
פְּטוּר. וְאִם מִחֲמַת הַמֶּכֶה חַיֵּב:

ד' הַנּוֹתֵן צֶמֶר לְצַבֵּעַ וְהַקֹּדִיחוֹ יוֹרֶה. נוֹתֵן לוֹ דָּמִי צֶמְרוֹ.
צָבְעוּ כָּאוֹר. אִם הִשְׁבַּח יִתֵּר עַל הַיִּצִּיָּאָה. נוֹתֵן לוֹ אֶת
הַיִּצִּיָּאָה. וְאִם הַיִּצִּיָּאָה יִתֵּרָה עַל הַשְּׁבַח. נוֹתֵן לוֹ אֶת
הַשְּׁבַח. לְצַבּוֹעַ לוֹ אָדוּם. וְצָבְעוּ שְׁחֹר. שְׁחֹר וְצָבְעוּ
אָדוּם. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר נוֹתֵן לוֹ דָּמִי צֶמְרוֹ. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר אִם הִשְׁבַּח יוֹתֵר עַל הַיִּצִּיָּאָה. נוֹתֵן לוֹ אֶת הַיִּצִּיָּאָה.
וְאִם הַיִּצִּיָּאָה יִתֵּרָה עַל הַשְּׁבַח. נוֹתֵן לוֹ אֶת הַשְּׁבַח:

ה' הַגּוֹזֵל אֶת חֲבִירוֹ שְׁוֵה פְּרוּטָה וְנִשְׁבַּע לוֹ. יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו
(אֶפִּילוֹ) לְמַדִּי. לֹא יִתֵּן לֹא לִבְנוֹ. וְלֹא לְשְׁלוּחוֹ. אֲבָל נוֹתֵן
לְשְׁלִיחַ בֵּית דִּין. וְאִם מֵת יַחֲזִיר לְיוֹרְשָׁיו:

ו' נָתַן לוֹ אֶת הַקֶּרֶן. וְלֹא נָתַן לוֹ אֶת הַחֲמִשׁ. מָחַל לוֹ עַל
הַקֶּרֶן. וְלֹא מָחַל לוֹ עַל הַחֲמִשׁ. מָחַל לוֹ עַל זֶה וְעַל זֶה.
חוּץ מִפְּחוֹת מְשֻׁה פְּרוּטָה בַּקֶּרֶן. אֵינוּ צָרִיד לִילֹךְ אַחֲרָיו.
נָתַן לוֹ אֶת הַחֲמִשׁ. וְלֹא נָתַן לוֹ אֶת הַקֶּרֶן. מָחַל לוֹ עַל
הַחֲמִשׁ. וְלֹא מָחַל לוֹ עַל הַקֶּרֶן. מָחַל לוֹ עַל זֶה וְעַל זֶה.
חוּץ מְשֻׁה פְּרוּטָה בַּקֶּרֶן. צָרִיד לִילֹךְ אַחֲרָיו:

ז' נָתַן לוֹ אֶת הַקֶּרֶן. וְנִשְׁבַּע לוֹ עַל הַחֲמִשׁ. הֲרִי זֶה מְשֻׁלֵּם
חֲמִשׁ עַל חֲמִשׁ. עַד שִׁיתִּמָּעֵט הַקֶּרֶן פְּחוֹת מְשֻׁה פְּרוּטָה.
וְכֵן בַּפְּקָדוֹן. אוֹ בְּתִשּׁוּמַת יָד. אוֹ בַּגָּזֵל. אוֹ עָשָׂק אֶת עַמִּיתוֹ.
אוֹ מִצָּא אֲבִידָה וְכַחֵשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל שְׁקָר. הֲרִי זֶה מְשֻׁלֵּם

קָרַן וְחָמֵשׁ וְאֶשֶׁם הֵיכֵן פִּקְדוֹנִי אָמַר לוֹ נֶאֱבַד מִשְׁבִּיעֶךָ
אָנִי וְאָמַר אָמֵן וְהָעֲדִים מְעִידִין אוֹתוֹ שְׁאֵכְלוּ מִשְׁלֵם קָרַן
הוֹדָה מִעֲצָמוֹ מִשְׁלֵם קָרַן וְחָמֵשׁ וְאֶשֶׁם:

הֵיכֵן פִּקְדוֹנִי אָמַר לוֹ נִגְנַב מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאָמַר אָמֵן
וְהָעֲדִים מְעִידִים אוֹתוֹ שְׁגָנְבוּ מִשְׁלֵם תְּשְׁלוּמֵי כָּפֹל הוֹדָה
מִעֲצָמוֹ מִשְׁלֵם קָרַן וְחָמֵשׁ וְאֶשֶׁם:

הַגּוֹזֵל אֶת אָבִיו וְנִשְׁבַּע לוֹ וּמַת הָרִי זֶה מִשְׁלֵם קָרַן
וְחָמֵשׁ לְבָנָיו אוֹ לְאֶחָיו וְאִם אֵינוֹ רוֹצֶה אוֹ שָׁאִין לוֹ לֹא
וּבִעֲלֵי הַחוּב בָּאִים וְנִפְרָעִים:

הָאוֹמֵר לְבָנוֹ קוֹנֵם אִי אֶתָּה נִהְיָה מִשְׁלִי אִם מֵת יִירָשְׁנוּ
בְּחַיָּיו וּבְמוֹתוֹ אִם מֵת לֹא יִירָשְׁנוּ וַיִּחְזִיר לְבָנָיו אוֹ לְאֶחָיו
וְאִם אֵין לוֹ לֹא וּבִעֲלֵי הַחוּב בָּאִים וְנִפְרָעִים:

הַגּוֹזֵל אֶת הָגֵר וְנִשְׁבַּע לוֹ וּמַת הָרִי זֶה מִשְׁלֵם קָרַן
וְחָמֵשׁ לְכֹהֲנִים וְאֶשֶׁם לְמִזְבֵּחַ שֶׁנֶּאֱמַר וְאִם אֵין לְאִישׁ
גּוֹאֵל לְהָשִׁיב הָאֶשֶׁם אֵלָיו הָאֶשֶׁם הַמּוֹשֵׁב לֵי לִכְהֵן וְגוֹמֵר
הִיא מַעֲלָה אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת הָאֶשֶׁם וּמַת הַכֶּסֶף יִנָּתֵן לְבָנָיו
וְהָאֶשֶׁם יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב וַיִּמָּכֶר וַיִּפְּלוּ דָמָיו לַנִּדְבָה:

נָתַן הַכֶּסֶף לְאֶנְשֵׁי מִשְׁמֶר וּמַת אֵין הַיּוֹרְשִׁין יְכוּלִין
לְהוֹצִיא מִיָּדָם שֶׁנֶּאֱמַר אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לִכְהֵן לוֹ יִהְיֶה
נָתַן הַכֶּסֶף לְהַוִּירֵב וְאֶשֶׁם לִידְעָה יֵצֵא אֶשֶׁם לְהַוִּירֵב
וְכֶסֶף לִידְעָה אִם קָיָם הָאֶשֶׁם יִקְרִיבוּהוּ בְּנֵי יִדְעָה וְאִם

לֹא יִחְזִיר וַיָּבִיא אֶשֶׁם אַחֲרֵי שֶׁהֵמְבִיא גָזִילוֹ עַד שֶׁלֹּא
הֵבִיא אֶשְׁמוֹ יֵצֵא הֵבִיא אֶשְׁמוֹ עַד שֶׁלֹּא הֵבִיא גָזִילוֹ לֹא
יֵצֵא נָתַן אֶת הַקֶּרֶן וְלֹא נָתַן לוֹ אֶת הַחֲמִשׁ אֵין הַחֲמִשׁ
מֵעַכְבָּ:

פרק י

הַגִּזְזָל וּמֵאכִיל אֶת בְּנָיו וְהֵנִיחַ לַפְּנִיָּהֶם פְּטוּרִין מִלְּשָׁלֵם.
וְאִם הָיָה דָּבָר שֵׁישׁ בּוֹ אַחֲרֵיכֵן חִיבִין לְשָׁלֵם אֵין
פּוֹרְטִין לֹא מִתִּיבֵת הַמוֹכְסִין וְלֹא מִכִּיס שֶׁל גִּבְאִין וְאֵין
נוֹטְלִין מֵהֶם צִדְקָה אֲבָל נוֹטֵל הוּא מִתּוֹךְ בֵּיתוֹ אוֹ מִן
הַשּׁוּק:

^א נָטְלוּ מוֹכְסִין אֶת חֲמוּרוֹ וְנָתְנוּ לוֹ חֲמוּר אַחֲרֵי גָזִלוֹ
לְסֻטִּים אֶת כֶּסֶתוֹ וְנָתְנוּ לוֹ כֶּסֶת אַחֲרֵת הָרִי אֵלָיו שְׁלוֹ.
מִפְּנֵי שֶׁהִבְעֵלִים מִתִּיאֲשִׁין מֵהֶן הַמְצִיל מִן הַנֶּהֱרִי אוֹ מִן
הַגִּיס אוֹ מִן הַלְסֻטִּים אִם נִתִּיאֲשׁוּ הִבְעֵלִים הָרִי אֵלָיו שְׁלוֹ.
וְכֵן נָחִיל שֶׁל דְּבוּרִים אִם נִתִּיאֲשׁוּ הִבְעֵלִים הָרִי אֵלָיו שְׁלוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא נֶאֱמַנָת אִשָּׁה אוֹ קָטָן לוֹמַר.
מִכָּאֵן יֵצֵא נָחִיל זֶה וּמֵהֶלֶךְ בְּתוֹךְ שְׂדֵה חֲבִירוֹ לְהַצִּיל אֶת
נָחִילוֹ וְאִם הִזִּיק מִשְׁלֵם מֵה שֶׁהִזִּיק אֲבָל לֹא יִקּוֹץ אֶת
סוֹכּוֹ עַל מְנַת לִתֵּן אֶת הַדָּמִים רַבִּי יִשְׁמַעְיָאל בֶּנוֹ שֶׁל רַבִּי
יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא אוֹמֵר אֵף קוֹצֵץ וְנוֹתֵן אֶת הַדָּמִים:

ג המכיר כליו וספריו ביד אחר ויצא לו שם גניבה בעיר.
ישבע לו לזכות כמה הוציא ויטול ואם לאו לא כל הימנו.
שאני אומר מכרן לאחר ולקחן זה הימנו:

ד זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה
חבית של דבש ושפך זה את יינו והציל את הדבש
לתוכה אין לו אלא שכרו ואם אמר אציל את שלך
ואתה נותן לי דמי שלי חייב לתן לו שטף נהר חמור
וחמור חבירו שלו יפה מנה ושל חבירו מאתים הניח
זה את שלו והציל את של חבירו אין לו אלא שכרו
ואם אמר לו אני אציל את שלך ואתה נותן לי דמי שלי
חייב לתן לו:

ה הגזול שדה מחבירו ונטלוהו מסיקין אם מפת מדינה
היא אומר לו הרי שלך לפניך ואם מחמת הגזלן חייב
להעמיד לו שדה אחר שטפה נהר אומר לו הרי שלך
לפניך:

ו הגזול את חבירו או שלוה הימנו או שהפקיד לו
בישוב לא יחזיר לו במדבר על מנת לצאת במדבר.
יחזיר לו במדבר:

ז האומר לחבירו גזלתיך הלוייתי הפקדת אצלי ואני
יודע אם החזרתי לך אם לא החזרתי לך חייב לשלם.
אבל אם אמר לו אני יודע אם גזלתיך אם הלוייתי אם
הפקדת אצלי פטור מלשלם:

ח הגונב טלה מן העדר והחזירו ומת או נגנב חיב באחריותו לא ידעו בעלים לא בגניבתו ולא בחזירתו ומנו את הצאן והיא שלימה פטור (מלשלים):

ט אין לזקחין מן הרועים צמר וחלב וגדיים ולא משומרי פירות עצים ופירות אבל לזקחים מן הנשים כלי צמר ביהודה וכלי פשתן בגליל ועגלים בשרון וכלן שאמרו להטמין אסור ולזקחין בצים ותרגולים בכל מקום:

י מוכין שהכובס מוציא הרי אלו שלו ושהסורק מוציא הרי אלו של בעל הבית אם היה השחור על גבי הלבן נוטל את הכל והן שלו יתר מכן הרי אלו של בעל הבית החיט ששיר (מן) החוט כדי לתפור בו ומטלית שהיא שלש על שלש הרי אלו של בעל הבית מה שהחרש מוציא במעצד הרי אלו שלו ובכשיל של בעל הבית ואם היה עושה אצל בעל הבית אף הנסרת של בעל הבית: סליק

מסכת בבא מציעא

פרק א

שנים או חזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר
אני מצאתיה זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה
שלי זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע שאין
לו בה פחות מחציה ויחלוקו זה אומר כלה שלי וזה
אומר חציה שלי האומר כלה שלי ישבע שאין לו בה
פחות משלשה חלקים והאומר חציה שלי ישבע שאין
לו בה פחות מרביע זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל
רביע:

ב היו שנים רוכבין על גבי בהמה או שהיה אחד רוכב
ואחד מנהיג זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה שלי זה
ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע שאין לו בה
פחות מחציה ויחלוקו בזמן שהן מודים או שיש להן
עדים חולקים בלא שבועה:

ג היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה ואמר
לחבירו תנה לי נטלה ואמר אני זכיתי בה זכה בה אם
משנתנה לו אמר אני זכיתי בה תחלה לא אמר כלום:

ד ראה את המציאה ונפל לו עליה ובא אחר והחזיק בה
זה שהחזיק בה זכה בה ראה אותן רצין אחר מציאה
אחר צבי שבור אחר גזלות שלא פרחו ואמר זכתה

לִי שְׂדֵי זִכְתָּה לֹא הָיָה צָבִי רֶץ בְּדַרְכוֹ אוֹ שָׁהִיו גּוֹזְלוֹת
מִפְּרִיחֵין וְאָמַר זִכְתָּה לִי שְׂדֵי לֹא אָמַר כָּלוּם:

ה' מְצִיאָת בָּנוּ וּבָתּוּ הַקֶּטְנִים מְצִיאָת עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ
הַכְּנַעֲנִים מְצִיאָת אִשְׁתּוֹ הָרִי אֵלּוּ שְׁלוֹ מְצִיאָת בָּנוּ וּבָתּוּ
הַגְּדוֹלִים מְצִיאָת עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעֲבָרִים מְצִיאָת אִשְׁתּוֹ
שֶׁגֶרְשָׁהּ אָף עַל פִּי שְׁלֹא נָתַן לָהּ כְּתוּבָתָהּ הָרִי אֵלּוּ
שְׁלָהֶן:

י' מָצָא שְׁטָרֵי חוֹב אִם יֵשׁ בָּהֶן אַחֲרִיּוֹת נִכְסִים לֹא יַחְזִיר.
שְׁבִית דִּין נִפְרָעִין מֵהֶן אֵין בָּהֶן אַחֲרִיּוֹת נִכְסִים יַחְזִיר.
שָׂאִין בֵּית דִּין נִפְרָעִין מֵהֶן דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ לֹא יַחְזִיר מִפְּנֵי שְׁבִית דִּין נִפְרָעִין
מֵהֶן:

ז' מָצָא גִטֵּי נָשִׁים וְשִׁחְרוּרֵי עֲבָדִים דִּיתִיקֵי מִתְּנָה
וְשׁוֹבְרִים הָרִי זֶה לֹא יַחְזִיר שְׂאֲנִי אוֹמַר כְּתוּבִים הָיוּ
וְנִמְלֵךְ עֲלֵיהֶם שְׁלֹא לְתָנָם:

ח' מָצָא אֲגָרוֹת שׁוֹם וְאֲגָרוֹת מְזוֹן שְׁטָרֵי חֲלִיצָה וּמֵאוּנִין
וְשְׁטָרֵי בִּירוּרִין וְכָל מַעֲשֵׂה בֵּית דִּין הָרִי זֶה יַחְזִיר מָצָא
בַּחֲפִיסָה אוֹ בְּדִלוּסְקָמָא תִּכְרִיךְ שֶׁל שְׁטָרוֹת אוֹ אֲגָדָה
שֶׁל שְׁטָרוֹת הָרִי זֶה יַחְזִיר וְכַמָּה הִיא אֲגָדָה שֶׁל שְׁטָרוֹת
שְׁלֹשָׁה קְשׁוּרִין זֶה בְּזֶה רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר
אֶחָד הִלְוָה מִשְׁלָשָׁה יַחְזִיר לְלוֹהֶה שְׁלֹשָׁה הִלְווּ מֵאֶחָד
יַחְזִיר לְמִלְוָה מָצָא שְׁטָר בֵּין שְׁטָרוֹתָיו וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַה

טיבוֹ יִהְיֶה מִנַּח עַד שְׂיבָא אֵלֶיהוּ אִם יֵשׁ עִמָּהֶן סִמְפוּנוֹת.
יַעֲשֶׂה מָה שֶׁבְּסִמְפוּנוֹת:

פרק ב

אֵלּוּ מְצִיאוֹת שְׁלוֹ וְאֵלּוּ חֵיב לְהַכְרִיז. אֵלּוּ מְצִיאוֹת
שְׁלוֹ. מֶצֶא פִּירוֹת מְפֻזָּרִין. מַעוֹת מְפֻזָּרוֹת. כְּרִיכוֹת
בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים. וְעִגּוּלֵי דְבִילָה. כְּכָרוֹת שֶׁל נַחְתּוּם.
מַחְרוּזוֹת שֶׁל דָּגִים. וְחֲתִיכוֹת שֶׁל בָּשָׂר. וְגִזֵּי צֶמֶר הַבָּאוֹת
מִמְדִּינַתָּן. וְאַנִּיצֵי פֶשֶׁתָּן. וְלִשּׁוֹנוֹת שֶׁל אֲרָגְמָן. הָרִי אֵלּוּ
שְׁלוֹ. (דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר) רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר כָּל שֵׁשׁ בּוֹ שְׁנוֹי
חֵיב לְהַכְרִיז. כִּיצַד. מֶצֶא עִגּוּל וּבִתּוּכוֹ חֶרֶס. כְּכָר וּבִתּוּכוֹ
מַעוֹת. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אֹמֵר כָּל כְּלִי אֲנַפְרִיא אֵינוֹ
חֵיב לְהַכְרִיז:

^ב וְאֵלּוּ חֵיב לְהַכְרִיז. מֶצֶא פִּירוֹת בְּכָלִי. אוֹ כְּלִי כְּמוֹת
שֶׁהוּא. מַעוֹת בְּכִיס אוֹ כִּיס כְּמוֹת שֶׁהוּא. צְבוּרֵי פִּירוֹת
צְבוּרֵי מַעוֹת. שְׁלִשָּׁה מִטְבָּעוֹת זֶה עַל זֶה. כְּרִיכוֹת
בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד וְכְכָרוֹת שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. וְגִזֵּי צֶמֶר
הַלְקוּחוֹת מִבֵּית הָאוֹמֶן. כְּדֵי יֵין וְכְדֵי שֶׁמֶן. הָרִי אֵלּוּ חֵיב
לְהַכְרִיז:

^ג מֶצֶא אַחֵר הַגֶּפֶה. אוֹ אַחֵר הַגָּדָר. גּוֹזְלוֹת מְקַשְּׁרִין.
אוֹ בְּשִׁבְלִין שֶׁבִשְׁדוֹת. הָרִי זֶה לֹא יֵגַע בָּהֶן. מֶצֶא כְּלִי
בְּאַשְׁפָּה אִם מְכַסֶּה לֹא יֵגַע בּוֹ. אִם מְגָלָה נוֹטֵל וּמַכְרִיז.
מֶצֶא בָּגֶל וּבִכְתָּל יִשֹּׁן. הָרִי אֵלּוּ שְׁלוֹ. מֶצֶא בְּכֶתֶל חֲדָשׁ.

מִחְצִיו וְלַחוּץ שָׁלוֹ. מִחְצִיו וְלַפְּנִים שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת. אִם הָיָה מְשָׁבִירוֹ לְאַחֲרִים. אָפִילוֹ מֵצֵא בְּתוֹךְ הַבַּיִת. הָרִי אֵלּוֹ שָׁלוֹ:

י' מֵצֵא בְּחֻנּוֹת הָרִי אֵלּוֹ שָׁלוֹ. בֵּין הַתִּיבָה וְלַחֲנוּנֵי הָרִי אֵלּוֹ שֶׁל חֲנוּנֵי. לַפְּנֵי שֶׁל שְׁלַחְנֵי. הָרִי אֵלּוֹ שָׁלוֹ. בֵּין הַכְּסֵא וְלִשְׁלַחְנֵי הָרִי אֵלּוֹ לִשְׁלַחְנֵי. הַלּוֹקֵחַ פִּירוֹת מִחֲבִירוֹ. אוֹ שֶׁשָּׁלַח לוֹ חֲבִירוֹ פִּירוֹת. וּמֵצֵא בָּהֶן מַעוֹת. הָרִי אֵלּוֹ שָׁלוֹ. אִם הָיוּ צְרוּרִין נוֹטֵל וּמַכְרִיז:

ה' אִף הַשְּׂמֵלָה הָיְתָה בְּכָלֹל כָּל אֵלֶּה. לָמָּה יֵצְאָה. לְהַקִּישׁ אֵלֶיהָ. לֹאמַר לָךְ מָה שְּׂמֵלָה מִיּוֹחֶדֶת שֵׁישׁ בָּהּ סִימָנוֹן. וַיֵּשׁ לָהּ תוֹבָעִים. אִף כָּל דִּבָּר שֵׁישׁ בּוֹ סִימָנִים. וַיֵּשׁ לוֹ תוֹבָעִים. חֵיב לְהַכְרִיז:

י' וְעַד מָתִי חֵיב לְהַכְרִיז. עַד כְּדֵי שִׁידְעוּ בּוֹ שְׂכִינָיו. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שְׁלֹשׁ רִגְלִים. וְאַחֵר הַרְגֵּל הָאֲחֵרוֹן שִׁבְעָה יָמִים. כְּדֵי שִׁילַךְ לְבֵיתוֹ שְׁלֹשָׁה. וַיַּחֲזוֹר שְׁלֹשָׁה. וַיַּכְרִיז יוֹם אֶחָד:

י' אָמַר אֶת הָאֲבִידָה וְלֹא אָמַר אֶת סִימָנֶיהָ. לֹא יִתֵּן לוֹ. וְהִרְמָאֵי אִף עַל פִּי שָׁאֵמַר סִימָנֶיהָ לֹא יִתֵּן לוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר עַד דְּרוֹשׁ אַחִיד אוֹתוֹ. עַד שֶׁתְּדַרּוֹשׁ אֶת אַחִיד. אִם רִמָּאֵי הוּא. אִם אֵינוֹ רִמָּאֵי. כָּל דְּבָר שְׁעוֹשָׂה וְאוֹכֵל. יַעֲשֶׂה וְיֹאכֵל. וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה וְאוֹכֵל יִמְכֹּר. שֶׁנֶּאֱמַר וְהִשְׁבֹּתוֹ לוֹ. רָאָה הֵיאָד תְּשִׁיבֶנּוּ לוֹ. מָה יִהְיֶה בְּדָמִים. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן. לְפִיכָךְ אִם נֶאֱבָדוּ חֵיב בְּאַחֲרִיּוֹתָן.

רבי עקיבא אומר לא ישתמש בהן. לפיכך אם נאבדו.
אינו חייב באחריותן:

ח מצא ספרים. קורא בהן אחת לשלשים יום. ואם אינו
יודע לקרות. גוללן. אבל לא ילמוד בהן בתחלה. ולא
יקרא אחר עמו. מצא כסות מנערה אחת לשלשים יום.
ושוטחה לצרכה. אבל לא לכבודו. כלי כסף וכלי נחשת.
משתמש בהן לצרכן. אבל לא לשוחקן. כלי זהב וכלי
זכוכית. לא יגע בהן עד שיבא אליהו. מצא שק או קפה.
וכל דבר שאין דרכו לטול. הרי זה לא יטול:

ט איזו היא אבידה. מצא חמור או פרה רועין בדרך. אין
זו אבידה. חמור וכליו הפוכין. פרה רצה בין הכרמים.
הרי זו אבידה. החזירה וברחה החזירה וברחה. אפילו
ארבעה וחמשה פעמים. חייב להחזירה. שנאמר השב
תשיבם. הריה בטל מסלע. לא יאמר לו תן לי סלע. אלא
נותן לו שכרו כפועל (בטל). אם יש שם בית דין. מתנה
בפני בית דין. אם אין שם בית דין. בפני מי יתנה. שלו
קודם:

י מצאה ברפת אין חייב בה. ברשות הרבים חייב בה.
ואם היתה בית הקברות לא יטמא לה. אם אמר לו אביו
הטמא או שאמר לו אל תחזיר. לא ישמע לו. פרק וטען.
פרק וטען. אפילו ארבעה וחמשה פעמים חייב. שנאמר
עזוב תעזוב. הלך וישב לו ואמר. הואיל ועליך מצוה. אם

רצונך לפרוק פרוק פטור שנאמר עמו אם היה זקן או חולה חייב מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון רבי שמעון אומר אף לטעון רבי יוסי הגלילי אומר אם היה עליו יתר על משאו אין זקוק לו שנאמר תחת משאו משאוי שהוא יכול לעמוד בו:

”אבדתו ואבדת אביו שלו קודמת אבדתו ואבדת רבו שלו קודמת אבדת אביו ואבדת רבו של רבו קודמת שאביו הביאו לחיי העולם הזה ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא ואם אביו חכם של אביו קודמת היה אביו ורבו נושאים משאוי מניח את של רבו ואחר כך מניח את של אביו היה אביו ורבו בבית השבי פודה את רבו ואחר כך פודה את אביו ואם (היה) אביו חכם פודה את אביו ואחר כך פודה את רבו:

פרק ג

המפקיד אצל חבירו בהמה או כלים ונגנבו או שאבדו שלם ולא רצה לישבע שהרי אמרו שומר חנם נשבע ויוצא נמצא הגנב משלם תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם למי שהפקדון אצלו נשבע ולא רצה לשלם נמצא הגנב משלם תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי משלם לבעל הפקדון:

^ב השוֹכֵר פָּרָה מִחֲבִירוֹ וְהִשְׁאִילָהּ לְאַחֵר וּמֵתָה כְּדֶרֶכָּהּ יִשְׁבַּע הַשּׁוֹכֵר שְׂמֵתָה כְּדֶרֶכָּהּ וְהִשְׁאִיל יִשְׁלַם לַשּׁוֹכֵר אָמַר רַבִּי יוֹסִי כִּי־צַד הָלָה עוֹשָׂה סְחוּרָה בְּפָרְתּוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ אֵלָּא תַחֲזוֹר פָּרָה לְבָעָלִים:

^ג אָמַר לְשָׁנִים גּוֹלְתִי לְאַחַד מִכֶּם מָנָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיזָה מִכֶּם אוֹ אָבִיו שֶׁל אֶחָד מִכֶּם הִפְקִיד לִי מָנָה וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיזָה הוּא נֹתֵן לָזֶה מָנָה וְלָזֶה מָנָה שֶׁהוֹדָה מִפִּי עֲצָמוֹ:

^ד שְׁנַיִם שֶׁהִפְקִידוּ אֶצְלִי אֶחָד זֶה מָנָה וְזֶה מֵאֲתִים זֶה אֹמֵר שְׁלִי מֵאֲתִים וְזֶה אֹמֵר שְׁלִי מֵאֲתִים נֹתֵן לָזֶה מָנָה וְלָזֶה מָנָה וְהִשְׁאִיר יְהִיא מִנָּח עַד שְׂיָבֵא אֵלֶיהוּ אָמַר רַבִּי יוֹסִי אִם בֵּן מֵהַ הִפְסִיד הֶרְמָאִי אֵלָּא הִכֵּל יְהִיא מִנָּח עַד שְׂיָבֵא אֵלֶיהוּ:

^ה וְכֵן שְׁנֵי כֻלִּים אֶחָד יָפָה מָנָה וְאֶחָד יָפָה אֶלֶף זוּזֵי זֶה אֹמֵר יָפָה שְׁלִי וְזֶה אֹמֵר יָפָה שְׁלִי נֹתֵן אֶת הַקָּטָן לְאֶחָד מֵהֶן וּמִתּוֹךְ הַגָּדוֹל נֹתֵן דְּמֵי קָטָן לְשֵׁנִי וְהִשְׁאִיר יְהִיא מִנָּח עַד שְׂיָבֵא אֵלֶיהוּ אָמַר רַבִּי יוֹסִי אִם בֵּן מֵהַ הִפְסִיד הֶרְמָאִי אֵלָּא הִכֵּל יְהִיא מִנָּח עַד שְׂיָבֵא אֵלֶיהוּ:

^ו הַמִּפְקִיד פִּירוֹת אֶצְלִי חֲבִירוֹ אֶפִּילוּ הֵן אֲבוּדִין לֹא יִגַּע בָּהֶן רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר מוֹכְרֵן בְּפָנֵי בֵּית דִּין מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִשִּׁיב אֲבִידָה לְבָעָלִים:

י המפקיד פירות אצל חבירו. הרי זה יוציא לו חסרונות. לחטין ולארוז תשעה חצאי קבין לכור. לשעורין ולדחן תשעה קבין לכור. לכסמין ולזרע פשתן שלש סאין לכור. הכל לפי המדה. הכל לפי הזמן. אמר רבי יוחנן בן נורי וכי מה אכפת להן לעכברים. והלא אוכלים בין מהרבה ובין מקממא. אלא אינו מוציא לו חסרונות. אלא לכור אחד בלבד. רבי יהודה אומר אם היתה מדה מרבה. אינו מוציא לו חסרונות מפני שמותירות:

ח יוציא לו שתות ליין. רבי יהודה אומר חמש. יוציא לו שלשת לוגין שמן למאה. לוג ומחצה שמרים לוג ומחצה בלע. אם היה שמן מזקק. אינו מוציא לו שמרים. אם היו קנקנים ישנים. אינו מוציא לו בלע. רבי יהודה אומר אף המוכר שמן מזקק לחבירו כל ימות השנה. הרי מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה:

ט המפקיד חבית אצל חבירו. ולא יחדו לה הבעלים מקום. וטלטלה ונשברה. אם מתוך ידו נשברה. לצרכו חיב. לצרכה פטור. אם משהניחה נשברה. בין לצרכו בין לצרכה פטור. יחדו לה הבעלים מקום. וטלטלה ונשברה. בין מתוך ידו ובין משהניחה. לצרכו חיב. לצרכה פטור:

י המפקיד מעות אצל חבירו. צררן והפשילן לאחוריו. או שמסרן לבנו ולבתו הקטנים. ונעל בפניהם שלא

כִּרְאוּי חֵיב־שֶׁלֹא שָׁמַר כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹמְרִים וְאִם שָׁמַר כְּדֶרֶךְ
הַשּׁוֹמְרִים פְּטוּר:

י"א הַמִּפְקִיד מַעוֹת אֶצֶל שְׁלֹחְנִי אִם צְרוּרִין לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ
בָּהֶן לְפִיכָךְ אִם נֶאֱבְדוּ אֵינוֹ חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן מִתְרִין
יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן לְפִיכָךְ אִם נֶאֱבְדוּ חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן אֶצֶל בֶּעַל
הַבֵּית בֵּין צְרוּרִין וּבֵין מִתְרִין לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן לְפִיכָךְ אִם
נֶאֱבְדוּ אֵינוֹ חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן חֲנוּנִי כְּבֶעַל הַבֵּית דְּבָרֵי רַבִּי
מֵאִיר רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר חֲנוּנִי כְּשֶׁלֹּחְנִי:

י"ב הַשּׁוֹלֵחַ בִּפְקֻדוֹן בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יִלְקֶה בְּחֶסֶר
וּבִיתֵּהוּ וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים כְּשַׁעַת הוֹצָאָה רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר כְּשַׁעַת הַתְּבִיעָה הַחוּשֵׁב לְשִׁלּוֹחַ יָד בִּפְקֻדוֹן בֵּית
שְׁמַאי אוֹמְרִים חֵיב וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים אֵינוֹ חֵיב עַד
שִׁישְׁלַח בּוֹ יָד (שֶׁנֶּאֱמַר אִם לֹא שָׁלַח יָדוֹ בַּמְּלָאכָת רַעְהוּ)
כִּיצַד הָטָה אֶת הַחֲבִית וְנָטַל הַיִּמָּנָה רְבִיעִית וְנִשְׁבְּרָה
אֵינוֹ מְשֻׁלָּם אֶלָּא רְבִיעִית הַגְּבִיָּה וְנָטַל הַיִּמָּנָה רְבִיעִית
וְנִשְׁבְּרָה מְשֻׁלָּם דְּמֵי כֻּלָּה:

פרק ד

הַזֶּהֱב קוֹנֶה אֶת הַכֶּסֶף וְהַכֶּסֶף אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת הַזֶּהֱבִי.
הַנְּחָשֶׁת קוֹנֶה אֶת הַכֶּסֶף וְהַכֶּסֶף אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת
הַנְּחָשֶׁת. מְעוֹת רְעוֹת קוֹנוֹת אֶת הַיָּפוֹת וְהַיָּפוֹת אֵינָן
קוֹנוֹת אֶת הָרְעוֹת. אֲסִימוֹן קוֹנֶה אֶת הַמַּטְבֵּעַ וְהַמַּטְבֵּעַ
אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת אֲסִימוֹן. מְטַלְטֵלִין קוֹנִים אֶת הַמַּטְבֵּעַ.
וְהַמַּטְבֵּעַ אֵינוֹ קוֹנֶה אֶת הַמְטַלְטֵלִין. (זֶה הַכָּלָל) כָּל
הַמְטַלְטֵלִין קוֹנִין זֶה אֶת זֶה:

^ב בִּיצֵד מְשַׁךְ הֵימָנוּ פִּירוֹת וְלֹא נָתַן לוֹ מְעוֹת. אֵינוֹ יָכוֹל
לְחַזֹּר בּוֹ. נָתַן לוֹ מְעוֹת. וְלֹא מְשַׁךְ הֵימָנוּ פִּירוֹת. יָכוֹל
לְחַזֹּר בּוֹ. אֲבָל אָמְרוּ מִי שֶׁפָּרַע מֵאֲנָשִׁי דוֹר הַמַּבּוּל וּמִדּוֹר
הַפְּלָגָה. הוּא עֲתִיד לְהַפָּרַע מִמִּי שֶׁאֵינוֹ עוֹמֵד בְּדַבּוּרוֹ. רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כָּל שֶׁהַכֶּסֶף בִּידּוֹ. יָדוֹ עַל הָעֲלִינָה:

^ג הָאוֹנָאָה אַרְבָּעָה כֶּסֶף מַעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה כֶּסֶף לְסֻלַּע.
שְׁתּוֹת לְמֶקַח. עַד מָתִי מוֹתֵר לְהַחֲזִיר. עַד כְּדֵי שְׂרִיאָה
לְתֵגֵר אוֹ לְקִרְבּוֹ. הוֹרָה רַבִּי טַרְפוֹן בְּלוֹד. הָאוֹנָאָה שְׁמֹנֶה
כֶּסֶף לְסֻלַּע. שְׁלִישׁ לְמֶקַח וְשִׁמְחוֹ תֵּגֵרִי לוֹד. אָמַר לָהֶם כָּל
הַיּוֹם מוֹתֵר לְחַזֹּר. אָמְרוּ לוֹ יֵינִיחַ לָנוּ רַבִּי טַרְפוֹן בְּמִקּוֹמָנוּ
וְחִזְרוּ לְדַבְּרֵי חֻכָּמִים:

^ד אֶחָד הַלּוֹקֵחַ וְאֶחָד הַמוֹכֵר יֵשׁ לָהֶן אוֹנָאָה. כָּשֶׁם
שֶׁאוֹנָאָה לְהִדְיוֹט כֹּךְ אוֹנָאָה לְתֵגֵר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵין

אֲנָא לַתְּגָר מִי שֶׁהִטְלָה עָלָיו יָדוֹ עַל הָעֲלִיזָה רָצָה אֹמֵר
לֹא תֵן לִי מַעֲוֵתִי אוֹ תֵן לִי מֵה שְׁאוּנֵיתִנִּי:

ה' כִּמָּה תִּהְיֶה הַסֵּלַע חֲסִירָה וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ אֲנָא רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר אַרְבַּעַת אִיסָרִין אִיסָר לְדִינָר רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר אַרְבַּעַת פְּנִדְיוֹנוֹת פְּנִדְיוֹן לְדִינָר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר
שְׁמֹנֶה פְּנִדְיוֹנוֹת שְׁנֵי פְּנִדְיוֹנִים לְדִינָר:

י' עַד מָתִי מוֹתֵר לְהַחְזִיר בְּכָרִים עַד כְּדֵי שִׁירָא
לְשַׁלְּחָנִי וּבְכַפָּרִים עַד עַרְבֵי שַׁבָּתוֹת אִם הִיא מְכִירָה
אֶפִּילוֹ לְאַחַר שְׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ מְקַבֵּלָה הֵימָנוּ וְאִין לֹא
עָלָיו אֶלָּא תִרְעַמֶּת וְנוֹתְנָה לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ
שְׁאִינוּ אֶלָּא נֶפֶשׁ רָעָה:

י' הָאֲנָא אַרְבַּעַת כֶּסֶף וְהִטְעֵנָה שְׁתֵּי כֶסֶף וְהַהוּדָא
שְׁוֶה פְּרוּטָה חֲמֵשׁ פְּרוּטוֹת הֵן הַהוּדָא שְׁוֶה פְּרוּטָה
וְהָאִשָּׁה מִתְקַדֶּשֶׁת בְּשְׁוֶה פְּרוּטָה וְהִנֵּהנָה בְּשְׁוֶה פְּרוּטָה
מִן הַהֶקְדָּשׁ מְעַל וְהַמּוֹצֵא שְׁוֶה פְּרוּטָה חַיֵּב לְהַכְרִיז
וְהַגּוֹזֵל אֶת חֲבִירוֹ שְׁוֶה פְּרוּטָה וְנִשְׁבַּע לֹא יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו
אֶפִּילוֹ לְמָדִי:

ח' חֲמִשָּׁה חֲמִשִּׁין הֵן הָאוֹכֵל תְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר
וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דָּמָאִי וְהַחֲלָה וְהַבְּבוּרִים מוֹסִיף
חֲמֵשׁ הַפּוֹדָה (נִטְע רַבֵּעִי) וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי שֶׁלֹּא מוֹסִיף חֲמֵשׁ
הַפּוֹדָה אֶת הֶקְדָּשׁוֹ מוֹסִיף חֲמֵשׁ הִנֵּהנָה בְּשְׁוֶה פְּרוּטָה

מן ההקדש· מוסיף חמש· והגזל את חבירו שוה פרוטה
ונשבע לו מוסיף חמש:

ט אלו דברים שאין להם אונאה· העבדים והשטרות
והקרקעות וההקדשות· אין להם תשלומי כפל· ולא
תשלומי ארבעה וחמשה· שומר חנם אינו נשבע· ונושא
שכר אינו משלם· רבי שמעון אומר קדשים שהוא חייב
באחריותו יש להן אונאה· ושאינו חייב באחריותו אין להן
אונאה· רבי יהודה אומר אף המוכר ספר תורה בהמה
ומרגליות אין להם אונאה· אמרו לו לא אמרו אלא את
אלו:

י כשם שאונאה במקח ובממכר· כך אונאה בדברם· לא
יאמר לו בכמה חפץ זה· והוא אינו רוצה לקח· אם היה
בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים· אם
היה בן גרים· לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך· שנאמר
וגר לא תונה ולא תלחצנו:

יא אין מערבין פירות בפירות· אפילו חדשים בחדשים·
ואין צריך לומר חדשים בישנים· באמת ביין התירו לערב
קשה ברך· מפני שהוא משביחו· אין מערבין שמרי יין
ביין· אבל נותן לו את שמריו· מי שנתערב (לו) מים ביין
לא ימכרנו בחנות· אלא אם כן הודיעו· ולא לתגר· אף על
פי שהודיעו· שאינו אלא לרמות בו· מקום שנהגו להטיל
מים ביין· יטילו:

י" התגר נוטל מחמש גרנות ונותן לתוך מגורה אחת. מחמש גתות ונותן לתוך פיתס אחד. ובלבד שלא יהא מתכוין לערב. רבי יהודה אומר לא יחלק התנוני קליות ואגוזים לתינוקות מפני שהוא מרגילן לבא אצלם וחכמים מתירין. ולא לפחות את השער. וחכמים אומרים זכור לטוב. לא יבור את הגריסין דברי אבא שאול. וחכמים מתירין. ומודים שלא יבור מעל פי מגורה. שאינו אלא כגונב את העין. אין מפרקסין לא את האדם. ולא את הבהמה. ולא את הכלים:

פרק ה

איזהו נשד. ואיזהו תרבית. איזהו נשד. המלוה סלע בחמשה דינרין. סאתים חטין בשלשה. מפני שהוא נשד. ואיזהו תרבית. המרבה בפירות. כיצד. לקח הימנו חטין בדינר זהב הכור. וכן השער. עמדו חטין בשלשה דינרין. אמר לו תן לי חטין שאני רוצה למכרן ולקח בהן יין. אמר לו הרי חטיף עשויות עלי שלשה דינרים. והרי לך אצלי בהן יין. ויין אין לו:

ב המלוה את חבירו. לא ידור בחצרו חנם. ולא ישכור ממנו בפתות. מפני שהוא רבית. מרבין על השכר. ואין מרבין על המכר. כיצד. השכיר לו את חצרו. ואמר לו אם מעכשיו אתה נותן לי. הרי היא לך בעשרה סלעים לשנה. ואם של חדש בחדש בסלע לחדש. מותר. מכר

לו שָׁדְהוּ. וְאָמַר לוֹ אִם מַעֲכָשְׁיוֹ אֶתָּה נוֹתֵן לִי הָרִי הִיא
שֶׁלְךָ בְּאֶלֶף זָזוּ. אִם לִגְרָן בִּשְׁנַיִם עָשָׂר מָנָה. אָסוּר:

ג מִכָּר לוֹ אֶת הַשָּׂדֶה. וְנָתַן לוֹ מִקְצַת דָּמִים. וְאָמַר לוֹ
אֵימָתִי שֶׁתִּרְצָה הָבָא מְעוֹת וְטוֹל אֶת שֶׁלְךָ. אָסוּר. הִלּוּהוּ
עַל שָׁדְהוּ וְאָמַר לוֹ. אִם אֵי אֶתָּה נוֹתֵן לִי מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשׁ
שָׁנִים. הָרִי הִיא שְׁלִי. הָרִי הִיא שְׁלוֹ. וְכַךְ הִיָּה בֵּיתוֹס בֶּן
זוֹנִין עוֹשֶׂה עַל פִּי חֲכָמִים:

ד אֵין מוֹשִׁיבִין חֲנוּנִי לְמַחְצִית שָׂכָר. וְלֹא יִתֵּן מְעוֹת לִקְח
בִּהֵן פִּירוֹת לְמַחְצִית שָׂכָר. אֲלֹא אִם בֶּן נוֹתֵן לוֹ שָׂכָרוֹ
כְּפוּעֵל. אֵין מוֹשִׁיבִין תִּרְנַגּוּלִין לְמַחְצָה. וְאֵין שָׁמִין עֲגָלִין
וְסִיחִין לְמַחְצָה. אֲלֹא אִם בֶּן נוֹתֵן לוֹ שָׂכָר עֲמָלוֹ וּמְזוֹנוֹ.
(אֲבָל) מִקְבָּלִין עֲגָלִין וְסִיחִין לְמַחְצָה. וּמִגְדָּלִין אוֹתָן עַד
שִׁיהוּ מְשֻׁלָּשִׁין. וְחִמּוֹר עַד שֶׁתִּהְיֶה טוֹעָנָה:

ה שָׁמִין פָּרָה וְחִמּוֹר וְכָל דָּבָר שֶׁדִּרְכוֹ לַעֲשׂוֹת וְלֶאֱכֹל
לְמַחְצָה. מְקוֹם שֶׁנִּהְיָה לְחִלּוֹק אֶת הַיְלָדוֹת מִיַּד חוֹלְקִין.
מְקוֹם שֶׁנִּהְיָה לְגִדּוֹל יִגְדִּילוּ. רֶבֶן שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר
שָׁמִין עֲגָל עִם אִמּוֹ וְסִיחַ עִם אִמּוֹ. וּמִפָּרִין עַל שָׁדְהוּ. וְאֵינוּ
חוֹשֵׁשׁ מִשּׁוּם רַבִּית:

ו אֵין מִקְבָּלִין צֹאן בְּרִזֹּל מִיִּשְׂרָאֵל מִפְּנֵי שֶׁהוּא רַבִּית. אֲבָל
מִקְבָּלִין צֹאן בְּרִזֹּל מִן הַנִּכְרִים. וְלוֹזִין מֵהֶן וּמְלוֹזִין אוֹתָן
בְּרַבִּית. וְכֵן בִּגְר תּוֹשֵׁב. מְלוּהַ יִשְׂרָאֵל מְעוֹתָיו שֶׁל נִכְרִי.
מִדַּעַת הַנִּכְרִי. אֲבָל לֹא מִדַּעַת יִשְׂרָאֵל:

י אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער. (יצא השער פוסקין. ואף על פי שאין לזה יש לזה.) הנה הוא תחלה לקוצרים. פוסק עמו על הגדיש. ועל העביט של ענבים. ועל המעטן של זיתים. ועל הבצים של יוצר. ועל הסיד מששקעו בבבשן. ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה. רבי יוסי אומר אין פוסקין על הזבל אלא אם בן היתה לו זבל באשפה. וחכמים מתירין. ופוסק עמו כשער הגבוה. רבי יהודה אומר אף על פי שלא פסק עמו כשער הגבוה יכול לומר תן לי כזה. או תן לי את מעותי:

ח מלוה אדם את אריסיו חטין בחטין לזרע. אבל לא לאכול. שהיה רבן גמליאל מלוה את אריסיו חטין בחטין לזרע. ביקר והוזלו. ובזול והוקרו. נוטל מהן כשער הזול. לא מפני שהלכה כן. אלא שרצה להחמיר על עצמו:

ט לא יאמר לחבירו הלויני כור חטים. ואני אתן לך לגרן. אבל אומר לו הלויני. עד שיבא בני. או עד שאמצא מפתח. והלל אוסר. וכן היה הלל אומר. לא תלוה אשה כפר לחברתה. עד שתעשנו דמים. שמא יוקירו חטים. ונמצאו באות לידי רבית:

י אומר אדם לחבירו נפש עמי ואנפש עמך. עדור עמי ואעדור עמך. אבל לא יאמר לו נפש עמי ואעדור עמך. עדור עמי ואנפש עמך. כל ימי גריד אחד. כל ימי רביעה אחת. לא יאמר לו חרוש עמי בגריד ואני אחרוש עמך.

בְּרַבִּיעָה רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר יֵשׁ רַבִּית מְקַדֶּמֶת וַיֵּשׁ רַבִּית
מֵאוּחָרֶת בִּיצֵד נָתַן עֵינָיו לְלוּזֹת הַיִּמָּנוּ וְהָיָה מְשַׁלַּח לוֹ
וְאוֹמֵר בְּשָׁבִיל שְׁתִּלְוִינִי זֶה הִיא רַבִּית מְקַדֶּמֶת לָזֶה הַיִּמָּנוּ
וְהַחֲזִיר לוֹ אֶת מְעוֹתָיו וְהָיָה מְשַׁלַּח לוֹ וְאוֹמֵר בְּשָׁבִיל
מְעוֹתֶיךָ שֶׁהָיוּ בְּטִלּוֹת אֶצְלִי זֶה הִיא רַבִּית מֵאוּחָרֶת רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר יֵשׁ רַבִּית דְּבָרִים לֹא יֹאמַר לוֹ דַּע כִּי בֹא
אִישׁ פְּלוֹנִי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי:

וְאֵלּוּ עוֹבְרִין בְּלֹא תַעֲשֶׂה הַמְּלוֹה וְהַלְוֹה וְהַעֲרֵב
וְהַעֲדִים וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אִף הַסּוֹפֵר עוֹבְרִים מְשׁוּם לֹא
תִתֵּן וּמְשׁוּם בֶּל תִּקַּח מֵאֲתוֹ וּמְשׁוּם לֹא תִהְיֶה לוֹ כְּנֶשֶׁה
וּמְשׁוּם לֹא תְשִׁימוֹן עָלָיו נֶשֶׁךְ וּמְשׁוּם וּלְפָנַי עוֹר לֹא תִתֵּן
מִכְשׁוֹל וַיֵּרֶאֶת מֵאֶלֶיךָ אֲנִי יי:

פרק ו

הַשּׁוֹכֵר אֶת הָאוֹמֵנִין וְהִטְעוּ זֶה אֶת זֶה אֵין לָהֶם זֶה עַל
זֶה אֵלֹא תִרְעַמֶּת שֹׁכֵר אֶת הַחֲמֹר וְאֶת הַקֶּדֶר
לְהַבִּיא פְּרִיפְרִין וְחִלְלִים לִכְפֹּלָה אוֹ לִמֶּת וּפּוֹעֲלִין לְהַעֲלוֹת
פְּשִׁתָּנָן מִן הַמְּשֻׁרָה וְכָל דְּבַר שֶׁאֵבֵד וְחִזְרוּ בָּהֶן מְקוֹם
שֶׁאֵין שֵׁם אָדָם שׁוֹכֵר עֲלֵיהֶן אוֹ מְטַעֵן:

^א הַשּׁוֹכֵר אֶת הָאוֹמֵנִין וְחִזְרוּ בָּהֶן יֵדוֹן עַל הַתַּחְתּוֹנָה אִם
בְּעַל הַבֵּית חֲזַר בּוֹ יָדוֹ עַל הַתַּחְתּוֹנָה כָּל הַמְּשֻׁנָה יָדוֹ עַל
הַתַּחְתּוֹנָה וְכָל הַחוֹזֵר בּוֹ יָדוֹ עַל הַתַּחְתּוֹנָה:

ג השׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לְהוֹלִיכָה בָּהֶר וְהוֹלִיכָה בִּבְקָעָה בִּבְקָעָה וְהוֹלִיכָה בָּהֶר אֶפְּלוּ זֶז עֶשֶׂר מִלִּין וְזֶז עֶשֶׂר מִלִּין וּמִתָּה חֵיב הַשׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר וְהִבְרִיקָה אוֹ שְׁנַעֲשִׂית אֲנִגְרִיא אוֹמֵר לוֹ הֲרִי שְׁלָךְ לִפְנֵיךְ מִתָּה אוֹ נִשְׁבְּרָה חֵיב לְהַעֲמִיד לוֹ חֲמוֹר הַשׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לְהוֹלִיכָה בָּהֶר וְהוֹלִיכָה בִּבְקָעָה אִם הִחֲלִיקָה פָּטוֹר וְאִם הוֹחֲמָה חֵיב לְהוֹלִיכָה בִּבְקָעָה וְהוֹלִיכָה בָּהֶר אִם הִחֲלִיקָה חֵיב וְאִם הוֹחֲמָה פָּטוֹר אִם מִחֲמַת הַמַּעֲלָה חֵיב:

ד הַשׁוֹכֵר אֶת הַפָּרָה לַחֲרוֹשׁ בָּהֶר וְחֲרֹשׁ בִּבְקָעָה אִם נִשְׁבַּר הַקֶּנֶקֶן פָּטוֹר בִּבְקָעָה וְחֲרֹשׁ בָּהֶר אִם נִשְׁבַּר הַקֶּנֶקֶן חֵיב לְדוֹשׁ בְּקִטְנִית וְדֹשׁ בְּתַבּוּאָה פָּטוֹר לְדוֹשׁ בְּתַבּוּאָה וְדֹשׁ בְּקִטְנִית חֵיב מִפְּנֵי שֶׁהַקִּטְנִית מְחַלֶּקֶת:

ה הַשׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לְהִבְיָא עָלֶיהָ חֲטִים וְהִבְיָא עָלֶיהָ שְׁעוֹרִים חֵיב תַּבּוּאָה וְהִבְיָא עָלֶיהָ תֵּבֶן חֵיב מִפְּנֵי שֶׁהִנֶּפֶח קָשָׁה לְמִשְׁאֵוֹ לְהִבְיָא לְתֵדָה חֲטִים וְהִבְיָא לְתֵדָה שְׁעוֹרִים פָּטוֹר וְאִם הוֹסִיף עַל מִשְׁאֵוֹ חֵיב וְכַמָּה יוֹסִיף עַל מִשְׁאֵוֹ וְיֵהָא חֵיב סוּמְכוֹס אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר סָאָה לְגִמְלָה שְׁלֹשָׁה קַבִּין לַחֲמוֹר:

ו כָּל הָאוֹמְנִין שׁוֹמְרֵי שְׁכָר הֵן וְכֻלָּן שְׁאֵמְרוּ טוֹל אֶת שְׁלָךְ וְהִבָּא מַעוֹת שׁוֹמֵר חֲנָם שְׁמוֹר לִי וְאֶשְׁמוֹר לָךְ שׁוֹמֵר שְׁכָר שְׁמוֹר לִי וְאֵמֵר לוֹ הִנֵּחַ לִפְנֵי שׁוֹמֵר חֲנָם:

י הלוהו על המשכון שומר שכר רבי יהודה אומר הלוהו מעות שומר חנם הלוהו פירות שומר שכר אבא שאול אומר רשאי אדם להשכיר משכונו של עני להיות פוסק עליו והולך מפני שהוא כמשביב אבידה:

ה המעביר חבית ממקום למקום ושברה בין שומר חנם בין שומר שכר ישבע רבי אליעזר אומר זה וזה ישבע ותמיה אני אם יכולין זה וזה לשבע:

פרק ז

השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב מקום שנהגו שלא להשכים ושלל להעריב אינו רשאי לכופן מקום שנהגו לזון לזון לספק במתיקה יספק הכל כמנהג המדינה מעשה ברבי יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור לנו פועליו הלך ופסק להן מזונות וכשבא אצל אביו אמר לו בני אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב אלא עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמר להם על מנת שאין לכם עלי אלא פת (וקטגית) בלבד רבן שמעון בן גמליאל אומר לא היה צריך לומר בן הכל כמנהג המדינה:

א אלו אוכלין מן התורה העושה במחבר לקרקע בשעת גמר מלאכה ובתלוש מן הקרקע עד שלא נגמרה מלאכתו בדבר שגדולו מן הארץ ואלו שאין אוכלין

הַעוֹשָׂה בַּמַּחֲבֵר לַקֶּרֶקַע בְּשָׁעָה שְׁאִין גָּמַר מְלָאכָה וּבִתְלוּשׁ מִן הַקֶּרֶקַע מֵאַחַר שְׁנַגְמָרָה מְלָאכְתּוֹ וּבִדְבַר שְׁאִין גָּדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ:

ג הָיָה עוֹשֶׂה בִּידָיו אֲבָל לֹא בְּרַגְלָיו בְּרַגְלָיו אֲבָל לֹא בִּידָיו אֲפִילוֹ בְּכֶתֶפוֹ הָרִי זֶה אוֹכֵל רַבִּי יוֹסִי בֵּר יְהוּדָה אוֹמֵר עַד שִׁיעֶשָׂה בִּידָיו וְרַגְלָיו:

ד הָיָה עוֹשֶׂה בִּתְאֲנִים לֹא יֹאכֵל בְּעֵנָבִים בְּעֵנָבִים לֹא יֹאכֵל בִּתְאֲנִים אֲבָל מוֹנֵעַ אֶת עֲצָמוֹ עַד שְׁמַגִּיעַ לְמָקוֹם הַיְּפוֹת וְאוֹכֵל וְכֵלֶן לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּשַׁעַת מְלָאכָה אֲבָל מִשּׁוֹם הָשֵׁב אֲבִידָה לְבָעָלִים אָמְרוּ פּוֹעֵלִין אוֹכְלִין בְּהִלִּיכְתָּן מֵאֲמֵן לְאֲמֵן וּבִחְזָרְתָּן מִן הַגֵּת וּבִבְחֻמוֹר כְּשֶׁהִיא פּוֹרֶקֶת:

ה אוֹכֵל פּוֹעֵל קִישׁוֹת אֲפִילוֹ בְּדִינָר וְכוֹתֶבֶת אֲפִילוֹ בְּדִינָר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר (בֶּן) חֲסִמָּא אוֹמֵר לֹא יֹאכֵל פּוֹעֵל יֵתֵר עַל שְׂכָרוֹ וְחֻכְמִים מִתִּירִים אֲבָל מְלַמְּדִים אֶת הָאָדָם שְׁלֹא יִהְיֶה רַעֲבָתָן וִיְהִי סוֹתֵם אֶת הַפֶּתַח בְּפָנָיו:

ו קוֹצֵץ אָדָם עַל יָדֵי עֲצָמוֹ עַל יְדֵי בָנוּ וּבִתּוֹ הַגְּדוֹלִים עַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַגְּדוֹלִים עַל יְדֵי אִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי שִׂישׁ בָּהֶן דַּעַת אֲבָל אֵינוֹ קוֹצֵץ עַל יְדֵי בָנוּ וּבִתּוֹ הַקְּטָנִים וְלֹא עַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַקְּטָנִים וְלֹא עַל יְדֵי בְהֶמְתּוֹ מִפְּנֵי שְׁאִין בָּהֶן דַּעַת:

י השוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵלִים לַעֲשׂוֹת בְּנִטֵּעַ רִבְעֵי שָׁלוֹ. הָרִי אֵלּוֹ
 לֹא יֵאָכְלוּ. אִם לֹא הוֹדִיעָן פּוֹדָה וּמֵאֲכִילָן. נִתְּפָרְסוּ עֲגוּלָיו.
 נִתְּפָתְחוּ חֲבִיתָיו. הָרִי אֵלּוֹ לֹא יֵאָכְלוּ. אִם לֹא הוֹדִיעָן
 מַעֲשֹׂר וּמֵאֲכִילָן:

ח שׁוֹמְרֵי פִירוֹת אוֹכְלִין מִהִלְכוֹת מְדִינָה אֲבָל לֹא מִן
 הַתּוֹרָה. אֲרַבְעָה שׁוֹמְרֵי הֵן. שׁוֹמֵר חֲנָם. וְהַשּׂוֹאֵל. נוֹשֵׂא
 שָׂכָר. וְהַשּׁוֹכֵר. שׁוֹמֵר חֲנָם נִשְׁבַּע עַל הַכֹּל. וְהַשּׂוֹאֵל
 מְשַׁלֵּם אֶת הַכֹּל. נוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׁוֹכֵר נִשְׁבָּעִים עַל
 הַשְּׁבוּרָה. וְעַל הַשְּׁבוּיָה. וְעַל הַמֶּתָה. וּמְשַׁלְּמִין אֶת
 הָאֲבִידָה וְאֶת הַגְּנִיבָה:

ט זֶאֱבַב אֶחָד אֵינוֹ אָנֹס. שְׁנֵי זֶאֱבָבִים אָנֹס. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
 בְּשַׁעַת מְשַׁלַּח זֶאֱבָבִים. אִף זֶאֱבַב אֶחָד אָנֹס. שְׁנֵי כְלָבִים
 אֵינוֹ אָנֹס. יָדוּעַ הַבְּבִלִי אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר מְרוּחַ
 אַחַת אֵינוֹ אָנֹס. מִשְׁתֵּי רוּחוֹת אָנֹס. הַלִּיסְטָס הָרִי זֶה אָנֹס.
 הָאֲרִי וְהַדָּב וְהַנֶּמֶר וְהַבְּרָדָלָס וְהַנֶּחֱשׁ הָרִי זֶה אָנֹס. אֵימָתִי.
 בְּזֶמֶן שֶׁבָּאוּ מֵאֲלֵיהֶן. אֲבָל (אִם) הוֹלִיכֵן לְמָקוֹם גְּדוּדֵי חֵיָה
 וְלִסְטִים אֵינוֹ אָנֹס:

י מֶתָה כְּדֶרֶכָּה הָרִי זֶה אָנֹס. סִגְפָּה וּמֶתָה אֵינוֹ אָנֹס.
 עֲלֵתָה לְרֹאשִׁי צוֹקִין וְנִפְלָה הָרִי זֶה אָנֹס. הָעֵלָה לְרֹאשִׁי
 צוֹקִין וְנִפְלָה וּמֶתָה אֵינוֹ אָנֹס. מִתְּנָה שׁוֹמֵר חֲנָם לִהְיוֹת
 פְּטוֹר מִשְּׁבוּעָה. וְהַשּׂוֹאֵל לִהְיוֹת פְּטוֹר מִלְּשָׁלִם. נוֹשֵׂא
 שָׂכָר וְהַשּׁוֹכֵר. לִהְיוֹת פְּטוֹרִין מִשְּׁבוּעָה וּמִלְּשָׁלִם:

י" כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל וכל תנאי שיש מעשה בתחלתו תנאו בטל וכל שאפשר לו לקימו בסופו והתנה עליו מתחלתו תנאו קיים:

פרק ח

השואל את הפרה ושאל בעליה עמו או שכר בעליה עמה שאל הבעלים או שכרן ולאחר כך שאל את הפרה ומתה פטור שנאמר אם בעליו עמו לא ישלם אבל שאל את הפרה ואחר כך שאל את הבעלים או שכרן ומתה חייב שנאמר בעליו אין עמו שלם ישלם:

ב השואל את הפרה שאלה חצי היום ושכרה חצי היום שאלה היום ושכרה למחר שאל אחת ושכר אחת ומתה המשאיל אומר שאולה מתה ביום שהיתה שאולה מתה בשעה שהיתה שאולה מתה והלה אומר איני יודע חייב השוכר אומר שכורה מתה ביום שהיתה שכורה מתה בשעה שהיתה שכורה מתה והלה אומר איני יודע פטור זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע השוכר ששכורה מתה זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו:

ג השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל ומתה פטור אמר לו השואל שלחה לי ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו:

או שאמר לו המשאיל הריני משלחה לך ביד בני ביד
עבדי ביד שלוחי או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך
ואמר לו השואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעה
שמחזירה:

ד המחליף פרה בחמור וילדה וכן המוכר שפחתו וילדה.
זה אומר עד שלא מכרתי וזה אומר משלקחתי יחלוקו.
היו לו שני עבדים אחד גדול ואחד קטן וכן שתי שדות.
אחת גדולה ואחת קטנה הלוקח אומר גדול לקחתי
והלה אומר איני יודע וכה בגדול המוכר אומר קטן
מכרתי והלה אומר איני יודע אין לו אלא קטן זה אומר
גדול וזה אומר קטן ישבע המוכר שהקטן מכר זה אומר
איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו:

ה המוכר זיתיו לעצים ועשו פחות מרביעית לסאה הרי
אלו של בעל הזיתים עשו רביעית לסאה זה אומר
זיתי גדלו וזה אומר ארצי גדלה יחלוקו שטף נהר זיתיו
ונתנם לתוך שדה חבירו זה אומר זיתי גדלו וזה אומר
ארצי גדלה יחלוקו:

ו המשפיר בית לחבירו בימות הגשמים אינו יכול
להוציא מן החג ועד הפסח בימות החמה שלשים
יום ובכרכים אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים.
שנים עשר חדש ובתניות אחד עירות ואחד כרכים.

שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר חֲנוּת שֶׁל
נְחִתוּמִים וְשֶׁל צִבְעִים שְׁלֹשׁ שָׁנִים:

^ז הַמְשָׁכִיר בֵּית לַחֲבִירוֹ הַמְשָׁכִיר חַיֵּב בַּדִּלְתָּ בַּנֶּגֶר
וּבַמְנָעוּלִי וּבְכָל דָּבָר שֶׁמַּעֲשֶׂה אָמֵן אֲבָל דָּבָר שֶׁאִינוֹ
מַעֲשֶׂה אָמֵן הַשּׁוֹכֵר עוֹשֶׂהוּ הַזָּבֵל שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת וְאִין
לְשׁוֹכֵר אֵלֹא הַיּוֹצֵא מִן הַתֵּנוּר וּמִן הַפִּירִים בְּלִבָּד:

^ח הַמְשָׁכִיר בֵּית לַחֲבִירוֹ לְשָׁנָה נִתְעַבְּרָה הַשָּׁנָה נִתְעַבְּרָה
לְשׁוֹכֵר הַשָּׁכִיר לוֹ לְחֻדָּשִׁים נִתְעַבְּרָה הַשָּׁנָה נִתְעַבְּרָה
לַמְשָׁכִיר מַעֲשֶׂה בְּצַפּוּרֵי בְּאַחַד שְׁשָׁכָר מֶרְחֵץ מִחֲבִירוֹ
בְּשָׁנִים עָשָׂר זָהָב לְשָׁנָה מְדִינָה זָהָב לְחֹדֶשׁ וּבֹא מַעֲשֶׂה
לְפָנֵי רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל וְלְפָנֵי רַבִּי יוֹסִי וְאָמְרוּ יַחֲלֹקוּ
אֶת חֹדֶשׁ הָעֶבֶר:

^ט הַמְשָׁכִיר בֵּית לַחֲבִירוֹ וְנָפַל חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ בֵּית הִיָּה
קָטָן לֹא יַעֲשֶׂנוּ גָדוֹל גָּדוֹל לֹא יַעֲשֶׂנוּ קָטָן אֶחָד לֹא יַעֲשֶׂנוּ
שְׁנַיִם שְׁנַיִם לֹא יַעֲשֶׂנוּ אֶחָד לֹא יִפְחוּת מִהַחֲלוּנוֹת וְלֹא
יוֹסִיף עָלֵיהֶן אֵלֹא מַדַּעַת שְׁנֵיהֶם:

פרק ט

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבִּירוֹ. מָקוֹם שֶׁנֶּחְגוּ לַקְצוֹר יַקְצוֹר.
 לַעֲקוֹר יַעֲקוֹר. לַחֲרוֹשׁ אַחֲרָיו יַחֲרוֹשׁ. הַכֹּל
 בְּמִנְהַג הַמְּדִינָה. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בַּתְּבוּאָה כֵּךְ חֹלְקִין
 בַּתֶּבֶן וּבִקְשׁ. כָּשֶׁם שֶׁחֹלְקִין בִּיָּין. כֵּךְ חֹלְקִין בַּזְּמוֹרוֹת
 וּבִקְנִים. וּשְׁנֵיהֶם מְסַפְּקִין אֶת הַקְּנִים:

^ב הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבִּירוֹ. וְהִיא בֵּית הַשְּׁלָחִים. אוּ בֵּית
 הָאֵילָן. יֵבֶשׁ הַמַּעֲזָן. וְנִקְצָץ הָאֵילָן. אֵינוּ מְנַכֶּה לוֹ מִן חֲבוּרוֹ.
 אִם אָמַר לוֹ חֲכוֹר לִי שְׂדֵה בֵּית הַשְּׁלָחִין זֶה. אוּ שְׂדֵה בֵּית
 הָאֵילָן זֶה. יֵבֶשׁ הַמַּעֲזָן וְנִקְצָץ הָאֵילָן. מְנַכֶּה לוֹ מִן חֲבוּרוֹ:

^ג הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבִּירוֹ. וְהוֹבִירָהּ. שְׁמִין אוֹתָהּ כַּמָּה רְאוּיָה
 לַעֲשׂוֹת וְנוֹתֵן לוֹ. שְׁכָךְ כּוֹתֵב לוֹ. אִם אוֹבִיר וְלֹא אֶעְבִּיד
 אֶשְׁלֵם בְּמִיטְבָּא:

^ד הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבִּירוֹ. וְלֹא רָצָה לְנַכֵּשׁ. וְאָמַר לוֹ מָה
 אֶכְפֹּת לָךְ. הוֹאִיל וְאֲנִי נוֹתֵן לָךְ חֲכוּרְךָ. אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ.
 מִפְּנֵי שֶׁיָּכוֹל לוֹמַר לוֹ. לְמַחֵר אֶתָּה יוֹצֵא מִמֶּנָּה. וּמַעֲלָה
 לִפְנֵי עֹשִׁבִים:

^ה הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבִּירוֹ. וְלֹא עָשְׂתָהּ. אִם יֵשׁ בָּהּ כֶּדִי
 לְהַעֲמִיד כָּרִי. חֵיב לְטַפֵּל בָּהּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֶה קֶצֶבָה
 בְּכָרִי. אֵלֹא אִם יֵשׁ בָּהּ כֶּדִי נְפִילָה:

י' הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה מִחֲבִירוֹ וְאֶכְלָה חֲגָב אוֹ נִשְׁדָּפָה אִם מִכֶּת מְדִינָה הִיא מִנֶּכֶה לוֹ מִן חֲבוּרוֹ אִם אֵינָה מִכֶּת מְדִינָה אֵינּוּ מִנֶּכֶה לוֹ מִן חֲבוּרוֹ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם קִבְּלָה הֵימָנוּ בְּמַעוֹת בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד אֵינּוּ מִנֶּכֶה לוֹ מִחֲבוּרוֹ:

י' הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה מִחֲבִירוֹ בַּעֲשֶׂרֶת כּוּר חֲטִים לְשָׁנָה לִקְתָּהּ נוֹתֵן לוֹ מִתּוֹכָהּ הָיוּ חֲטִיָּה יְפוֹת לֹא יֹאמַר לוֹ הֲרִינִי לוֹקַח לָךְ מִן הַשּׁוּק אֶלָּא נוֹתֵן לוֹ מִתּוֹכָהּ:

ח' הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה מִחֲבִירוֹ לְזֶרְעָה שְׁעוּרִים לֹא יִזְרַעְנָה חֲטִים חֲטִים יִזְרַעְנָה שְׁעוּרִים רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹסֵר תְּבוּאָה לֹא יִזְרַעְנָה קֶטְנִית קֶטְנִית יִזְרַעְנָה תְּבוּאָה רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹסֵר:

ט' הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה מִחֲבִירוֹ לְשָׁנִים מוּעָטוֹת לֹא יִזְרַעְנָה פֶּשֶׁתָּן וְאֵין לוֹ בְּקוֹרֶת שְׁקָמָה קִבְּלָה הֵימָנוּ לְשִׁבְעַ שָׁנִים שָׁנָה רִאשׁוֹנָה יִזְרַעְנָה פֶּשֶׁתָּן וַיֵּשׁ לוֹ בְּקוֹרֶת שְׁקָמָה:

י' הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה מִחֲבִירוֹ לְשָׁבוּעַ אֶחָד בְּשִׁבְעַ מֵאוֹת זֶזוּ הַשְּׁבִיעִית מִן הַמִּנּוּן קִבְּלָה הֵימָנוּ שִׁבְעַ שָׁנִים בְּשִׁבְעַ מֵאוֹת זֶזוּ אֵין הַשְּׁבִיעִית מִן הַמִּנּוּן:

יא' שְׁכִיר יוֹם גּוֹבָה כָּל הַלַּיְלָה שְׁכִיר לַיְלָה גּוֹבָה כָּל הַיּוֹם שְׁכִיר שְׁעוֹת גּוֹבָה כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה שְׁכִיר שִׁבְתָּ שְׁכִיר חֹדֶשׁ שְׁכִיר שָׁנָה שְׁכִיר שְׁבוּעָה יֵצֵא בַּיּוֹם גּוֹבָה כָּל הַיּוֹם יֵצֵא בַּלַּיְלָה גּוֹבָה כָּל הַלַּיְלָה וְכָל הַיּוֹם:

א' אֶחָד שָׁכַר אָדָם וְאֶחָד שָׁכַר בְּהֵמָה וְאֶחָד שָׁכַר כְּלִים יֵשׁ בּוֹ מְשׁוּם בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׁכָרוֹ וְיֵשׁ בּוֹ מְשׁוּם לֹא תִּלִּין פְּעֻלַּת שָׁכִיר אֶתָּךְ עַד בִּקְרֹא אֵימָתִי בְּזִמְנִי שֶׁתִּבְעֶנּוּ לֹא תִבְעֶנּוּ אֵינּוּ עוֹבֵר עָלָיו הַמַּחְהוֹ אֶצֶל חֲנוּנִי אוֹ אֶצֶל שְׁלַחְנִי אֵינּוּ עוֹבֵר עָלָיו שָׁכִיר בְּזִמְנוֹ נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל עֹבֵר זִמְנוֹ אֵינּוּ נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל אִם יֵשׁ יָעִידִים שֶׁתִּבְעֶנּוּ (הָרִי) זֶה נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל גֵּר תּוֹשֵׁב יֵשׁ בּוֹ מְשׁוּם בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׁכָרוֹ וְאִין בּוֹ מְשׁוּם לֹא תִּלִּין פְּעֻלַּת שָׁכִיר אֶתָּךְ עַד בִּקְרֹא:

ב' הַמְלִיחַ אֶת חֲבִירוֹ לֹא יִמְשְׁכְּנוּ אֶלָּא בְּבֵית דִּין וְלֹא יִכְנֹס לְבֵיתוֹ לְטוֹל מִשְׁכּוֹנוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בַּחוּץ תַּעֲמֹד הִיוּ לוֹ שְׁנֵי כְּלִים נוֹטֵל אֶחָד וּמַנִּיחַ אֶחָד וּמַחְזִיר אֶת הַכֶּר בְּלִילָה וְאֶת הַמַּחְרִישָׁה בַּיּוֹם וְאִם מֵת אֵינּוּ מַחְזִיר לְיוֹרְשָׁיו רֶבֶן שֶׁמַּעֲזוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אִף לַעֲצָמוֹ אֵינּוּ מַחְזִיר אֶלָּא עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמִשְׁלֹשִׁים יוֹם וּלְהֵלֶן מוֹכֵרֵן בְּבֵית דִּין אֶלְמָנָה בֵּין שֶׁהִיא עֲנִיָּה בֵּין שֶׁהִיא עֹשִׂירָה אִין מִמְשְׁכְּנִין אוֹתָהּ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא תַחֲבֹל בְּגַד אֶלְמָנָה הַחוֹבֵל אֶת הָרִיחִים עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה וְחֵיב מְשׁוּם שְׁנֵי כְּלִים שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יַחֲבֹל רִיחִים וָרֶכֶב וְלֹא רִיחִים וָרֶכֶב בְּלֶבֶד אָמְרוּ אֶלָּא כָּל דֶּבֶר שֶׁעוֹשִׂין בּוֹ אֶכָּל נֶפֶשׁ שֶׁנֶּאֱמַר כִּי נֶפֶשׁ הוּא חוֹבֵל:

יום טו

פרק י

הַבֵּית וְהָעֲלִיָּה שֶׁל שְׁנַיִם שֶׁנִּפְּלוּ שְׁנֵיהֶם חֹלְקִים
בְּעֵצִים וּבְאַבְנִים וּבְעֶפֶר וְרוּאִים אֶל־וְהָאֲבָנִים
הָרְאוּיֹת לְהִשְׁתַּבֵּר אִם הָיָה אֶחָד מֵהֶן מִכִּיר מִקְצֵת
אַבְנָיו נוֹטֵלִין וְעוֹלוֹת לוֹ מִן הַחֲשֻׁבוֹן:

^ב הַבֵּית וְהָעֲלִיָּה (שֶׁל שְׁנַיִם) נִפְחָתָה הָעֲלִיָּה וְאִין בַּעַל
הַבֵּית רוֹצֶה לְתַקֵּן הָרִי בַּעַל הָעֲלִיָּה יוֹרֵד וְדָר לְמִטָּה עַד
שִׁיתֵקֵן לוֹ אֶת הָעֲלִיָּה רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הַתַּחֲתוֹן נוֹתֵן אֶת
הַתַּקָּרָה וְהָעֲלִיֹן אֶת הַמַּעֲזִיבָה:

^ג הַבֵּית וְהָעֲלִיָּה שֶׁל שְׁנַיִם שֶׁנִּפְּלוּ אָמַר בַּעַל הָעֲלִיָּה
לְבַעַל הַבֵּית לְבָנוֹת וְהוּא אֵינִי רוֹצֶה לְבָנוֹת הָרִי בַּעַל
הָעֲלִיָּה בּוֹנֶה אֶת הַבֵּית וְדָר בְּתוֹכוֹ עַד שִׁיתֵן לוֹ אֶת
יְצִיאֹתָיו רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף זֶה דָּר בְּתוֹךְ שֶׁל חֲבִירוֹ
צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת לוֹ שְׂכָר אֲלֹא בַּעַל הָעֲלִיָּה בּוֹנֶה אֶת הַבֵּית
וְאֶת הָעֲלִיָּה וּמִקְרָה אֶת הָעֲלִיָּה וְיוֹשֵׁב בַּבֵּית עַד שִׁיתֵן
לוֹ אֶת יְצִיאֹתָיו:

^ד וְכֵן בֵּית הַבֵּד שֶׁהוּא בָּנוי בְּסֻלַּע וְגִינָה אַחַת עַל גִּבּוֹ
וְנִפְחָתָה הָרִי בַּעַל הַגִּינָה יוֹרֵד וְזוֹרֵעַ לְמִטָּה עַד שִׁיעֲשֶׂה
לְבֵית בְּדוֹ כִּיפִין הַכֶּתֶל וְהָאֵילָן שֶׁנִּפְּלוּ לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים
וְהִזְקוּ פְטוּר מִלְשָׁלִם נִתְּנוּ לוֹ זְמַן לְקוּץ אֶת הָאֵילָן:

וְלִסְתּוֹר אֶת הַכֶּתֶל. וְנִפְּלוּ בַתּוֹךְ הַזְּמַן פֶּטוּר. לְאַחַר הַזְּמַן
חַיִּב:

ה' מִי שֶׁהָיָה כָּתְלוֹ סְמוּךְ לְגִינַת חֲבִירוֹ וְנִפְּלָה וְאָמַר לוֹ פָּנָה
אֶת אֲבָנֶיךָ. אָמַר לוֹ הִגִּיעוּךָ אֵין שׁוֹמֵעִין לוֹ. אִם מִשְׁקַבֵּל
עָלָיו אָמַר לוֹ הִילֵךְ אֶת יְצִיאֹתֶיךָ. וְאֵנִי אֶטּוֹל אֶת שְׁלִי.
אֵין שׁוֹמֵעִין לוֹ. הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל. לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ בַּתָּבֵן
וּבִקֵּשׁ. וְאָמַר לוֹ תֵן לִי שְׂכָרִי. וְאָמַר לוֹ טוֹל מֶה שֶׁעָשִׂיתָ
בְּשִׂכְרֶךָ. אֵין שׁוֹמֵעִין לוֹ. אִם מִשְׁקַבֵּל עָלָיו אָמַר לוֹ הִילֵךְ
שְׂכָרֶךָ. וְאֵנִי אֶטּוֹל אֶת שְׁלִי. אֵין שׁוֹמֵעִין לוֹ. הַמוֹצִיא זָבָלוֹ
לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים. הַמוֹצִיא מוֹצִיא. וְהַמְּזַבֵּל מְזַבֵּל. אֵין שׁוֹרֵין
טֵיט בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים. וְאֵין לוֹבְנִים לְבָנִים. אֲבָל גּוֹבְלִין טֵיט
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים. אֲבָל לֹא לְבָנִים. הַבּוֹנֶה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים.
הַמְּבִיא אֲבָנִים מְבִיא. וְהַבּוֹנֶה בּוֹנֶה. וְאִם הִזִּיק מִשְׁלֵם מֶה
שֶׁהִזִּיק. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אִף מִתְקַן הוּא אֶת
מְלֹאכְתּוֹ לִפְנֵי שְׁלֵשִׁים יוֹם:

י שְׁתֵּי גִנּוֹת זו עַל גִּבּ זוֹ. וְהִירָק בְּנִתִּים. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר
שֶׁל עָלִיוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֶׁל תַּחְתּוֹן. אָמַר רַבִּי מֵאִיר
אִם יִרְצֶה הָעָלִיוֹן לִקַּח אֶת עֶפְרוֹ. אֵין כָּאֵן יֵרֶק. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה אִם יִרְצֶה הַתַּחְתּוֹן לְמַלֵּאת אֶת גִּנָּתוֹ עֶפֶר. אֵין כָּאֵן
יֵרֶק. אָמַר רַבִּי מֵאִיר מֵאַחַר שֶׁשְּׁנֵיהֶן יְכוּלִין לְמַחֲזֹת זֶה עַל
זֶה. ר״אֵין מֵהִיכָן יֵרֶק זֶה חֵי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל שֶׁהָעָלִיוֹן
יְכוּל לִפְשׁוֹט אֶת יָדוֹ וּלְטוֹל הָרִי הוּא שְׁלוֹ. וְהַשְּׂאֵר שֶׁל

תַּחְתּוֹן: סָלִיק

מסכת בבא בתרא

פרק א

הַשּׁוֹתֵפִין שָׁרְצוּ לַעֲשׂוֹת מַחִיצָה בַּחֲצֵר בּוֹנִין אֶת הַכֶּתֶל
בְּאֻמָּצֵעַ. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לִבְנוֹת גָּוִיל. גְּזִית.
כְּפִיסִין. לִבְנִים בּוֹנִים. הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְּדִינָה. בְּגוּיל. זֶה נוֹתֵן
שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים וְזֶה נוֹתֵן שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. בְּגִזִּית זֶה נוֹתֵן
טַפָּחִים וּמַחֲצָה. וְזֶה נוֹתֵן טַפָּחִים וּמַחֲצָה. בְּכִפִּיסִין. זֶה
נוֹתֵן טַפָּחִים. וְזֶה נוֹתֵן טַפָּחִים. בְּלִבְנִים. זֶה נוֹתֵן טַפַּח
וּמַחֲצָה. וְזֶה נוֹתֵן טַפַּח וּמַחֲצָה. לְפִיכָךְ אִם נָפַל הַכֶּתֶל.
הַמְּקוֹם וְהָאֲבָנִים שֶׁל שְׁנֵיהֶם:

ב וְכֵן בִּגְנֵה. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַגְדוֹר. (מַחֲבִין אוֹתוֹ) אָבֵל
בְּבִקְעָה. מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַגְדוֹר. אֵין מַחֲבִין אוֹתוֹ. אֵלֹא
אִם רָצָה כּוֹנֵס לְתוֹךְ שְׁלוֹ וּבּוֹנֵה. וְעוֹשֶׂה חֲזִית מִבַּחוּץ.
לְפִיכָךְ אִם נָפַל הַכֶּתֶל הַמְּקוֹם וְהָאֲבָנִים שְׁלוֹ. אִם עָשׂוּ
מִדַּעַת שְׁנֵיהֶם. בּוֹנִין אֶת הַכֶּתֶל בְּאֻמָּצֵעַ. וְעוֹשִׂין חֲזִית
מִכָּאן וּמִכָּאן. לְפִיכָךְ אִם נָפַל הַכֶּתֶל. הַמְּקוֹם וְהָאֲבָנִים
שֶׁל שְׁנֵיהֶם:

ג הַמְּקִיף אֶת חֲבִירוֹ מִשְׁלֵשׁ רוּחוֹתָיו. וְגֵדֵר אֶת הָרֵאשׁוֹנָה.
וְאֶת הַשְּׁנִיָּה. וְאֶת הַשְּׁלִישִׁית. אֵין מַחֲבִין אוֹתוֹ. רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר אִם עָמַד וְגֵדֵר אֶת הָרְבִיעִית. מְגַלְגֵּלִים עָלָיו אֶת
הַכֹּל:

י כְּתַל חֶצֶר שֶׁנִּפְלּ מִחִיבִין אוֹתוֹ לִבְנוֹתוֹ עַד אַרְבַּע אַמּוֹת
בְּחִזְקַת שְׁנָתָן עַד שִׁיבִיא רְאִיָּה שְׁלֹא נָתַן מֵאַרְבַּע אַמּוֹת
וּלְמַעֲלָה אֵין מִחִיבִין אוֹתוֹ סֶמֶךְ לוֹ כְּתַל אַחֵר אָף עַל
פִּי שְׁלֹא נָתַן עָלָיו אֶת הַתְּקָרָה מִגִּלְגָּלִין עָלָיו אֶת הַכֹּל
בְּחִזְקַת שְׁלֹא נָתַן עַד שִׁיבִיא רְאִיָּה שְׁנָתָן:

ה כּוֹפִין אוֹתוֹ לִבְנוֹת בֵּית שֶׁעַר וְדֹלֶת לְחֶצֶר רֶבֶן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא כָּל הַחֲצִירוֹת רְאוּיוֹת לְבֵית שֶׁעַר
כּוֹפִין אוֹתוֹ לִבְנוֹת לְעִיר חוֹמָה דִּלְתִּים וּבְרִיחַ רֶבֶן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר לֹא כָּל הָעִירוֹת רְאוּיוֹת לְחוֹמָה כַּמָּה
יְהֵא בְּעִיר וַיְהֵא כְּאֲנָשִׁי הָעִיר שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ קָנָה בָּהּ
בֵּית דִּירָה הָרִי הוּא כְּאֲנָשִׁי הָעִיר מִיָּד:

י אֵין חוֹלְקִין אֶת הַחֶצֶר עַד שִׁיְהֵא בָּהּ אַרְבַּע אַמּוֹת
לָזֶה וְאַרְבַּע אַמּוֹת לָזֶה וְלֹא אֶת הַשָּׂדֶה עַד שִׁיְהֵא בָּהּ
תִּשְׁעָה קַבִּין לָזֶה וְתִשְׁעָה קַבִּין לָזֶה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד
שִׁיְהֵא בָּהּ תִּשְׁעָה חֲצָאֵי קַבִּין לָזֶה וְתִשְׁעָה חֲצָאֵי קַבִּין
לָזֶה וְלֹא אֶת הַגֶּנֶז עַד שִׁיְהֵא בָּהּ חֲצִי קַב לָזֶה וְחֲצִי
קַב לָזֶה רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר בֵּית רוּבַע וְלֹא אֶת הַטָּרְקֵלִין
וְלֹא אֶת הַמֶּרְזֵן וְלֹא אֶת הַשׁוּבָד וְלֹא אֶת הַטָּלִית וְלֹא
אֶת הַמֶּרְחָץ וְלֹא אֶת בֵּית הַבֵּד (וְלֹא אֶת בֵּית הַשְּׁלֹחִין)
עַד שִׁיְהֵא בָּהֶן כְּדִי לָזֶה וּכְדִי לָזֶה זֶה הַכֹּלֵל כָּל שִׁיְחַלֵּק
וְשָׁמוּ עָלָיו חוֹלְקִין וְאִם לֹא אֵין חוֹלְקִין אִימָתִי בְּזִמָּן
שֶׁאֵין שְׁנֵיהֶם רוּצִים אֲבָל בְּזִמָּן שֶׁשְׁנֵיהֶם רוּצִים אֲפִילוּ

בַּפְּחוֹת מִכָּאן יִחְלֹקוּ. וְכַתְּבִי הַקֹּדֶשׁ אַף עַל פִּי שְׁשֻׁנֵיהֶם
רוֹצִים לֹא יִחְלֹקוּ:

פרק ב

לֹא יִחְפֹּר אָדָם בּוֹר סָמוּךְ לְבוֹרוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ. וְלֹא שִׁיחַ.
וְלֹא מַעְרָה. וְלֹא אֲמַת הַמַּיִם. וְלֹא גִבְרֶכֶת כּוֹבְסִין.
אֲלֵא אִם כֵּן הִרְחִיק מִכְתָּל חֲבִירוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים וְסָד
בְּסִיד. מִרְחִיקִין אֶת הַגֶּפֶת וְאֶת הַזָּבֵל. וְאֶת הַמָּלַח. וְאֶת
הַסִּיד וְאֶת הַסֻּלָּעִים. מִכְתָּלוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים.
וְסָד בְּסִיד. מִרְחִיקִין אֶת הַזֶּרְעִים. וְאֶת הַמַּחְרִישָׁה. וְאֶת מִי
רְגֵלִים. מִן הַכְתָּל שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. וּמִרְחִיקִין אֶת הָרִיחִים
שְׁלֹשָׁה מִן הַשֹּׁכֵב. שֶׁהֵן אַרְבַּע מִן הָרֶכֶב. וְאֶת הַתְּנוּרָה
שְׁלֹשָׁה מִן הַכִּלְיָא שֶׁהֵן אַרְבַּע מִן הַשֹּׁפָה:

^ב לֹא יַעֲמִיד אָדָם תְּנוּרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ
עַל גִּבּוֹ גֹּבֶה אַרְבַּע אַמּוֹת. הִיא מַעֲמִידוֹ בַּעֲלֶיהָ. צָרִיךְ
שְׂיָהָא תַּחְתָּיו מַעֲזִיבָה שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. וּבִכְרִיה טַפַּח. וְאִם
הַזִּיק מְשַׁלֵּם מֶה שֶׁהַזִּיק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר. לֹא אָמְרוּ כָּל
הַשִּׁיעוּרִין הָאֵלּוּ. אֲלֵא שְׁאֵם הַזִּיק פָּטוּר מִלְשָׁלִם:

^ג לֹא יִפְתַּח אָדָם חֲנוּת שֶׁל נַחְתוּמִין וְשֶׁל צִבְעִין תַּחַת
אוֹצְרוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ. וְלֹא רֶפֶת בְּקָר. בְּאַמַּת בֵּינָן הַתִּירוֹ. אֲבָל
לֹא רֶפֶת בְּקָר. חֲנוּת שֶׁבַחְצָר. יָכוֹל לְמַחוֹת בִּידוֹ. וְלוֹמַר
לֹא אֵינִי יָכוֹל לִישֹׁן. מִקּוֹל הַגִּבְנָסִים וּמִקּוֹל הַיוֹצְאִים. עוֹשֶׂה
כָּלִים. יוֹצֵא וּמוֹכֵר בְּתוֹךְ הַשּׁוּק. אֲבָל אֵינּוּ יָכוֹל לְמַחוֹת

בִּידוֹ וְלוֹמַר לוֹ אֵינִי יָכוֹל לִישֹׁן. לֹא מִקּוֹל הַפֶּטִישׁ וְלֹא מִקּוֹל הָרַחֲמִים. וְלֹא מִקּוֹל הַתִּינוּקוֹת:

ד' מִי שֶׁהָיָה כָּתְלוֹ סִמוּךְ לְכַתֵּל חֲבִירוֹ. לֹא יִסְמוֹךְ לוֹ כְּתֵל אַחֵר. אֲלֵא אִם בֵּין הָרַחֲקִים מִמֶּנּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת. וְהַחֲלוּנוֹת מִלְמַעַלָּן וּמִלְמַטָּן. וּמִכְּנָגְדָן אַרְבַּע אַמּוֹת:

ה' מִרְחִיקִין אֶת הַסֵּלֶם מִן הַשּׁוֹבֵךְ אַרְבַּע אַמּוֹת. כְּדִי שֶׁלֹּא תִקְפֹּץ הַנִּמְיָה. וְאֵת הַכְּתֵל מִן הַמְּזַחֲלִיהַ אַרְבַּע אַמּוֹת. כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה זֹקֵף אֶת הַסֵּלֶם. מִרְחִיקִין אֶת הַשּׁוֹבֵךְ מִן הָעִיר חֲמִשִּׁים אַמָּה. וְלֹא יַעֲשֶׂה אָדָם שׁוֹבֵךְ בְּתוֹךְ שְׁלוֹ. אֲלֵא אִם בֵּין שְׁלוֹ חֲמִשִּׁים אַמָּה לְכָל רוּחַ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בֵּית אַרְבַּעַת כּוֹרִין מֵלֹא שָׁגֵר הַיּוֹנָה. וְאִם לְקַחוּ. אֶפִּילוֹ בֵּית רֹבַע. הָרִי הוּא בְּחֻזְקָתוֹ:

ו' נִפּוֹל הַנִּמְצָא בְּתוֹךְ חֲמִשִּׁים אַמָּה. הָרִי הוּא שֶׁל בַּעַל הַשּׁוֹבֵךְ. חוּץ מִחֲמִשִּׁים אַמָּה הָרִי הוּא שֶׁל מוֹצֵאוֹ. נִמְצָא בֵּין שְׁנֵי שׁוֹבְכוֹת. קְרוֹב לָזֶה שְׁלוֹ. קְרוֹב לָזֶה שְׁלוֹ. מִחֻזָּה עַל מִחֻזָּה שְׁנֵיהֶם יִחְלֻקוּ:

ז' מִרְחִיקִין אֶת הָאֵילָן מִן הָעִיר. חֲמִשָּׁה וְעֶשְׂרִים אַמָּה. וּבְחֵרוֹב וּבְשִׁקְמָה חֲמִשִּׁים אַמָּה. אַבָּא שָׁאוּל אוֹמֵר כָּל אֵילָן סָרֵק חֲמִשִּׁים אַמָּה. אִם הָעִיר קִדְמָה. קוֹצֵץ וְאֵינוֹ נוֹתֵן דָּמִים. וְאִם הָאֵילָן קִדֵּם קוֹצֵץ וְנוֹתֵן דָּמִים. סִפֵּק זֶה קִדֵּם. וְסִפֵּק זֶה קִדֵּם. קוֹצֵץ וְאֵינוֹ נוֹתֵן דָּמִים:

ח מרחיקין גרן קבוע מן העיר חמשים אמה. לא יעשה
אדם גרן קבוע בתוך שלו. אלא אם כן יש לו חמשים
אמה לכל רוח. ומרחיק מנטיעותיו של חבירו ומנירו
בכדי שלא יזיק:

ט מרחיקין את הנבלות. ואת הקברות. ואת הברסקי מן
העיר חמשים אמה. אין עושין ברסקי אלא למזרח העיר.
רבי עקיבא אומר לכל רוח הוא עושה. חוץ ממערבה
(ומרחיק חמשים אמה):

י מרחיקין את המשרה מן הירק ואת הכרישין מן
הבצלים. ואת התרדל מן הדבורים. רבי יוסי מתיר
בחרדל:

יא מרחיקין את האילן מן הבור עשרים וחמשה אמה.
ובחרוב ובשקמה חמשים אמה. בין מלמעלה בין מן
הצד. אם הבור קדמה קוצץ ונותן דמים. ואם האילן קדם
לא יקוצץ. ספק זה קדם וספק זה לא יקוצץ. רבי יוסי
אומר אף על פי שהבור קדם לאילן לא יקוצץ. שזה חופר
בתוך שלו. וזה נוטע בתוך שלו:

יב לא יטע אדם אילן סמוך לשדה חבירו. אלא אם
כן הרחיק ממנו ארבע אמות. אחד גפנים ואחד כל
אילן. היה גדר בנתיים. זה סומך לגדר מכאן. וזה סומך
לגדר מכאן. היו שרשיו יוצאים לתוך של חבירו. מעמיק

שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים כְּדֵי שֶׁלֹּא יַעֲכֹב אֶת הַמַּחְרִישָׁה הִיא
חוֹפֵר בּוֹר שֵׁיחַ וּמַעֲרָה קוֹצֵץ וְיֹרֵד וְהַעֲצִים שָׁלוּ:

י' אֵילָן שֶׁהוּא נוֹטֶה לְשֹׂדֵה חֲבִירוֹ קוֹצֵץ מִלֹּא הַמְרִדֵּעַ עַל
גְּבִי הַמַּחְרִישָׁה וּבַחֲרוֹב וּבַשְּׁקֵמָה כְּנֶגֶד הַמְשְׁקֵלֶת בֵּית
הַשְּׁלַחִין כָּל הָאֵילָן כְּנֶגֶד הַמְשְׁקֵלֶת אֲבָא שְׁאוּל אוֹמֵר כָּל
אֵילָן סָרֵק כְּנֶגֶד הַמְשְׁקֵלֶת:

י" אֵילָן שֶׁהוּא נוֹטֶה לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים קוֹצֵץ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה גָמֵל
עוֹבֵר וְרוֹכְבוֹ רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר גָּמֵל טָעוֹן פֶּשֶׁתָּן אוֹ חֲבִילִי
זְמוּרוֹת רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כָּל הָאֵילָן כְּנֶגֶד הַמְשְׁקֵלֶת מִפְּנֵי
הַטְּמָאָה:

פרק ג

חֲזָקָת הַבָּתִּים וְהַבּוֹרוֹת וְהַשִּׁיחִין וְהַמַּעֲרוֹת וְהַשּׁוֹבְכוֹת
וְהַמַּרְחֲצָאוֹת וּבֵית הַבַּדִּים וּבֵית הַשְּׁלַחִין וְהַעֲבָדִים
וְכָל שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פִּירוֹת תְּדִיר חֲזָקָתָן שְׁלֹשׁ שָׁנִים מִיּוֹם
לְיוֹם שָׂדֶה הַבַּעַל חֲזָקָתָה שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְאִינָה צְרִיכָה
מִיּוֹם לְיוֹם רַבִּי יִשְׁמַעֲאֵל אוֹמֵר שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים בְּרֵאשׁוֹנָה
וּשְׁלֹשָׁה בְּאַחֲרוֹנָה וּשְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ בְּאֶמְצַע הָרִי
שְׁמוֹנֶה עָשָׂר חֳדָשׁ רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר חֳדָשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה
וְחֳדָשׁ בְּאַחֲרוֹנָה וּשְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ בְּאֶמְצַע הָרִי אַרְבַּעַה
עָשָׂר חֳדָשׁ אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֲאֵל בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים
בְּשָׂדֶה לְבָן אֲבָל בְּשָׂדֶה אֵילָן כָּנֵס אֶת תְּבוּאָתוֹ מִסֵּק
אֶת זִיתָיו כָּנֵס אֶת קִיצוֹ הָרִי אֵלּוּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים:

^ב שלש ארצות לחזקה: יהודה ועבר הירדן והגליל. ה'יה ביהודה. והחזיק בגליל. בגליל והחזיק ביהודה. אינה חזקה עד שיהא עמו במדינה. אמר רבי יהודה לא אמרו שלש שנים. אלא כדי שיהא באספמ'א. ויחזיק שנה. וילכו ויודיעוהו שנה. ויבא לשנה אחרת:

^ג כל חזקה שאין עמה טענה. אינה חזקה. כיצד. אמר לו מה אתה עושה בתוך שלי. והוא אמר לו שלא אמר לי אדם דבר מעולם. אינה חזקה. שמכרת לי. שנתת לי במתנה. אביך מכרה לי. אביך נתנה לי במתנה. הרי זו חזקה. והבא משום ירושה. אינו צריך טענה. האומ'ן והשותפין והאריסין והאפוטרופין. אין להם חזקה. אין לאיש חזקה בנכסי אשתו. ולא לאשה חזקה בנכסי בעלה. ולא לאב בנכסי הבן. ולא לבן בנכסי האב. במה דברים אמורים במחזיק. אבל בנותן מתנה. והאחין שחלקו. והמחזיק בנכסי הגר. נעל וגדר ופרץ כל שהוא. הרי זו חזקה:

^ד היו שנים מעידין אותו. שאכלה שלש שנים. ונמצאו זומ'ין משל'מין לו את הכל. שנים בראשונה. ושנים בשניה. ושנים בשלישית. משלשין ביניהם. שלשה אחים ואחד מצטרף עמ'הם. הרי אלו שלש עדויות. והן עדות אחת (להזמה):

ה אלו דברים שיש להן חזקה ואלו דברים שאין להן חזקה. היה מעמיד בהמה בחצר. תנור וכירים וריחים. ומגדל תרנגולין ונותן זבלו בחצר. אינה חזקה. אבל עשה מחיצה לבהמתו גבוהה עשרה טפחים. וכן לתנור. וכן לכירים. וכן לריחים. הכניס תרנגולין לתוך הבית. ועשה מקום לזבלו. עמוק שלשה או גבוה שלשה. הרי זו חזקה:

י המרזב אין לו חזקה. ויש למקומו חזקה. המזחילה יש לה חזקה. סלם המצרי אין לו חזקה. ולצורי יש לו חזקה. חלון המצרית אין לה חזקה. ולצורית יש לה חזקה. אי זו היא חלון המצרית. כל שאין ראשו של אדם יכול לכנס לתוכה. רבי יהודה אומר אם יש לה מלבן. אף על פי שאין ראשו של אדם יכול לכנס לתוכה. הרי זו חזקה. היז עד טפח יש לו חזקה. ויכול למחות. פחות מטפח אין לו חזקה. ואין יכול למחות:

י לא יפתח אדם חלונותיו לחצר השותפין. לקח בית בחצר אחרת. לא יפתחנה לחצר השותפין. בנה עליה על גבי ביתו. לא יפתחנה לחצר השותפין. אלא אם רצה בונה את החדר לפנים מביתו ובונה עליה על גבי ביתו. ופותחה לתוך ביתו. לא יפתח אדם לחצר השותפין פתח כנגד פתח. וחלון כנגד חלון. היה קטן לא יעשנו גדול. אחד לא יעשנו שנים. אבל פותח הוא לרשות הרבים פתח כנגד פתח. וחלון כנגד חלון. היה קטן עושה אותו גדול. אחד עושה אותו שנים:

ח אין עושין חלל תחת רשות הרבים. בורות שיחין ומערות. רבי אליעזר מתיר כדי שתהא עגלה מהלכת. וטעונה אבנים. אין מוציאין זיזין וגזזטראות לרשות הרבים. אלא אם רצה כונס לתוך שלו ומוציא. לקח חצר ובה זיזין וגזזטראות הרי זו בחזקתה:

פרק ד

המוכר את הבית. לא מכר את היציע. ואף על פי שהיא פתוחה לתוכו. ולא את החדר שלפנים ממנו. ולא את הגג. בזמן שיש לו מעקה גבוה עשרה טפחים. רבי יהודה אומר אם יש לו צורת פתח. אף על פי שאינו גבוה עשרה טפחים. אינו מכור:

ב לא את הבור ולא את הדות. אף על פי שכתב לו עמקא ורומא. וצריך לקח לו דרך דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים אינו צריך לקח לו דרך. ומודה רבי עקיבא בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריך לקח לו דרך. מכרן לאחר. רבי עקיבא אומר אינו צריך לקח לו דרך וחכמים אומרים צריך לקח לו דרך:

ג המוכר את הבית. מכר את הדלת. אבל לא את המפתח. מכר את המכתשת הקבועה. אבל לא את המטלטלת. מכר את האצטרובל אבל לא את הקלת. ולא את התנור ולא את הפירים. בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין:

י המזכר את החצר. מכר בתים בורות שיחין ומערות. אבל לא את המטלטלין. בזמן שאמר לו היא וכל מה שבתוכה. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך לא מכר את המרחץ ולא את בית הבד שבתוכה. רבי אליעזר אומר המזכר את החצר. לא מכר אלא אוירה של חצר:

ה המזכר את בית הבד. מכר את הים ואת הממל. ואת הבתולות. אבל לא מכר את העכירין. ואל הגלגל. ואת הקורה. ובזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. רבי אליעזר אומר המזכר את בית הבד מכר את הקורה:

י המזכר את המרחץ. לא מכר את הנסרים. ואת הספספלים. ואת הוילאות. בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך לא מכר את המגורות של מים ולא את אוצרות של עצים:

י המזכר את העיר מכר בתים. בורות שיחין ומערות. מרחצאות ושוככות. ובית הבדין ובית השלחין. אבל לא את המטלטלין. ובזמן שאמר לו היא וכל מה שבתוכה. אפילו היו בה בהמה ועבדים. הרי כלן מכורין. רבן שמעון בן גמליאל אומר המזכר את העיר מכר את הסנטר:

ה המזכר את השדה. מכר את האבנים שהם לצרכו. ואת הקנים שבבכרם שהם לצרכו. ואת התבואה שהיא

מִחֲבֶרֶת לְקַרְקַע. וְאֵת מְחִיצַת הַקְּנִים שֶׁהִיא פְּחוּתָה
מִבֵּית רוֹבַע. וְאֵת הַשּׁוּמְרָה שְׁאִינָה עֲשׂוּיָה בְּטִיט. וְאֵת
הַחֲרוּב שְׁאִינוֹ מִרְכָּב. וְאֵת בְּתוּלַת הַשְּׁקָמָה:

ט אָבֵל לֹא מָכַר. לֹא אֵת הָאֲבָנִים שְׁאִינָם לְצָרְכוֹ. וְלֹא
אֵת הַקְּנִים שֶׁבְּכֶרֶם שְׁאִינָן לְצָרְכוֹ. וְלֹא אֵת הַתְּבוּאָה
שֶׁהִיא תְּלוּשָׁה מִן הַקַּרְקַע. בְּזִמָּן שֶׁאָמַר לוֹ הִיא וְכָל מָה
שֶׁבְּתוֹכָהּ. הָרִי כָּלֹן מְכוּרִין. בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ לֹא מָכַר לֹא אֵת
מְחִיצַת הַקְּנִים שֶׁהִיא בֵּית רֹבַע. וְלֹא אֵת הַשּׁוּמְרָה שֶׁהִיא
עֲשׂוּיָה בְּטִיט. וְלֹא אֵת הַחֲרוּב הַמִּרְכָּב. וְלֹא אֵת סֵדֵן
הַשְּׁקָמָה. וְלֹא אֵת הַבּוֹר וְלֹא אֵת הַגֶּת. וְלֹא אֵת הַשּׁוּבָךְ.
בֵּין חֲרָבִין בֵּין שְׁלָמִים וְצָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ דְּבָרֵי רַבִּי
עֲקִיבָא. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵינוֹ צָרִיד. וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא
בְּזִמָּן שֶׁאָמַר לוֹ חוּץ מֵאלוֹ שְׁאִינוֹ צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
מִכֶּרֶן לְאַחֵר רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֵינוֹ צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים
בְּמוֹכֵר. אָבֵל בְּנוֹתָן מִתְּנָה נוֹתֵן אֵת כָּלָם. הָאֲחִין שֶׁחִלְקוּ.
זָכוּ בַשָּׂדֶה זָכוּ בְּכָלָם. הַמְּחִזִּיק בְּנִכְסֵי הַגֵּר. הַחֲזִיק בַשָּׂדֶה
הַחֲזִיק בְּכָלָם. הַמְּקַדֵּשׁ אֵת הַשָּׂדֶה הַקָּדִישׁ אֵת כָּלָם. רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר הַמְּקַדֵּשׁ שָׂדֶה לֹא הַקָּדִישׁ אֲלֵא אֵת הַחֲרוּב
הַמִּרְכָּב וְאֵת סֵדֵן הַשְּׁקָמָה:

פרק ה

המוֹכֵר אֶת הַסְּפִינָה מִכָּר אֶת הַתֶּרֶן וְאֶת הַנֵּס וְאֶת
הָעוֹגִין וְאֶת כָּל הַמְּנַהֲיָיִן אוֹתָהּ אֲבָל לֹא
מִכָּר לֹא אֶת הָעֶבְדִּים וְלֹא אֶת הַמְּרֻצּוֹפִין וְלֹא אֶת
הָאֲנִתִּיקִי וּבִזְמַן שֶׁאָמַר לוֹ הִיא וְכָל מֶה שֶׁבְּתוֹכָהּ הָרִי
כָּלֵן מְכוּרִין מִכָּר אֶת הַקְּרוֹן לֹא מִכָּר אֶת הַפְּרָדוֹת מִכָּר
אֶת הַפְּרָדוֹת לֹא מִכָּר אֶת הַקְּרוֹן מִכָּר אֶת הָעֶמֶד לֹא
מִכָּר אֶת הַבֶּקֶר מִכָּר אֶת הַבֶּקֶר לֹא מִכָּר אֶת הָעֶמֶד
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר הַדָּמִים מוֹדִיעִין בִּיצֵד אָמַר לוֹ מְכוּר
לִי עֶמֶד בְּמֵאֲתַיִם זוּז הַדָּבָר יְדוּעַ שֶׁאֵין הָעֶמֶד בְּמֵאֲתַיִם
זוּז וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֵין הַדָּמִים רְאִיָּה:

^ב הַמוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לֹא מִכָּר בָּלִיו נָחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר
מִכָּר בָּלִיו רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר פְּעָמִים מְכוּרִין וּפְעָמִים אֵינָן
מְכוּרִין בִּיצֵד הִיא חֲמוֹר לִפְנֵי וְכָלִיו עָלָיו וְאָמַר לוֹ מְכוּר
לִי חֲמוֹרָךְ זֶה הָרִי כָלִיו מְכוּרִין חֲמוֹרָךְ הוּא אֵין בָּלִיו
מְכוּרִין:

^ג (הַמוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר מִכָּר אֶת הַסִּיחַ מִכָּר אֶת הַפָּרָה
לֹא מִכָּר אֶת בְּנֵהּ מִכָּר אֶשְׁפָּה מִכָּר זִבְלָה מִכָּר בּוֹר מִכָּר
מִימִיו) מִכָּר כּוֹרֶת מִכָּר דְּבוּרִים מִכָּר שׁוֹבֵךְ מִכָּר יוֹגִים
הַלּוֹקֵחַ פִּירוֹת שׁוֹבֵךְ מִחֲבִירוֹ מִפְּרִיחַ בְּרִיכָה רֹאשׁוֹנָה
פִּירוֹת כּוֹרֶת נוֹטֵל שְׁלֵשָׁה נְחִילִין וּמִסְרָס חֲלוֹת דָּבֵשׁ
מִנִּיחַ שְׁתֵּים חֲלוֹת יִיתִים לְקוֹץ מִנִּיחַ שְׁתֵּי גְרוּפִיּוֹת:

י הקונה שתי אילנות בתוך שדה חבירו. הרי זה לא קנה קרקע. רבי מאיר אומר קנה קרקע. הגדילו לא ישפה. והעולה מן הגזע שלו. ומן השרשים של בעל הקרקע. ואם מתו אין לו קרקע. קנה שלשה קנה קרקע. הגדילו ישפה. והעולה מן הגזע ומן השרשין שלו. ואם מתו יש לו קרקע:

ה המוכר את הראש בבהמה גסה לא מכר את הרגלים. מכר את הרגלים לא מכר את הראש. מכר את הקנה. לא מכר את הכבד. מכר את הכבד לא מכר את הקנה. אבל בדקה. מכר את הראש מכר את הרגלים. מכר את הרגלים. לא מכר את הראש. מכר את הקנה. מכר את הכבד. מכר את הכבד. לא מכר את הקנה:

י ארבע מדות במוכרין. מכר לו חטים יפות ונמצאו רעות. הלוקח יכול לחזור בו. רעות ונמצאו יפות. המוכר יכול לחזור בו. רעות ונמצאו רעות. יפות ונמצאו יפות. אין אחד מהם יכול לחזור בו. שחמתית ונמצאת לבנה. לבנה ונמצאת שחמתית. טעים של זית ונמצאו של שקמה. של שקמה ונמצאו של זית. זין ונמצאת חמץ. חמץ ונמצא זין. שניהם יכולין לחזור בהן:

י המוכר פירות לחבירו. משך ולא מדד קנה. מדד ולא משך לא קנה. אם היה פקח. שוכר את מקומן. הלוקח

פֶּשֶׁתָּן מִחֲבִירוֹ. הָרִי זֶה לֹא קָנָה. עַד שִׁיטְלִטְלוּ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. וְאִם הָיָה בְּמַחְבֵּר לְקֶרְקַע. וְתִלַּשׁ כָּל שֶׁהוּא קָנָה:

ח המוזכר יין ושמן לחבירו. והוקרו או שהוזלו. אם עד שלא נתמלאת המדה. למוזכר. משנתמלאת המדה ללוקח. ואם היה סרסור ביניהן. נשברה החבית נשברה לסרסור. וחייב להטיף לו שלש טפין. הרבינה ומיצה הרי הוא של מוזכר. והחנוני אינו חייב להטיף שלש טפין. רבי יהודה אומר ערב שבת עם חשכה פטור:

ט השולח את בנו אצל חנוני (ופגדיון בידו.) ומדד לו באיסר שמן. ונתן לו את האיסר. שבר את הצלוחית ואבד את האיסר. חנוני חייב. רבי יהודה פוטר שעל מנת כן שלחו. ומודים חכמים לרבי יהודה. בזמן שהצלוחית ביד התינוק. ומדד החנוני לתוכה. חנוני פטור:

י הסיטון מקנח מדותיו אחת לשלשים יום. ובעל הבית אחת לשנים עשר חדש. רבן שמעון בן גמליאל אומר. חלוף הדברים. החנוני מקנח מדותיו פעמים בשבת. וממחה משקלוותיו פעם אחת בשבת ומקנח מאזנים על כל משקל ומשקל:

יא אמר רבן שמעון בן גמליאל במה דברים אמורים בלח. אבל ביבש אינו צריך. וחייב להכריע לו טפח. היה שוקל לו עין בעין. נותן לו גירומיו אחד לעשרה בלח ואחד מעשרים ביבש. מקום שנהגו למוד בדקה. לא

יְמוּד בַּגֶּסֶה · בַּגֶּסֶה לֹא יְמוּד בִּדְקָה · לְמַחֹק לֹא יִגְדֹּשׁ ·
לְגִדּוֹשׁ לֹא יִמְחוֹק:

פרק ו

הַמּוֹכֵר פִּירוֹת לַחֲבִירוֹ · וְלֹא צָמְחוּ · וְאֶפִּילוּ זָרַע פִּשְׁתָּן
אֵינוֹ חַיֵּב בְּאַחֲרֵיוֹתָן · רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
אוֹמֵר זֶרְעוֹנִי גָנָה שְׁאֵינָן נֶאֱכָלִים חַיֵּב בְּאַחֲרֵיוֹתָן:

^ב הַמּוֹכֵר פִּירוֹת לַחֲבִירוֹ · הָרִי זֶה מְקַבֵּל עָלָיו רוֹבֵעַ טִנְפָת
לְסֵאָה · תֵּאֲנִים מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר מְתַלְעוֹת לַמָּאָה · מִרְתֵּף
שֶׁל יֵין · מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסְסוֹת לַמָּאָה · קִנְקֻנִּים בְּשֶׁרוֹן ·
מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר פּוֹסְטִיאוֹת לַמָּאָה:

^ג הַמּוֹכֵר יֵין לַחֲבִירוֹ וְהַחֲמִיץ · אֵינוֹ חַיֵּב בְּאַחֲרֵיוֹתָיו · וְאִם
יָדוּעַ שְׁיִינוּ מִחֲמִיץ · הָרִי זֶה מְקַח טְעוֹת · וְאִם אָמַר לוֹ יֵין
מִבָּשֶׂם אֲנִי מוֹכֵר לָךְ · חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ עַד הַעֲצָרַת · וַיִּשֶׁן ·
מִשָּׁל אֲשֶׁתְּקֵד · וּמִיוֹשֶׁן · מִשָּׁל שְׁלֹשׁ שָׁנִים:

^ד הַמּוֹכֵר מְקוֹם לַחֲבִירוֹ (לְבָנוֹת לוֹ בֵּית ·) וְכֵן הַמְּקַבֵּל
מִחֲבִירוֹ לְבָנוֹת לוֹ בֵּית הַתְּנֹנֹת לְבָנוֹ · וּבֵית אֲלֻמְנוֹת לְבָתּוֹ ·
בּוֹנֶה אַרְבַּע אַמּוֹת עַל שֵׁשׁ · דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא · רַבִּי
יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר רֶפֶת בֶּקֶר הִיא זֹה · הַרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת רֶפֶת
בֶּקֶר בּוֹנֶה אַרְבַּע אַמּוֹת עַל שֵׁשׁ · בֵּית קָטָן שֵׁשׁ עַל שְׁמוֹנֶה ·
גָּדוֹל שְׁמוֹנֶה עַל עֶשֶׂר · טְרַקְלִין עֶשֶׂר עַל עֶשֶׂר · רוֹמוֹ

כַּחֲצִי אַרְבּוֹ. וְכַחֲצִי רַחְבּוֹ. רֹאֵיהּ לְדַבֵּר הֵיכַל וְכוּתְלָיו. רַבֵּן
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַכֹּל כַּבֵּנָן הֵהֵכַל:

ה' מִי שֵׁישׁ לוֹ בּוֹר לַפָּנִים מִבֵּיתוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ. נִכְנָס בְּשָׁעָה
שְׁדֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם נִכְנָסִים. וְיוֹצֵא בְּשָׁעָה שְׁדֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם
יוֹצְאִין. וְאֵינוֹ מִכְנִיס בְּהִמָּתּוֹ וּמִשְׁקָה מְבוֹרוֹ. אֲלֵא מִמְּלֵא
וּמִשְׁקָה מִבְּחוּץ. זֶה עוֹשֶׂה לוֹ פּוֹתַחַת וְזֶה עוֹשֶׂה לוֹ
פּוֹתַחַת:

י' מִי שֵׁישׁ לוֹ גִּנָּה לַפָּנִים מִגִּנָּתוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ. נִכְנָס בְּשָׁעָה
שְׁדֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם נִכְנָסִים. וְיוֹצֵא בְּשָׁעָה שְׁדֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם
יוֹצְאִין. וְאֵינוֹ מִכְנִיס לְתוֹכָהּ תַּגְרִין. וְלֹא יִכְנָס מִתּוֹכָהּ
לְתוֹךְ שָׂדֶה אַחֲרֶת. וְהַחֲיִצּוֹן זוֹרֵעַ אֶת הַדֶּרֶךְ. נִתְּנוּ לוֹ
דֶּרֶךְ מִן הַצֵּד מִדַּעַת שְׁנֵיהֶן נִכְנָס בְּשָׁעָה שֶׁהוּא רוֹצֶה.
וְיוֹצֵא בְּשָׁעָה שֶׁהוּא רוֹצֶה. וּמִכְנִיס לְתוֹכָהּ תַּגְרִין. וְלֹא
יִכְנָס מִתּוֹכָהּ לְתוֹךְ שָׂדֶה אַחֲרֶת. וְזֶה וְזֶה אֵינָם רִשָּׁאִים
לְזִרְעָה:

י' מִי שֶׁהֵיטָה דֶּרֶךְ הָרַבִּים עוֹבֶרֶת בְּתוֹךְ שָׂדֶהוּ. נִטְלָה וְנִתְּן
לָהֶם מִן הַצֵּד מֶה שֶׁנִּתֵּן נִתְּן. וְשִׁלּוֹ לֹא הִגִּיעוּ. דֶּרֶךְ הַיְחִיד
אַרְבַּע אַמּוֹת. דֶּרֶךְ הָרַבִּים שֵׁשׁ עָשָׂרָה אַמָּה. דֶּרֶךְ הַמָּלָךְ
אֵין לָהּ שִׁיעוֹר. דֶּרֶךְ הַקֶּבֶר אֵין לָהּ שִׁיעוֹר. הַמַּעֲמָד דִּינִי
צְפוּרֵי אֶמְרוּ. בֵּית אַרְבָּעָה קַבִּין:

ה' הַמוֹכֵר מָקוֹם לְחֲבִירוֹ לַעֲשׂוֹת לוֹ קֶבֶר. וְכֵן הַמְּקַבֵּל
מִחֲבֵרוֹ לַעֲשׂוֹת לוֹ קֶבֶר. עוֹשֶׂה תּוֹכָהּ שֶׁל מַעֲרָה אַרְבַּע

אֲמוֹת עַל שֵׁשׁ וּפּוֹתַח לְתוֹכָהּ שְׁמוֹנָה כּוֹכִין וְשִׁלְשָׁה מִכָּאן
 וְשִׁלְשָׁה מִכָּאן וּשְׁנַיִם כְּנֻגָּדִין וְהַכּוֹכִין אֶרְבֵּן אֶרְבַּע אֲמוֹת
 וְרוֹמֵן שְׁבַעַה וְרַחְבֵּן שֵׁשָׁה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר עוֹשֶׂה תוֹכָה
 שֶׁל מַעֲרָה שֵׁשׁ אֲמוֹת עַל שְׁמוֹנָה וּפּוֹתַח לְתוֹכָה שִׁלְשָׁה
 עָשָׂר כּוֹדֵם אֶרְבַּעַה מִכָּאן וְאַרְבַּעַה מִכָּאן וְשִׁלְשָׁה מִכְּנֻגָּדִין
 וְאַחַד מִיָּמִין הַפֶּתַח וְאַחַד מִן הַשְּׂמָאל וְעוֹשֶׂה חֲצֵר עַל
 פִּי הַמַּעֲרָה שֵׁשׁ עַל שֵׁשׁ כְּמֵלֵא הַמָּטָה (וְקוֹבְרִיהָ) וּפּוֹתַח
 לְתוֹכָה שְׁתֵּי מַעֲרוֹת אַחַת מִכָּאן וְאַחַת מִכָּאן רַבִּי שְׁמַעוֹן
 אוֹמֵר אֶרְבַּע לְאַרְבַּע רּוֹחוֹתֶיהָ רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
 אוֹמֵר הַכֹּל לְפִי הַסֵּלַע:

פרק ז

הָאוֹמֵר לְחַבִּירוֹ בֵּית כּוֹר עָפָר אֲנִי מוֹכֵר לָךְ הָיוּ
 שֵׁם נִקְעִים עֲמוּקִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים אוֹ סֵלַעִים
 גְּבוּהִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים אֵינָן נִמְדָּדִין עֲמָה פָּחוֹת מִכָּאן
 נִמְדָּדִין עֲמָה וְאִם אָמַר לוֹ כְּבֵית כּוֹר עָפָר אֲפִילוֹ הָיוּ שֵׁם
 נִקְעִים עֲמוּקִים יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים אוֹ סֵלַעִים גְּבוּהִים
 יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים הָרִי אֵלָיו נִמְדָּדִין עֲמָה:

^א בֵּית כּוֹר עָפָר אֲנִי מוֹכֵר לָךְ מִדָּה בְּחֻבֵּל פָּתַח כָּל שֶׁהוּא
 יִנְכָּה הוֹתִיר כָּל שֶׁהוּא יַחֲזִיר אִם אָמַר הֵן חֶסֶר הֵן יוֹתֵר
 אֲפִילוֹ פָּתַח רִבַּע לְסֵאָה אוֹ הוֹתִיר רִבַּע לְסֵאָה הִגִּיעוּ
 יוֹתֵר מִכָּאן יַעֲשֶׂה חֶשְׁבוֹן מָה הוּא מַחֲזִיר לוֹ מַעוֹת וְאִם
 רָצָה מַחֲזִיר לוֹ קֶרְקַע וְלָמָּה אָמְרוּ מַחֲזִיר לוֹ מַעוֹת לִיפּוֹת

כחו של מוכר. שאם שייר בשדה בית תשעה קבין ובגנה
בית חצי קב. וכדברי רבי עקיבא בית רבע. מחזיר לו את
הקרקע. ולא את הרבע בלבד הוא מחזיר לו. אלא את
כל המותר:

ג מדה בחבל אני מוכר לך הן חסר והן יתר. בטל הן חסר
הן יתר את מדה בחבל. הן חסר הן יתר מדה בחבל. בטל
מדה בחבל את הן חסר הן יתר. דברי בן ננס. בסימניו
ובמצריו. פחות משתות הגיעו. עד שתות ינפה:

ד האומר לחבירו חצי שדה אני מוכר לך משמנין ביניהן
ונוטל חצי שדהו. חציה בדרום אני מוכר לך. משמנין
ביניהן ונוטל חציה בדרום. והוא מקבל עליו מקום הגדר.
וחרין ובן חריץ. וכמה הוא חריץ ששה טפחים ובן חריץ
שלשה:

פרק ח

יש נוחלין ומנחילין. ויש נוחלין ולא מנחילין. מנחילין
ולא נוחלין. לא נוחלין ולא מנחילין. ואלו נוחלין
ומנחילין. האב את הבנים. והבנים את האב. והאחין מן
האב נוחלין ומנחילין. האיש את אמו. והאיש את אשתו.
ובני אחיות נוחלין ולא מנחילין. האשה את בניה. והאשה
את בעלה ואחי האם. מנחילין ולא נוחלין. והאחין מן
האם לא נוחלין ולא מנחילין:

ב סדר נחלות כך הוא איש כי ימות ויבן אין לו וְהַעֲבֵרְתָם
את נחלתו לבתו בן קודם לבת וְכָל יוֹצְאֵי יִרְכּוּ שֶׁל בֵּן
קודמין לבת בת קודמת לאחין וְכָל יוֹצְאֵי יִרְכּוּ שֶׁל בֵּת
קודמין לאחין אחין קודמין לאחי האב וְכָל יוֹצְאֵי יִרְכּוּ
שֶׁל אֶחָיו קודמין לאחי האב וְזֶה הַכָּלָל כָּל הַקּוֹדֵם בְּנִחְלָה
יוצאי ירכו קודמין וְהָאֵב קודם לְכָל יוֹצְאֵי יִרְכּוּ:

ג בנות צלפחד נטלו שלשה חלקים בנחלה חלק אביהן
שהיה מיוצאי מצרים וחלקו עם אחיו בנכסי חפר ושהיה
בכור נוטל שני חלקים:

ד אחד הבן ואחד הבת בנחלה אלא שהבן נוטל פי שנים
בנכסי האב ואינו נוטל שנים בנכסי האם וְהַבָּנוֹת נְזוֹנוֹת
מנכסי האב ואינן נזונות מנכסי האם:

ה האומר איש פלוני בני בכור לא יטול פי שנים איש
פלוני בני לא יירש עם אחיו לא אמר כלום שהתנה על
מה שכתוב בתורה המחלק נכסיו לבניו על פיו רבה
לאחד ומיעט לאחד והשוה להן את הבכור דבריו קימין
ואם אמר משום ירושה לא אמר כלום כתב בין בתחלה
בין באמצע בין בסוף משום מתנה דבריו קימין האומר
איש פלוני יירשני במקום שיש בת בתי תירשני במקום
שיש בין לא אמר כלום שהתנה על מה שכתוב בתורה
רבי יוחנן בן ברוקא אומר אם אמר על מי שהוא ראוי
לירושה דבריו קימין ועל מי שאין ראוי לירושה אין

דְּבָרָיו קִיָּמִין. הַפּוֹתֵב אֶת נֶכְסָיו לְאַחֲרִים. וְהֵנִיחַ אֶת בְּנָיו.
מֵה שֶׁעָשָׂה עָשׂוּי (אָבֵל) אֵין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָּנוּ. רַבֵּן
שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר אִם לֹא הָיוּ בָנָיו נוֹהֲגִין כְּשׁוֹרָה
זְכוּר לְטוֹב:

י' הָאוֹמֵר זֶה בְּנִי נֶאֱמָן. זֶה אָחִי אֵינוֹ נֶאֱמָן. וְנוֹטֵל עִמּוֹ
בְּחֻלְקוֹ. מֵת יַחְזְרוּ נֶכְסִים לְמִקְוֶמָן. נִפְּלוּ לוֹ נֶכְסִים מִמֶּקוֹם
אַחֵר יִירָשׁוּ אָחִיו עִמּוֹ. מִי שִׁמַּת וְנִמְצְאָת דִּיתִיקִי קְשׁוּרָה
עַל יָרְכוּ. הֲרִי זֶה אֵינָה כָּלוּם. זָכָה בָּהּ לְאַחַד. בֵּין מִן
הַיּוֹרְשִׁין. בֵּין שְׂאִינָן מִן הַיּוֹרְשִׁין. דְּבָרָיו קִיָּמִין:

י' הַפּוֹתֵב נֶכְסָיו לְבָנָיו צָרִיד שֶׁיִּכְתּוֹב מֵהַיּוֹם וּלְאַחֵר מִיתָה.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֵינוֹ צָרִיד. הַפּוֹתֵב
נֶכְסָיו לְבָנוֹ לְאַחֵר מוֹתוֹ. הָאֵב אֵינוֹ יָכוֹל לְמַכּוֹר מִפְּנֵי שֶׁהֵן
כְּתוּבִין לְבָן. וְהֵבן אֵינוֹ יָכוֹל לְמַכּוֹר. מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשׁוֹת
הָאֵב. מִכָּר הָאֵב מְכוּרִין עַד שְׁיָמוּת. מִכָּר הֵבן אֵין לְלוֹקַח
בָּהֶן כָּלוּם. עַד שְׁיָמוּת הָאֵב. הָאֵב תּוֹלֵשׁ וּמֵאֲכִיל לְכָל
מִי שִׁירָצָה. וּמֵה שֶׁהֵנִיחַ תְּלוּשׁ הֲרִי הוּא שֶׁל יוֹרְשִׁין.
הֵנִיחַ בָּנִים גְּדוּלִים וְקִטְנִים. אֵין הַגְּדוּלִים מִתְּפַרְנְסִים עַל
הַקִּטְנִים. וְלֹא הַקִּטְנִים גְּזוּנִים עַל הַגְּדוּלִים. אֶלֶּא חוֹלְקִין
בְּשׁוּה. נִשְׂאוּ הַגְּדוּלִים יִשְׂאוּ הַקִּטְנִים. וְאִם אָמְרוּ קִטְנִים.
הֲרִי אָנוּ נוֹשְׂאִים כְּדָרְךָ שֶׁנִּשְׂאָתָם אִתָּם אֵין שׁוֹמְעִין לָהֶן.
אֶלֶּא מֵה שֶׁנָּתַן לָהֶם אֲבִיהֶן נָתַן:

הַהִיחַ בָּנוֹת גְּדוּלוֹת וְקִטְנוֹת. אֵין הַגְּדוּלוֹת מִתְּפַרְנְסוֹת עַל
הַקִּטְנוֹת. וְלֹא הַקִּטְנוֹת נִזְוֹנוֹת עַל הַגְּדוּלוֹת. אֶלֶּא חוֹלְקוֹת
בְּשָׁוֶה. נִשְׂאוּ גְּדוּלוֹת יִשְׂאוּ קִטְנוֹת. וְאִם אָמְרוּ קִטְנוֹת
הָרִי אָנוּ נוֹשְׂאוֹת בְּדֶרֶךְ שְׁנִשְׂאָתָם אִתָּם. אֵין שׁוֹמְעִין לָהֶן.
זֶה חֹמֶר בִּבְנוֹת מִבְּנִים. שֶׁהַבְּנוֹת נִזְוֹנוֹת עַל הַבְּנִים. וְאֵין
נִזְוֹנוֹת עַל הַבְּנוֹת:

פרק ט

מִי שָׁמַת. וְהִנִּיחַ בָּנִים וּבָנוֹת. בְּזִמָּן שֶׁהִנְכָּסִים מֶרְבִּין.
הַבָּנִים יִירְשׁוּ וְהַבְּנוֹת יִזְוֹנוּ. נִכְסִים מוֹעֲטִין הַבְּנוֹת
יִזְוֹנוּ. וְהַבָּנִים יִשְׂאֲלוּ עַל הַפֶּתָחִים. אֲדָמוֹן אוֹמֵר בְּשִׁבְלִי
שְׂאֵנִי זָכָר הַפֶּסֶדֶתִי. אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרִי
אֲדָמוֹן:

בַּהִיחַ בָּנִים וּבָנוֹת וְטוֹמְטוֹם. בְּזִמָּן שֶׁהִנְכָּסִים מֶרְבִּין.
הַזָּכָרִים דּוֹחִין אוֹתוֹ אֶצֶל נִקְבוֹת. נִכְסִים מוֹעֲטִין הַנִּקְבוֹת
דּוֹחוֹת אוֹתוֹ אֶצֶל זָכָרִים. הָאוֹמֵר אִם תֵּלֵד אֶשְׁתִּי זָכָר.
יִטּוֹל מָנָה. יִלְדָּה זָכָר נוֹטֵל מָנָה. אִם נִקְבָּה מֵאֲתִים.
יִלְדָּה נִקְבָּה. נוֹטֵלֶת מֵאֲתִים. אִם זָכָר מָנָה. וְאִם נִקְבָּה
מֵאֲתִים. וְיִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָּה. הַזָּכָר נוֹטֵל מָנָה. וְהַנִּקְבָּה
נוֹטֵלֶת מֵאֲתִים. יִלְדָּה טוֹמְטוֹם אֵינוֹ נוֹטֵל. אִם אָמַר כָּל
מֶה שֶׁתֵּלֵד אֶשְׁתִּי יִטּוֹל. הָרִי זֶה יִטּוֹל. וְאִם אֵין שֵׁם יוֹרֵשׁ
אֶלֶּא הוּא. יוֹרֵשׁ אֶת הַכֹּל:

ג הניח בנים גדולים וקטנים השביחו גדולים את הנכסים השביחו לאמצע אם אמרו ראו מה שהניח לנו אבא הרי אנו עושין ואוכלין השביחו לעצמן וכן האשה שהשביחה את הנכסים השביחה לאמצע אם אמרה ראו מה שהניח לי בעלי הרי אני עושה ואוכלת השביחה לעצמה:

ד האחין השותפין שנפל אחד מהן לאומנות נפל לאמצע חלה ונתרפא נתרפא משל עצמו האחין שעשו מקצתן ששבינות בחיי האב חזרה ששבינות חזרה לאמצע שהששבינות נגבית בבית דין אבל השולח לחבירו כדי יין וכדי שמן אינן נגבין בבית דין מפני שהן גמילות חסדים:

ה השולח סבלונות לבית חמיו שלח שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו בדינר אינן נגבין לא אבל שם סעודת חתן הרי אלו נגבין שלח סבלונות מרבים כדי שיחזרו עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין סבלונות מועטין כדי שתשתמש בהן בבית אביה אינן נגבין:

ו שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים ושיר קרקע כל שהוא מתנתו קימת לא שיר קרקע כל שהוא אין מתנתו קימת לא כתב בה שכיב מרע הוא אומר שכיב מרע היה והן אומרין בריא היה צריך להביא ראיה

שְׁהִיָּה שְׁכִיב מֵרַע. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים
הַמוֹצִיא מִחֲבִירוֹ עָלָיו הָרְאִיָּה:

י הַמַּחֲלֵק נִכְסָיו עַל פִּיּוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֶחָד בָּרִיא
וְאֶחָד מְסֻכָּן. נִכְסִים שֵׁשׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת. נִקְנִין בְּכֶסֶף
וּבְשֹׁטֶר וּבַחֲזָקָה. וְשֵׁאִין לָהֶן אַחֲרִיּוֹת. אֵין נִקְנִין אֶלָּא
בַּמְשִׁיכָה. אָמְרוּ לוֹ מַעֲשֵׂה בְּאֵמֶן שֶׁל בְּנֵי רוּכֵל. שְׁהִיָּתָה
חוּלָה. וְאָמְרָה תָּנוּ כְּבִינָתִי לְבִתִּי. וְהִיא בְּשָׁנִים עָשָׂר מָנָה.
וּמִתָּה וְקִיָּמוּ אֶת דְּבָרֶיהָ. אָמַר לָהֶן בְּנֵי רוּכֵל תִּקְבְּרִם אִמֶּן.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים בְּשֶׁבֶת דְּבָרָיו קִיָּמִין. מִפְּנֵי שֵׁאִינוּ יָכוֹל
לְכַתּוּב. אֲבָל לֹא בַחּוּל. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר בְּשֶׁבֶת אָמְרוּ.
קַל וְחֹמֶר בַּחּוּל. כִּיּוֹצֵא בּוֹ זָכִין לְקַטֵּן וְאֵין זָכִין לְגָדוֹל. רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר לְקַטֵּן אָמְרוּ. קַל וְחֹמֶר לְגָדוֹל:

י"ג נָפַל הַבֵּית עָלָיו וְעַל אָבִיו. אוֹ עָלָיו וְעַל מוֹרִישָׁיו. וְהִיָּתָה
עָלָיו כְּתוּבָת אִשָּׁה. וּבִעָלֵי חוּב. יוֹרְשֵׁי הָאָב אוֹמְרִים הֵבֵן
מֵת רֵאשׁוֹן. וְאַחֵר כֶּךָ מֵת הָאָב. וּבִעָלֵי הַחוּב אוֹמְרִים
הָאָב מֵת רֵאשׁוֹן. וְאַחֵר כֶּךָ מֵת הֵבֵן. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים
יַחֲלוּקוּ. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים נִכְסִין בַּחֲזָקָתָן:

ט נָפַל הַבֵּית עָלָיו וְעַל אִשְׁתּוֹ. יוֹרְשֵׁי הַבֵּעַל אוֹמְרִים.
הָאִשָּׁה מִתָּה רֵאשׁוֹנָה. וְאַחֵר כֶּךָ מֵת הַבֵּעַל. יוֹרְשֵׁי הָאִשָּׁה
אוֹמְרִים. הַבֵּעַל מֵת רֵאשׁוֹן. וְאַחֵר כֶּךָ מִתָּה הָאִשָּׁה.
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחֲלוּקוּ. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים נִכְסִים

בְּחִזְקָתָן. כְּתוּבָה בְּחִזְקַת יוֹרְשֵׁי הַבַּעַל. נִכְסִים הַנִּכְנָסִים
וְהַיּוֹצֵאִין עִמָּה. בְּחִזְקַת יוֹרְשֵׁי הָאָב:

נָפַל הַבֵּית עָלָיו וְעַל אִמּוֹ אֵלּוּ וְאֵלּוּ מוֹדִין שֶׁיִּחְלֹקוּ. אָמַר
רַבִּי עֲקִיבָא מוֹדָה אֲנִי בְּזֶה. שֶׁהַנִּכְסִים בְּחִזְקָתָן. אָמַר לוֹ
בֶּן עֲזַאי עַל הַחֲלוּקִין אָנוּ מַצְטָעִים. אֲלֹא שְׂבֵאתָ לְחֲלוֹק
עָלֵינוּ אֶת הַשּׁוּיָן:

פרק י

גֵּט פָּשׁוּט עֵדִיו מֵתוֹכוֹ. וּמִקְשָׁר עֵדִיו מֵאַחוֹרָיו. פָּשׁוּט
שֶׁכָּתְבוּ עֵדִיו מֵאַחוֹרָיו. וּמִקְשָׁר שֶׁכָּתְבוּ עֵדִיו מֵתוֹכוֹ.
שְׁנֵיהֶם פְּסוּלִים. רַבִּי חֲנִינָא בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִקְשָׁר
שֶׁכָּתְבוּ עֵדִיו מֵתוֹכוֹ כָּשֵׁר. מִפְּנֵי שֶׁיִּכּוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ פָּשׁוּט.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הֵכַל כְּמִנְהַג הַמַּדִּינָה:

^א גֵּט פָּשׁוּט עֵדִיו בְּשֵׁנִים. וּמִקְשָׁר בְּשִׁלְשָׁה. פָּשׁוּט שֶׁכָּתוּב
בּוֹ עַד אֶחָד. וּמִקְשָׁר שֶׁכָּתוּב בּוֹ שְׁנֵי עֵדִים. שְׁנֵיהֶם
פְּסוּלִים. כְּתוּב בּוֹ זוּזִין מֵאָה. דְּאֵינוֹן סִלְעִין עֶשְׂרִין. אֵין
לוֹ אֲלֹא עֶשְׂרִין. זוּזִין מֵאָה דְּאֵינוֹן תְּלָתִין סִלְעִין אֵין לוֹ
אֲלֹא מִנָּה. כֶּסֶף זוּזִין דְּאֵינוֹן. וְנִמְחַק. אֵין פָּחוֹת מִשְׁתִּים.
כֶּסֶף סִלְעִין דְּאֵינוֹן. וְנִמְחַק. אֵין פָּחוֹת מִשְׁתִּים. דְּרַבּוֹנוֹת
דְּאֵינוֹן. וְנִמְחַק. אֵין פָּחוֹת מִשְׁתִּים. כְּתוּב בּוֹ מִלְּמַעְלָה
מִנָּה וּמִלְּמַטָּה מֵאֲתִים. מִלְּמַעְלָה מֵאֲתִים וּמִלְּמַטָּה מִנָּה.
הֵכַל הוֹלִיד אַחֵר הַתַּחְתּוֹן. אִם כֵּן לָמָּה כּוֹתֵבִין אֶת הָעֲלִיּוֹן.
שְׂאֵם תִּמְחַק אוֹת אַחַת מִן הַתַּחְתּוֹן. יִלְמַד מִן הָעֲלִיּוֹן:

ג כותבין גט לאיש אף על פי שאין אשתו עמו. ושובר
לאשה. אף על פי שאין בעלה עמה. ובלבד שיהא מכירין.
והבעל נותן שָׁכָר. כותבין שטר ללוה אף על פי שאין
מלוה עמו. ואין כותבין למלוה עד שיהא לוה עמו. והלוה
נותן שָׁכָר. כותבין שטר למוכר. אף על פי שאין לוקח
עמו. ואין כותבין ללוקח. עד שיהא מוכר עמו. והלוקח
נותן שָׁכָר:

ד אין כותבין שטרי אירוסין ונשואין. אלא מדעת שניהם.
והחתן נותן שָׁכָר. אין כותבין שטרי אריסות וקבלנות.
אלא מדעת שניהם. והמקבל נותן שָׁכָר. אין כותבין שטרי
בירורין. וכל מעשה בית דין. אלא מדעת שניהם. ושניהם
נותנין שָׁכָר. רבן שמעון בן גמליאל אומר לשניהם כותבין
שנים. לזה לעצמו. ולזה לעצמו:

ה מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטרו. ואמר לו אם
לא נתתי לך מכאן ועד יום פלוני תן לו שטרו. הגיע זמן
ולא נתן. רבי יוסי אומר יתן. רבי יהודה אומר לא יתן:

ו מי שנמחק שטר חובו מעמיד עליו עדים. ובא לפני בית
דין ועושין לו קיום. איש פלוני בן פלוני. נמחק שטרו
ביום פלוני. ופלוני ופלוני עדין. מי שפרע מקצת חובו.
רבי יהודה אומר יחליף. רבי יוסי אומר יכתוב שובר.
אמר רבי יהודה נמצא זה צריך להיות שומר שוברו מן

הַעֲכָבְרִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי כֵּךְ יָפָה לוֹ. וְלֹא יוֹרֵעַ כַּחוֹ
שֶׁל זֶה:

י' שְׁנֵי אַחִין אֶחָד עָנִי וְאֶחָד עָשִׁיר וְהִנִּיחַ לָהֶן אָבִיהֶן
מִרְחֵץ וּבֵית הַבֵּד. עָשָׂאן לְשֹׁכֵר. הִשְׁכֵּר לְאַמְצָע. עָשָׂאן
לְעֶצְמָן. הָרִי הָעָשִׁיר אֹמֵר לְעָנִי. קַח לָךְ עֲבָדִים. וְיִרְחֲצוּ
בַמִּרְחֵץ. קַח לָךְ זֵתִים. וּבֹא וַעֲשֵׂם בְּבֵית הַבֵּד. שְׁנַיִם
שֶׁהָיוּ בְּעִיר אַחַת. שֵׁם אֶחָד יוֹסֵף בֶּן שְׁמַעוֹן. וְשֵׁם אֲחֵר
יוֹסֵף בֶּן שְׁמַעוֹן. אֵין יְכוֹלִין לְהוֹצִיא שְׁטֵר חוּב זֶה עַל זֶה.
וְלֹא אֲחֵר יְכוֹל לְהוֹצִיא עֲלֵיהֶם שְׁטֵר חוּב. נִמְצָא לְאֶחָד
בֵּין שְׁטֵרוֹתָיו. שְׁטֵרוֹ שֶׁל יוֹסֵף בֶּן שְׁמַעוֹן פְּרוּעַ. שְׁטֵרוֹת
שְׁנֵיהֶם פְּרוּעִין. בִּיצֵד יַעֲשׂוּ. יִשְׁלְשׁוּ. וְאִם הָיוּ מְשֻׁלָּשִׁים
יִכְתְּבוּ סִימָן. וְאִם הָיוּ מְסַמְּנִין יִכְתְּבוּ כֵהֶן. הָאֹמֵר לִבְנוֹ
שְׁטֵר בֵּין שְׁטֵרוֹתַי פְּרוּעַ. וְאֵינִי יוֹדֵעַ אִיזָהוּ. שְׁטֵרוֹת כֻּלָּן
פְּרוּעִין. נִמְצָא לְאֶחָד שֵׁם שְׁנַיִם. הַגָּדוֹל פְּרוּעַ וְהַקָּטָן אֵינוֹ
פְּרוּעַ. הַמְלִוָּה אֶת חֲבִירוֹ עַל יְדֵי עֶרֶב. לֹא יִפְרַע מִן הָעֶרֶב.
וְאִם אָמַר עַל מְנַת שְׁאֶפְרַע מִמִּי שְׁאֶרְצָה. יִפְרַע מִן הָעֶרֶב.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר אִם יֵשׁ נִכְסִים לְלוֹה. בֵּין
כֵּךְ וּבֵין כֵּךְ לֹא יִפְרַע מִן הָעֶרֶב. וְכֵן הָיָה רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר הָעֶרֶב לְאִשָּׁה בְּכַתּוּבָתָהּ. וְהָיָה בַּעֲלָהּ
מְגִרָּשָׁה יִדְרֹנָה הִנָּאָה. שְׁמָא יַעֲשֶׂה קְנוּנִיָּא עַל נִכְסִים שֶׁל
זֶה. וַיַּחֲזִיר אֶת אִשְׁתּוֹ:

ח' הַמְלִוָּה אֶת חֲבִירוֹ בְּשֵׁטֵר. גּוֹבָה מִנִּכְסִים מְשַׁעֲבָדִים.
עַל יְדֵי עֵדִים גּוֹבָה מִנִּכְסִים בְּנֵי חוֹרִין. הוֹצִיא עָלָיו כָּתָב

ידוֹ. שֶׁהוּא חַיִּיב לוֹ גֹבֶה מִנְכָּסִים בְּנֵי חוֹרִין. עָרֵב הַיּוֹצֵא
 לְאַחַר חֲתוּם שְׁטָרוֹת. גֹּבֶה מִנְכָּסִים בְּנֵי חוֹרִין. מַעֲשֵׂה
 (בָּא) לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וְאָמַר גֹּבֶה מִנְכָּסִים בְּנֵי חוֹרִין.
 אָמַר לוֹ בֶּן נָנֹס אֵינּוּ גֹבֶה לֹא מִנְכָּסִין מִשְׁעֲבָדִין. וְלֹא
 מִנְכָּסִים בְּנֵי חוֹרִין. אָמַר לוֹ לָמָּה. אָמַר לוֹ הֲרִי הַחוֹנֵק אֶת
 אֶחָד בְּשׁוֹק וּמִצָּאוֹ חֲבִירוֹ. וְאָמַר לוֹ הִנֵּחַ לוֹ. וְאֲנִי נֹתֵן לָךְ.
 פָּטוּר. שֶׁלֹּא עַל אֲמוּנָתוֹ הַלְלוּהוּ. וְאִיזְהוּ עָרֵב שֶׁהוּא חַיִּב.
 הַלְלוּהוּ וְאֲנִי נֹתֵן לָךְ חַיִּב. שֶׁכֵּן עַל אֲמוּנָתוֹ הַלְלוּהוּ. אָמַר
 רַבִּי יִשְׁמָעֵאל הָרוּצָה שִׁיחִכִּים יַעֲסוֹק בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת. שְׂאִין
 לָךְ מִקְצוֹעַ בְּתוֹרָה גָּדוֹל מֵהֶן. שֶׁהֵן כְּמַעֲזֵן הַנוֹבֵעַ. וְהָרוּצָה
 שִׁיעֲסוֹק בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת. יִשְׁמַשׁ אֶת שְׁמֵעוֹן בֶּן נָנֹס: סָלִיק

מסכת סנהדרין

פרק א

דיני ממונות בשלשה. גזילות וחבלות בשלשה. נזק וחצי נזק. תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע בשלשה דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים מוציא שם רע בעשרים ושלשה. משום שיש בו דיני נפשות:

^ב מכות בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו בעשרים ושלשה. עבור החדש בשלשה. עבור השנה בשלשה. דברי רבי מאיר. רבן שמעון בן גמליאל אומר בשלשה מתחילין. ובחמשה נושאים ונותנים. וגומרין בשבעה. ואם גמרו בשלשה מעברת:

^ג סמיכת זקנים ועריפת עגלה בשלשה. דברי רבי שמעון. ורבי יהודה אומר בחמישה. החליצה והמאונן בשלשה. נטע רבעי ומעשר שני שאין דמיו ידועין בשלשה. ההקדשות בשלשה. הערכין המטלטלין בשלשה. רבי יהודה אומר אחד מהן כהן. והקרקעות תשעה וכהן. ואדם פוצא בהן:

^ד דיני נפשות בעשרים ושלשה. הרובע והנרבע בעשרים ושלשה. שנאמר והרגת את האשה ואת הבהמה. ואומר ואת הבהמה תהרגו. שור הנסקל בעשרים ושלשה.

שְׁנֵאמַר הַשּׁוֹר יִסְקַל וְגַם בְּעֶלְיוֹ יוּמָת. כְּמִיתַת בְּעָלִים
 כִּד מִיתַת הַשּׁוֹר. הַזֶּאֱבִי וְהָאֵרִי וְהַדּוֹב וְהַנֶּמֶר וְהַבְּרָדִלָּס
 וְהַנֶּחֱשׁ מִיתָתָן בְּעֹשָׁרִים וּשְׁלֹשָׁה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר כָּל
 הַקּוֹדֵם לְהַרְגֵּן זָכָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מִיתָתָן בְּעֹשָׁרִים
 וּשְׁלֹשָׁה:

ה' אֵין דְּנִין לֹא אֶת הַשֶּׁבֶט וְלֹא אֶת נְבִיא הַשֶּׁקֶר. וְלֹא אֶת
 כְּהֵן גְּדוֹל. אֲלֵא בְּבֵית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד. וְאֵין מוֹצִיאִין
 לְמַלְחָמַת הָרְשׁוּת. אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד.
 אֵין מוֹסִיפִין עַל הָעִיר וְעַל הָעִזְרוֹת. אֲלֵא עַל פִּי בֵּית
 דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד. אֵין עוֹשִׂין סְנֵהדְרִיּוֹת לְשִׁבְטִים.
 אֲלֵא עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד. אֵין עוֹשִׂין עִיר
 הַנִּדְחָת. אֲלֵא בְּבֵית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד. וְאֵין עוֹשִׂין
 עִיר הַנִּדְחָת בְּסֶפֶר. וְלֹא שְׁלֹשׁ עִיר הַנִּדְחָת. אֲבָל עוֹשִׂין
 אַחַת או שְׁתֵּים:

י סְנֵהדְרִי גְדוֹלָה הִיְתָה שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד. וְקִטְנָה שֶׁל
 עֹשָׁרִים וּשְׁלֹשָׁה. וּמִנֵּין לְגְדוֹלָה שֶׁהִיא שֶׁל שִׁבְעִים וְאַחַד.
 שְׁנֵאמַר אֶסְפָּה לִּי שִׁבְעִים אִישׁ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשָּׁה
 עַל גְּבִיהֶן. הָרִי שִׁבְעִים וְאַחַד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שִׁבְעִים.
 וּמִנֵּין לְקִטְנָה שֶׁהִיא שֶׁל עֹשָׁרִים וּשְׁלֹשָׁה. שְׁנֵאמַר וּשְׁפָטוּ
 הָעֵדָה. וְהָצִילוּ הָעֵדָה. עֵדָה שׁוֹפָטָת. וְעֵדָה מַצְלָת. הָרִי
 כָּאֵן עֹשָׁרִים. וּמִנֵּין לְעֵדָה שֶׁהִיא עֲשָׂרָה. שְׁנֵאמַר עַד מָתִי
 לְעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת. יֵצֵאוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב. וּמִנֵּין לְהָבִיא עוֹד
 שְׁלֹשָׁה. מִמִּשְׁמַע שְׁנֵאמַר לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי רַבִּים לְרָעוֹת.

שומע אני שאהיה עמהם לטובה. אם כן למה נאמר
 אחרי רבים להטות. לא בהטייתך לטובה. הטייתך לרעה.
 הטייתך לטובה על פי אחד. הטייתך לרעה על פי שנים.
 ואין בית דין שקול. מוסיפין עליהן עוד אחד. הרי כאן
 עשרים ושלושה. וכמה יהא בעיר ותהא ראויה לסנהדרין
 מאה ועשרים. רבי נחמיה אומר מאתים ושלושים. כנגד
 שרי עשרות:

פרק ב

כהן גדול דן ודנין אותו. מעיד ומעידין אותו. חולץ
 וחולצין לאשתו. ומיבמין את אשתו. אבל הוא אינו
 מיבם. מפני שהוא אסור באלמנה. מת לו מת. אינו יוצא
 אחר המטה. אלא הן נכסין והוא נגלה. הן נגלין והוא
 נכסה. ויוצא עמהן עד פתח העיר. דברי רבי מאיר. רבי
 יהודה אומר אינו יוצא מן המקדש שנאמר ומן המקדש
 לא יצא. וכשהוא מנחם אחרים. דרך כל העם עוברין
 זה אחר זה. והממונה ממצעו בינו לבין העם. וכשהוא
 מתנחם מאחרים. כל העם אומרים לו אנו כפרתך. והוא
 אומר להן תתברכו מן השמים. וכשמברין אותו. כל העם
 מסבין על הארץ. והוא מסב על הספסל:

ב המלך לא דן ולא דנין אותו. לא מעיד ולא מעידין
 אותו. לא חולץ ולא חולצין לאשתו. לא מיבם ולא מיבמין
 לאשתו. רבי יהודה אומר אם רצה לחלוץ או ליבם. זכור

לְטוֹב. אָמְרוּ לוֹ אֵין שׁוּמְעִין לוֹ. וְאֵין נוֹשְׂאִין אֶלְמָנְתוֹ. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר. נוֹשֵׂא הַמֶּלֶךְ אֶלְמָנְתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ. שְׁכָן מְצִינוּ
בְּדוֹד שֶׁנֹּשֵׂא אֶלְמָנְתוֹ שֶׁל שְׂאוֹל. שֶׁנֶּאֱמַר וְאַתָּנָה לָךְ אֶת
בֵּית אֲדוֹנֶיךָ וְאֶת נָשִׁי אֲדוֹנֶיךָ בַּחֲקֶךָ:

גַּמַּת לוֹ מֵת. אֵינוֹ יוֹצֵא מִפֶּתַח פְּלִטְרִין שְׁלוֹ. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר אִם רוֹצֵה לְצֵאת אַחֵר הַמָּטָה יוֹצֵא שְׁכָן מְצִינוּ בְּדוֹד
שֶׁיֹּצֵא אַחֵר מִטָּתוֹ שֶׁל אַבְנֵר. שֶׁנֶּאֱמַר וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד הוֹלֵךְ
אַחֲרֵי הַמָּטָה. אָמְרוּ לוֹ לֹא הָיָה הַדְּבָר אֱלָא לְפִיס אֶת
הָעַם. וְכִשְׁמַבְרִין אוֹתוֹ כָּל הָעַם מְסַבִּין עַל הָאָרֶץ. וְהוּא
מְסַב עַל הַדְּרָגָשׁ:

ד' וּמוֹצִיא לְמַלְחָמַת הָרְשׁוֹת. עַל פִּי בֵּית דִּין שֶׁל שִׁבְעִים
וְאַחַד. וּפּוֹרֵץ לַעֲשׂוֹת לוֹ דֶּרֶךְ. וְאֵין מִמְּחִין בִּידּוֹ. דֶּרֶךְ
הַמֶּלֶךְ אֵין לָהּ שִׁיעוּר. וְכָל הָעַם בּוֹזְזִין וְנוֹתְנִין לְפָנָיו. וְהוּא
נוֹטֵל חֶלֶק בְּרֹאשׁ. לֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים אֱלָא שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִרְבֶּה הוּא לוֹ. וּבִלְבָד שְׁלֹא יִהְיוּ מְסִירוֹת
אֶת לְבוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר אֲפִילוֹ אַחַת וּמְסִירָה אֶת לְבוֹ.
הֲרִי זֶה לֹא יִשְׁאַנָּה. אִם בֶּן לָמָּה נֶאֱמַר לֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים
אֲפִילוֹ כְּאַבְיִגַּיִל. לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוֹסִים אֱלָא כְּדִי מִרְכַּבְתּוֹ
וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ מְאֹד אֱלָא כְּדִי לִתֵּן אֶסְפִּנְיָא.
וְכוֹתֵב לוֹ סֵפֶר תּוֹרָה לְשִׁמוֹ. יוֹצֵא לְמַלְחָמָה מוֹצִיָּאָה עִמּוֹ.
נִכְנָס מִכְנִיסָה עִמּוֹ. יוֹשֵׁב בְּדִין הִיא עִמּוֹ. מְסַב הִיא כְּנֻגְדּוֹ.
שֶׁנֶּאֱמַר וְהִיתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו:

ה אין רוכבין על סוסו. ואין יושבים על כסאו. ואין משתמשים בשרביטו. ואין רואין אותו כשהוא מסתפר. ולא כשהוא ערום ולא בבית המרחץ. שנאמר שום תשים עליך מלך. שתהא אימתו עליך:

פרק ג

דיני ממונות בשלשה. זה בורר לו אחד. וזה בורר לו אחד. ושניהן בוררין להם עוד אחד. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים שני דיני בוררין להם עוד אחד. זה פוסל דינו של זה. וזה פוסל דינו של זה דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה. שהן קרובין. או פסולין. אבל אם היו כשרין. או ממחין. אינו יכול לפוסלן. זה פוסל עדיו של זה. וזה פוסל עדיו של זה דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אימתי בזמן שמביא עליהן ראיה. שהן קרובין או פסולין. אבל אם היו כשרים. אינו יכול לפוסלן:

ב אמר לו נאמן עלי אבא. נאמן עלי אביך. נאמנין עלי שלשה רועי בקר. רבי מאיר אומר יכול לחזור בו. וחכמים אומרים אינו יכול לחזור בו. הנה חייב לחברו שבועה. ואמר לו דור לי בחיי ראשך. רבי מאיר אומר יכול לחזור בו. וחכמים אומרים אינו יכול לחזור בו:

ג ואלו הן הפסולין. המשחק בקוביא. והמלוה ברבית. ומפריחי יונים. וסוחרים שביעית. אומר רבי שמעון בתחלה

היו קורין אותן אוספי שביעית. משרבו האגסין חזרו לקרותן סוחרי שביעית. אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין להן אומנות אלא הוא. אבל יש להן אומנות שלא הוא. פשרין:

ד' ואלה הקרובים. (אביו). ואחיו. ואחי אביו. ואחי אמו. ובעל אחותו. ובעל אחות אביו. ובעל אחות אמו. ובעל אמו. וחמיו. וגיסו. הן ובניהן וחתניהן. וחורגו לבדו. אמר רבי יוסי זו משנת רבי עקיבא. אבל משנה ראשונה דודו ובן דודו. וכל הראוי לירשו. וכל הקרוב לו באותה שעה. היתה קרוב ונתרחק (הרי זה) פשר. רבי יהודה אומר אפילו מתה בתו. ויש לו בנים ממנה. הרי זה קרוב:

ה' האוהב והשונא. אוהב זה ששבינו. שונא כל שלא דבר עמו שלשה ימים באיבה. אמרו לו לא נחשדו ישראל על כך:

י' כיצד בודקים את העדים. היו מכניסין אותן. ומאמרים עליהן. ומוציאין את כל האדם לחוץ. ומשירין את הגדול שבהן. ואומרים לו אמור. היאך אתה יודע שזה חייב לזה. אם אמר. הוא אמר לי שאני חייב לו. איש פלוני אמר לי. שהוא חייב לו. לא אמר כלום. עד שיאמר בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים זוז. ואחר כך מכניסין את השני. ובודקין אותו. אם נמצאו דבריהן מכונין. נושאין ונותנים בדבר. שנים אומרים זכאי. ואחד אומר חייב. זכאי שנים

אומרים חֵיב. ואֶחָד אומר זָכָאי. חֵיב. אֶחָד אומר זָכָאי
ואֶחָד אומר חֵיב. ואֶפִּילוּ שְׁנַיִם מְזַכִּין. אוּ מְחַיִּבִין. ואֶחָד
אומר אֵינִי יוֹדֵעַ. יוֹסִיפוּ הַדֵּינִין:

^א גָּמְרוּ אֶת הַדִּבְרִי. הֵיוּ מְכַנְסִין אוֹתָן. הַגְדוֹל שֶׁבַּדֵּינִים
אומר. אִישׁ פְּלוֹנִי אֶתָּה זָכָאי. אִישׁ פְּלוֹנִי אֶתָּה חֵיב. וּמִנֵּן
לְכַשְׁיָצָא אֶחָד מִן הַדֵּינִים. לֹא יֹאמֶר אֲנִי מְזַכֶּה וְחַבִּירִי
מְחַיִּבִים. אֲבָל מָה אַעֲשֶׂה שְׁחַבִּירִי רָבוּ עָלַי. עַל זֶה נֹאמֶר
(לֹא תִלְךָ רָכִיל בְּעַמֶּךָ. וְאוֹמֵר) הוֹלֵךְ רָכִיל מְגַלֶּה סוֹד:

^ב כָּל זֶמֶן שֶׁמָּבִיא רֵאָיָה סוֹתֵר אֶת הַדִּין. אָמְרוּ לוֹ כָּל
רֵאוּיֹת שֵׁישׁ לָךְ הֵבֵא מִכָּאן עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם. הֵבֵא בְּתוֹךְ
שְׁלֹשִׁים יוֹם סוֹתֵר. לְאַחֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם אֵינּוּ סוֹתֵר. אָמַר
רַבִּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מָה יַעֲשֶׂה זֶה שְׁלֹא מֵצֵא בְּתוֹךְ
שְׁלֹשִׁים. וּמֵצֵא לְאַחֵר שְׁלֹשִׁים. אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא עֵדִים. וְאָמַר
אֵין לִי עֵדִים. אָמְרוּ הֵבֵא רֵאָיָה וְאָמַר אֵין לִי רֵאָיָה וּלְאַחֵר
זֶמֶן מֵצֵא רֵאָיָה. וּמֵצֵא עֵדִים. הֲרִי זֶה אֵינּוּ כָּלוּם. אָמַר
רַבִּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מָה יַעֲשֶׂה זֶה שְׁלֹא הָיָה יוֹדֵעַ
שֵׁישׁ לוֹ עֵדִים וּמֵצֵא עֵדִים. לֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁישׁ לוֹ רֵאָיָה
וּמֵצֵא רֵאָיָה. (אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא עֵדִים. אָמַר אֵין לִי עֵדִים.
הֵבֵא רֵאָיָה וְאָמַר אֵין לִי רֵאָיָה.) רָאָה שֶׁמִּתְחַיֵּב בַּדִּין.
אָמַר קָרְבוּ פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי וְהַעֲיִדוּנִי. אוּ שֶׁהוֹצִיא רֵאָיָה מִתּוֹךְ
אֶפְנֵדָתוֹ. הֲרִי זֶה אֵינּוּ כָּלוּם:

פרק ד

אֶחָד דִּינֵי מְמוֹנוֹת. וְאֶחָד דִּינֵי נִפְשׁוֹת. בְּדִרְיָשָׁה
 וּבַחֲקִירָה. שֶׁנֶּאֱמַר מִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם. מֵה
 בֵּין דִּינֵי מְמוֹנוֹת לְדִינֵי נִפְשׁוֹת. דִּינֵי מְמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה.
 וְדִינֵי נִפְשׁוֹת בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת. פּוֹתֶחֱחִין
 בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוֹבָה. וְדִינֵי נִפְשׁוֹת פּוֹתֶחֱחִין לְזָכוֹת. וְאֵין
 פּוֹתֶחֱחִין לְחוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת מְטִין עַל פִּי אֶחָד. בֵּין לְזָכוֹת
 בֵּין לְחוֹבָה. וְדִינֵי נִפְשׁוֹת מְטִין עַל פִּי אֶחָד לְזָכוֹת. וְעַל
 פִּי שְׁנַיִם לְחוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת מַחְזִירִין בֵּין לְזָכוֹת בֵּין
 לְחוֹבָה. וְדִינֵי נִפְשׁוֹת מַחְזִירִין לְזָכוֹת. וְאֵין מַחְזִירִין לְחוֹבָה.
 דִּינֵי מְמוֹנוֹת הֵכֵל מְלַמְּדִין זָכוֹת וְחוֹבָה. דִּינֵי נִפְשׁוֹת הֵכֵל
 מְלַמְּדִין זָכוֹת. וְאֵין הֵכֵל מְלַמְּדִין חוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת
 הֵמְלֵמֵד חוֹבָה מְלַמֵּד זָכוֹת. וְהֵמְלֵמֵד זָכוֹת מְלַמֵּד חוֹבָה.
 דִּינֵי נִפְשׁוֹת הֵמְלֵמֵד חוֹבָה מְלַמֵּד זָכוֹת. אֲבָל הֵמְלֵמֵד
 זָכוֹת אֵינוֹ יָכוֹל לְחַזּוֹר וּלְלַמֵּד חוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת דִּנְיָן
 בְּיוֹם וְגוֹמְרִין בְּלֵילָה. דִּינֵי נִפְשׁוֹת דִּנְיָן בְּיוֹם וְגוֹמְרִין בְּיוֹם.
 דִּינֵי מְמוֹנוֹת גּוֹמְרִין בּוֹ בְּיוֹם. בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוֹבָה. דִּינֵי
 נִפְשׁוֹת גּוֹמְרִין בּוֹ בְּיוֹם לְזָכוֹת. וּבְיוֹם שֶׁל אַחֲרָיו לְחוֹבָה.
 לְפִכֵּךְ אֵין דִּנְיָן לֹא בְּעֶרֶב שַׁבָּת. וְלֹא בְּעֶרֶב יוֹם טוֹב:

ב דִּינֵי הַטְּמְאוֹת וְהַטְּהָרוֹת מִתְּחִילִין מִן הַגָּדוֹל. דִּינֵי נִפְשׁוֹת
 מִתְּחִילִין מִן הַצָּד. הֵכֵל כְּשֶׁרִין לְדוֹן דִּינֵי מְמוֹנוֹת. וְאֵין הֵכֵל
 כְּשֶׁרִין לְדוֹן דִּינֵי נִפְשׁוֹת. אֲלֵא כִּהְנִים לוֹיִם וְיִשְׂרָאֵלִים.
 הַמְּשִׁיאִין לְכַהֲנָה:

ג סנהדרין היתה כחצי גרן עגולה. כדי שיהו רואין זה את זה. ושני סופרי הדינין עומדין לפניהן. אחד מימין ואחד משמאל. וכותבין דברי המזכין ודברי המחיבין. רבי יהודה אומר שלשה. אחד כותב דברי המזכרים. ואחד כותב דברי המחיבים. והשלישי כותב דברי המזכין ודברי המחיבין:

ד ושלש שורות של תלמידי חכמים יושבים לפניהם. כל אחד ואחד מכיר את מקומו. היו צריכים לסמוך סומכין מן הראשונה. אחד מן השניה בא לו לראשונה. ואחד מן השלישית בא לו לשניה. ובוררין להן עוד אחד מן הקהל ומושיבין אותו בשלישית. ולא היה יושב במקומו של ראשון. אלא יושב במקום הראוי לו:

ה כיצד מאימין אל העדים. על עדי נפשות. היו מכניסין אותן ומאימין עליהם. שמא תאמרו מאומד ומשמועה. עד מפי עד ומפי אדם נאמן שמענו. או שמא אי אתם יודעין. שסופנו לבדוק אתכם בדרישה ובחקירה. הווי' יודעין שלא כדיני ממונות דיני נפשות. דיני ממונות. אדם נותן ממון ומתכפר לו. דיני נפשות דמו ודם זרעיותיו תלוין בו. עד סוף העולם. שכן מצינו בקין שהרג את אחיו. נאמר בו קול דמי אחיך צועקים. אינו אומר דם אחיך. אלא דמי אחיך. דמו ודם זרעיותיו. דבר אחר דמי אחיך. שהיה דמו משלך על העצים ועל האבנים. לפיכך נברא אדם יחידי. ללמדך שכל המאבד נפש אחת

מִיִּשְׂרָאֵל. מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כָּאֵלּוּ אֲבָד עוֹלָם מָלֵא.
 וְכָל הַמִּקְיִים נָפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל. מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב
 כָּאֵלּוּ קַיִם עוֹלָם מָלֵא. וּמִפְּנֵי שְׁלוֹם הַבְּרִיּוֹת שֶׁלֹּא יֵאמָר
 אָדָם לַחֲבִירוֹ. אָבֹא גָדוֹל מֵאֲבִיד. וְשֶׁלֹּא יִהְיֶה אֶפִּיקוֹרוֹסִים
 אוֹמְרִים. הִרְבָּה רְשׁוּיּוֹת בְּשָׁמַיִם. וְלִהְיִיד גָּדוֹלְתּוֹ שֶׁל
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁאָדָם טוֹבֵעַ כְּמָה מְטַבְּעוֹת בַּחוּתָם
 אֶחָד. וְכֵלֶן דּוֹמִין זֶה לָזֶה. וּמִלֵּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא טֹבֵעַ כָּל אָדָם בַּחוּתָמוֹ שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְאֵין
 אֶחָד מֵהֶן דּוֹמֶה לַחֲבִירוֹ. לְפִיכָךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד חַיֵּב לוֹמַר
 בְּשִׁבְלִי גִבְרָא הָעוֹלָם. וְשִׁמָּא תֵּאמְרוּ מָה לָּנוּ וְלַצָּרָה
 הַזֹּאת. וְהֵלֵא כִּבְר נֶאֱמַר וְהוּא עַד אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע אִם
 לֹא יֵגִיד וְגוֹמֵר. וְשִׁמָּא תֵּאמְרוּ מָה לָּנוּ לַחוּב בְּדָמוֹ שֶׁל זֶה.
 וְהֵלֵא כִּבְר נֶאֱמַר בְּאֲבוֹד רְשָׁעִים רָנָה:

פרק ה

הָיוּ בּוֹדְקִין אוֹתָן בְּשִׁבְעַת חֻקִּירוֹת. בְּאִיזוֹ שָׁבוּעַ. בְּאִיזוֹ
 שָׁנָה. בְּאִיזָה חֹדֶשׁ. בְּכַמָּה בַּחֹדֶשׁ. בְּאִיזָה יוֹם. בְּאִיזוֹ
 שָׁעָה. בְּאִיזָה מְקוֹם. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר בְּאִיזָה יוֹם. בְּאִיזוֹ
 שָׁעָה. בְּאִיזָה מְקוֹם מִכִּירִין אֵתָם אוֹתוֹ. הַתְּרִיתָם בּוֹ.
 הָעוֹבֵד עֲבוֹדַת אֱלִילִים. אֵת מִי עֲבָד. וּבְכַמָּה עֲבָד:

^ב כָּל הַמִּרְבָּה בַּבְּדִיקוֹת הָרִי זֶה מְשַׁבַּח. מַעֲשֶׂה וּבְדָק בֶּן
 זָכָאִי בְּעֶצְקֵי תַּאֲנִים. וּמָה בֵּין חֻקִּירוֹת לַבְּדִיקוֹת. חֻקִּירוֹת.
 אֶחָד אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ. עֲדוּתָן בְּטִלָּה. בְּדִיקוֹת אֶחָד אוֹמֵר

אֵינִי יוֹדֵעַ. וְאֶפִּילוּ שְׁנַיִם אוֹמְרִים אֵין אָנוּ יוֹדְעִין. עֵדוּתָן קִיָּמָת. אֶחָד חֲקִירוֹת וְאֶחָד בְּדִיקוֹת. בְּזִמְנָן שְׂמִיכָחִישִׁין זֶה אֶת זֶה. עֵדוּתָן בְּטָלָה:

^ג אֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁנִים בַּחֲדָשׁ. וְאֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ בַּחֲדָשׁ. עֵדוּתָן קִיָּמָת. שְׁזֶה יוֹדֵעַ בְּעֶבְרוֹ שֶׁל חֲדָשׁ. וְזֶה אֵינוֹ יוֹדֵעַ בְּעֶבְרוֹ שֶׁל חֲדָשׁ. אֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ. וְאֶחָד אוֹמֵר בַּחֲמִשָּׁה. עֵדוּתָן בְּטָלָה. אֶחָד אוֹמֵר בְּשֵׁתִי שְׁעוֹת. וְאֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ שְׁעוֹת. עֵדוּתָן קִיָּמָת. אֶחָד אוֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ. וְאֶחָד אוֹמֵר בַּחֲמִשָּׁה. עֵדוּתָן בְּטָלָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר קִיָּמָת. אֶחָד אוֹמֵר בַּחֲמִשָּׁה. וְאֶחָד אוֹמֵר בְּשֵׁבַע. עֵדוּתָן בְּטָלָה. שְׁבַחֲמִשׁ חֲמָה בַּמִּזְרָח. וּבְשֵׁבַע חֲמָה בַּמַּעֲרָב:

^ד וְאַחֲרֵי כֵן מְכַנְּסִים אֶת הַשְּׁנֵי. וּבּוֹדְקִין אוֹתוֹ. אִם נִמְצָאוּ דְבָרֵיהֶם מְכּוּנִין. פּוֹתְחִין בְּזָכוֹת. אָמַר אֶחָד מִן הָעֵדִים. יֵשׁ לִי לִלְמַד עָלָיו זְכוֹת. אוֹ אֶחָד מִן הַתְּלָמִידִים. יֵשׁ לִי לִלְמַד עָלָיו חוֹבָה. מְשַׁתְּקִין אוֹתוֹ. אָמַר אֶחָד מִן הַתְּלָמִידִים. יֵשׁ לִי לִלְמַד עָלָיו זְכוֹת. מַעְלִין אוֹתוֹ וּמוֹשִׁיבִין אוֹתוֹ בֵּינֵיהֶם. וְלֹא הָיָה יוֹרֵד מִשָּׁם כָּל הַיּוֹם כְּלוּ. אִם יֵשׁ מִמֶּשׁ בְּדַבְּרוֹ שׁוֹמְעִין לוֹ. וְאֶפִּילוּ הוּא אוֹמֵר יֵשׁ לִי לִלְמַד עַל עֲצָמֵי זְכוֹת. שׁוֹמְעִין לוֹ. וּבִלְבָד שִׁיְהֵא מִמֶּשׁ בְּדַבְּרוֹ:

^ה אִם נִמְצָאוּ לוֹ זְכוֹת פְּטָרוֹהוּ. וְאִם לֹא מַעְבִּירִין דִּינוֹ לְמַחֲרֵי. (הָיוּ) מַזְדִּיקִין זִוְגוֹת (זִוְגוֹת) וּמִמַּעֲטִין בְּמֵאֶכְלֵי. וְלֹא הָיוּ שׁוֹתִין יַיִן כָּל הַיּוֹם. וְנוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּדַבָּר כָּל

הלילה. ולמחרת משכימין ובאין לבית דין. המזכה אומר
 אני מזכה. ומזכה אני במקומי. וחמחייב אומר אני מחייב.
 ומחייב אני במקומי. המלמד חובה. מלמד זכות. אבל
 המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה. אם טעו
 בדבר. שני סופרי הדינין מזכירין אותן. אם מצאו לו זכות
 פטרוהו. ואם לאו עומדים למנין. שנים עשר מזכין ואחד
 עשר מחייבין. וזכאי. שנים עשר מחייבין ואחד עשר מזכין.
 ואפילו אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין. ואחד אומר
 איני יודע. ואפילו עשרים ושנים מזכין. או מחייבין. ואחד
 אומר איני יודע. יוסיפו הדינין. עד כמה מוסיפין שנים
 שנים. עד שבעים ואחד. שלשים וששה מזכין ושלשים
 וחמשה מחייבין. וזכאי. שלשים וששה מחייבין. ושלשים
 וחמשה מזכין. דנין אלו כנגד אלו. עד שיראה אחד מן
 המחייבין. דברי המזכין:

פרק ו

נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו. בית הסקילה הִיא
 חוץ לבית דין. שנאמר הוצא את המקלל. אחד
 עומד על פתח בית דין. והסודרין בידו. ואדם אחר רוכב
 הסוס רחוק ממנו. כדי שיהא רואהו. אומר אחד יש לי
 ללמד עליו זכות. הלה מניף בסודרין. והסוס רץ ומעמידו.
 ואפילו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות. מחזירין
 אותו. אפילו ארבע וחמשה פעמים. ובלבד שיהא ממש

בְּדַבְּרֵיהֶם מֵצֵאוּ לוֹ זְכוּת פְּטָרוֹהוּ. וְאִם לֹא יוֹצֵא לְסֶקֶל.
וְכִרְזוּ יוֹצֵא לְפָנָיו אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי יוֹצֵא לְסֶקֶל. עַל
שֶׁעָבַר עֲבִירָה פְּלוֹנִית. וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עֲדִיו. כָּל מִי שִׁיזִידַע
לוֹ זְכוּת יָבֹא וְלִלְמַד עָלָיו:

^ב הִיא רְחוֹק מִבֵּית הַסֵּקִילָה עֶשֶׂר אַמּוֹת אוֹמְרִים לוֹ
הַתּוֹדָה שְׁכֵן דֶּרֶךְ כָּל הַמוֹמְתִין מִתּוֹדִין. שְׂכַל הַמִּתּוֹדָה יֵשׁ
לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. שְׁכֵן מְצִינוּ בְּעֵכָן שֶׁאָמַר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ.
בְּנֵי שָׁם נָא כְבוֹד לַיְי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתֵן לוֹ תּוֹדָה. וַיַּעַן עָכָן
אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר. אֲמָנָה אֲנֹכִי חֲטָאתִי לַיְי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וְכִזַּאת וְגוֹמֵר. וּמִנֵּין שְׂכָפֶר לוֹ וְדוּיּוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ
מָה עֲבַרְתָּנוּ. יַעֲבֹרְךָ יְיָ בַּיּוֹם הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה אַתָּה עֹבֹר.
וְאִי אַתָּה עֹבֹר לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַתּוֹדוֹת.
אוֹמְרִים לוֹ אֲמֹר תְּהֵא מִיתָתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר אִם הִיא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזַמֵּם אוֹמֵר תְּהֵא
מִיתָתִי כִּפְרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי. חוּץ מִעוֹן זֶה. אֲמָרוּ לוֹ אִם
כֵּן יִהְיֶה כָּל אָדָם אוֹמְרִים כֵּךְ. כִּדִּי לְנִקּוֹת אֶת עֲצָמָן:

^ג הִיא רְחוֹק מִבֵּית הַסֵּקִילָה אַרְבַּע אַמּוֹת. מִפְּשִׁיטִין אוֹתוֹ
אֶת בִּגְדָיו. הָאִישׁ מְכַסִּין אוֹתוֹ מִלְּפָנָיו. וְהָאִשָּׁה מִלְּפָנֶיהָ
וּמֵאַחֲרֶיהָ. דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אִישׁ נִסְקָל
עָרוֹם. וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקָלָת עָרוֹמָה:

^ד בֵּית הַסֵּקִילָה הִיא גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת. אֶחָד מִן הָעֲדִים
דוֹחֲפוֹ עַל מִתְּנֵיוֹ. נִהְפֵּךְ עַל לְבֹו הוֹפְכוֹ עַל מִתְּנֵיוֹ. אִם מִת

(בה) יָצָא וְאִם לֹא הִשְׁנִי נוֹטֵל אֶת הָאֶבֶן וְנוֹתְנָה עַל לְבוֹ. אִם מֵת בָּהּ יָצָא וְאִם לֹא. רְגִימָתוֹ בְּכָל יִשְׂרָאֵל. שְׁנָאֵמַר יָד הָעֲדִים תְּהִיָּה בּוֹ בְּרֹאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל הָעָם בְּאַחֲרוֹנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְּלִין דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵינוֹ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגִדִּי. וְהָעוֹבֵד עֲבוֹדַת אֱלִילִים. הָאִישׁ תּוֹלִים אוֹתוֹ פָּנָיו כְּלָפֵי הָעָם. וְהָאִשָּׁה פָּנֶיהָ כְּלָפֵי הָעֵץ. דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים הָאִישׁ נִתְּלָה. וְאִין הָאִשָּׁה נִתְּלִית. אָמַר לָהֶן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְהֵלֵא שְׁמַעוֹן בֶּן שֹׁטָח תָּלָה (נָשִׁים) בְּאַשְׁקָלוֹן. אָמְרוּ לוֹ שְׁמוֹנִים נָשִׁים תָּלָה. וְאִין דָּנִים שְׁנַיִם בְּיוֹם אֶחָד. כִּי־צַד תּוֹלִין אוֹתוֹ. מְשַׁקְעִין אֶת הַקּוֹרָה בְּאַרְצָ. וְהָעֵץ יוֹצֵא (מִמֶּנָּה). וּמִקִּיף שְׁתֵּי יָדָיו זֶה עַל גֵּב זֶה וְתוֹלָה אוֹתוֹ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הַקּוֹרָה מְטָה עַל הַכֶּתֶל וְתוֹלָה אוֹתוֹ. כְּדָרָךְ שֶׁהַטְּבָחִין עוֹשִׂין. וּמִתִּירִין אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לֹן עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה. שְׁנָאֵמַר לֹא תִלִּין גְּבֻלָּתוֹ עַל הָעֵץ. כִּי קְבוּרָה תִּקְבְּרֶנּוּ בְּיוֹם הַהוּא כִּי קָלַלְתָּ אֱלֹהִים תִּלּוּי וְגוֹמֵר. כְּלוֹמֵר מִפְּנֵי מָה זֶה תִּלּוּי מִפְּנֵי שֶׁבִּירָךְ אֶת הַשֵּׁם. וְנִמְצָא שֵׁם שָׁמַיִם מִתְּהִלָּל:

ה' אָמַר רַבִּי מֵאִיר בְּשַׁעָה שְׁאָדָם מִצְטָעֵר שְׂכִינָה. מֵהַלְשׁוֹן אוֹמְרָת. (כִּבְ"י כּוֹל) קָלְנִי מִרָאשֵׁי. קָלְנִי מִזְרוּעֵי. אִם כֵּן כִּבְ"י כּוֹל הַמָּקוֹם מִצְטָעֵר עַל דָּמָם שֶׁל רָשָׁעִים שְׁנִשְׁפָּךְ. קָל וְחִמֵּר עַל דָּמָם שֶׁל צַדִּיקִים. וְלֹא זֶה בְּלִבְדּ. אֶלָּא כָּל הַמִּלִּין אֶת מֵתוֹ. עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הֵלִינוּ לְכַבּוֹדוֹ לְהַבִּיא לוֹ אֶרֶז וְתַכְרִיכִים. אֵינוֹ עוֹבֵר עָלָיו. וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין אוֹתוֹ

בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתָיו אֵלָּא שְׁנֵי בֵּיתֵי קִבְרוֹת הָיוּ מִתְקַנְיָן לְבֵית
דִּין אֶחָד לְנִסְקָלִין וְלַנְּשָׂרְפִין וְאֶחָד לְנִהְרְגִין וְלַנְּחַנְקִין:

^י וְנִתְעַבַּל הַבֶּשֶׂר מִלְּקָטִין אֶת הָעֵצִמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתוֹ
בְּמִקְוֵמָן וְהַקְרוּבִים בָּאִים וְשׂוֹאֲלִין בְּשָׁלוֹם הַדִּינִים
וּבְשָׁלוֹם הָעֵדִים כְּלוֹמַר דְּעוּ שְׂאִין בְּלִבָּנוּ עֲלֵיכֶם כְּלוֹם
שְׂדִין אֶמֶת דִּנְתֶּם וְלֹא הָיוּ מִתְאַבְּלִים אֲבָל אוֹנְנִין שְׂאִין
אֲנִינוֹת אֵלָּא בַּלֵּב:

פרק ז

אַרְבַּע מִיתוֹת נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין סְקִילָה שְׂרִיפָה הֶרֶג
וְחֻנֵּק רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר שְׂרִיפָה סְקִילָה חֻנֵּק
וְהֶרֶג זֶה מִצְוֹת הַנִּסְקָלִים:

^ב מִצְוֹת הַנְּשָׂרְפִין הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אַרְבָּבוֹתָיו
וְנוֹתְנִים סוֹדֵר קָשָׁה לְתוֹךְ הֶרֶבָה וְכוּרָךְ עַל צִוְּאוֹ. זֶה
מוֹשֶׁךְ אֶצְלוֹ. זֶה מוֹשֶׁךְ אֶצְלוֹ. עַד שְׁפוֹתַח אֶת פִּי
וּמִדְּלִיק אֶת הַפְּתִילָה וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּי וְיוֹרְדֶת לְתוֹךְ
מַעֵיו וְחוֹמֶרֶת אֶת בְּנֵי מַעֵיו רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִף הוּא
אִם מֵת בִּידָם לֹא הָיוּ מְקַיְמִין בּוֹ (מִצְוֹת) שְׂרִיפָה אֵלָּא
פּוֹתֶחִין אֶת פִּי בַּצֵּבֶת שְׁלֹא בְּטוֹבָתוֹ וּמִדְּלִיק הַפְּתִילָה
וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּי וְיוֹרְדֶת לְתוֹךְ מַעֵיו וְחוֹמֶרֶת אֶת בְּנֵי
מַעֵיו אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן צְדוֹק מַעֲשֶׂה בְּבֵת כֹּהֵן אַחַת
שְׁזַנְתָּהּ וְהִקִּיפוּהָ חֲבִילֵי זְמוּרוֹת וּשְׂרָפוּהָ אָמְרוּ לוֹ מִפְּנֵי
שְׁלֹא הָיָה בֵּית דִּין שֶׁל אוֹתָהּ שָׁעָה בְּקִי:

א מִצֹּת הַנֶּהֱרָגִין הָיוּ מִתִּזִּין אֶת רֹאשׁוֹ בְּסִיף. כְּרִדָּךְ
שֶׁהַמְּלָכוֹת עוֹשֶׂה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר נוֹוֶל הוּא (זֶה) אֵלֶּא
מִנִּיחִין אֶת רֹאשׁוֹ עַל הַסֵּדֶן וְקוֹצֵת בְּקוֹפִיץ. אָמְרוּ לוֹ אֵין
מִיתָה מִנּוּלָת מִזֹּו. מִצֹּת הַנֶּהֱרָגִין הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בַּזָּבֵל
עַד אֲרַבְבוּתָיו. וְנוֹתְנִים סוּדֵר קָשָׁה לְתוֹךְ הָרֶכֶּה. וְכוּרָךְ
עַל צִוָּאָרוֹ. זֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ. עַד שֶׁנִּפְשׁוּ
יוֹצֵאָה:

ד אֵלוֹ הֵן הַנִּסְקָלִין. הֵבֵא עַל הָאֵם. וְעַל אִשְׁתְּ הָאָב.
וְעַל הַכֶּלֶה. וְעַל הַזְכוּר. וְעַל הַבְּהֵמָה. וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיאָה
אֶת הַבְּהֵמָה. וְהַמְּגֵדִף. וְהָעוֹבֵד עֲבוּדַת אֱלִילִים. וְהַנּוֹתֵן
מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ. וְבַעַל אוֹב וַיִּדְּעוּנִי. וְהַמְּחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת.
וְהַמְּקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ. וְהֵבֵא עַל נַעֲרָה הַמְּאוֹרְסָה. הַמְּסִית
וְהַמְּדִיחַ. וְהַמְּכַשֵּׁף. וְבֵן סוֹרֵר וּמוֹרֵה. הֵבֵא עַל הָאֵם. חֵיב
עָלֶיהָ מִשּׁוּם אֵם. וּמִשּׁוּם אִשָּׁת אָב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר
אֵינוֹ חֵיב. אֵלֶּא מִשּׁוּם הָאֵם בְּלִבָּד. הֵבֵא עַל אִשָּׁת אָב.
חֵיב עָלֶיהָ מִשּׁוּם אִשָּׁת אָב. וּמִשּׁוּם אִשָּׁת אִישׁ. בֵּין בְּחַי
אָבִיו. בֵּין לְאַחַר מִיתַת אָבִיו. בֵּין מִן הָאִירוּסִין. בֵּין מִן
הַנִּשְׁוֹאִין. הֵבֵא עַל כֻּלָּתוֹ. חֵיב עָלֶיהָ מִשּׁוּם כֻּלָּתוֹ. וּמִשּׁוּם
אִשָּׁת אִישׁ. בֵּין בְּחַי בְּנוֹ. בֵּין לְאַחַר מִיתַת בְּנוֹ. בֵּין מִן
הָאִירוּסִין. בֵּין מִן הַנִּשְׁוֹאִין. הֵבֵא עַל הַזְכוּר. וְעַל הַבְּהֵמָה.
וְהָאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה. אִם אָדָם חָטָא. בְּהֵמָה מֵה
חֲטָאָה. אֵלֶּא לְפִי שְׂבָאָה לְאָדָם. תִּקְלָה עַל יָדָהּ. לְפִיכָךְ

אמר הכתוב תסקל. דבר אחר שלא תהא בהמה עוברת בשוק. ויאמרו. זו היא שנסקל פלוני על ידה:

ה' המגדף אינו חייב עד שיפרש השם. אמר רבי יהושע בן קרחה בכל יום דגין את העדים בכנוי. יכה יוסי את יוסי. נגמר הדין לא היו הורגים בכנוי. אלא מוציאים כל אדם לחוץ. ושואלים את הגדול שבהן. ואומרים לו אמור. מה ששמעת בפירוש. והוא אומר. והדיגין עומדין על רגליהן. וקורעין ולא מאחין. והשני אומר אף אני כמוהו. והשלישי אומר אף אני כמוהו:

י' העובד עבודת אלילים. אחד העובד. ואחד הזובח. ואחד המקטר. ואחד המנסך. ואחד המשתחוה. ואחד המקבלו עליו לאלוה. והאומר לו אלי אתה. אבל המגפף והמנשק. והמכבד והמרביץ. והמרחיץ. הסך. והמלביש. והמגעיל. עובר בלא תעשה. הנזדר בשמו. והמקים בשמו. עובר בלא תעשה. הפוער עצמו לבעל פעור. זו היא עבודתו. הזורק אבן למרקוליס. זו היא עבודתו:

י' הנותן מזרעו למלך. אינו חייב עד שימסור למלך. ויעביר באש. מסר למלך. ולא העביר באש. העביר באש. ולא מסר למלך. אינו חייב עד שימסור למלך. ויעביר באש. בעל אוב. זה פיתום המדבר משחיו. וידעוני. זה המדבר בפיו. הרי אלו בסקילה. והנשאל בהם באזהרה:

ה' המחלל את השבת בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת. והמקלל אביו ואמו אינו חייב עד שיקללם בשם. קללם בכנוי רבי מאיר מחייב. וחכמים פוטרין:

ט' הבא על נערה המאורסה. אינו חייב עד שתהא נערה. בתולה מאורסה. והיא בבית אביה. באו עליה שנים. הראשון בסקילה. והשני בחנק:

י' המסית. זה הדיוט המסת את ההדיוט. אמר לו יש יראה במקום פלוני. כך אוכלת כך שותה. כך מטיבה כך מריעה. כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינין עליהן חוץ מזו. אמר לשנים והם עדין. מביאין אותו לבית דין. וסוקלין אותו. אמר לאחד. הוא אומר יש לי חברים. רוצים בכך. אם היה ערום ואינו יכול לדבר בפניהם. מכמינין לו עדים אחורי הגדר. והוא אומר לו. אמור מה שאמרת לי ביחוד. והלה אומר לו. והוא אומר לו. היאך נניח את אלהינו שבשמים. ונלך ונעבוד עצים ואבנים. אם חזר בו (הרי זה) מוטב. ואם אמר כך היא חובתנו. וכך יפה לנו. העומדים מאחורי הגדר. מביאין אותו לבית דין. וסוקלין אותו. האומר אעבוד. אלה. ואעבוד. גלך ונעבוד. אֶזְבַּח. אֶלֶךְ וְאֶזְבַּח. גִּלְךְ וְנֶזְבַּח. אֶקְטִיר. אֶלֶךְ וְנֶקְטִיר. גִּלְךְ וְנֶקְטִיר. אֶנְסֵךְ. אֶלֶךְ וְאֶנְסֵךְ. גִּלְךְ וְנֶנְסֵךְ. אֶשְׁתַּחֲוֶה. אֶלֶךְ וְאֶשְׁתַּחֲוֶה. גִּלְךְ וְנֶשְׁתַּחֲוֶה. המדיח. זה האומר גלך ונעבוד עבודת אלילים:

י" המכשף. העושה מעשה חייב. ולא האוחז את העינים.
 רבי עקיבא אומר משום רבי יהושע. שנים לוקטין
 קשואין. אחד לוקט פטור. ואחד לוקט חייב. העושה
 מעשה חייב. האוחז את העינים פטור:

יום טז

פרק ח

בן סורר ומורה. מאימתי נעשה בן סורר ומורה. משיביא
 שתי שערות. ועד שיקיף זקן התחתון. ולא העליון.
 אלא שדברו חכמים בלשון נקיה. שנאמר כי יהיה לאיש
 בן. בן ולא בת. בן ולא איש. קטן פטור. שלא בא לכלל
 מצות:

ב מאימתי חייב משיאכל טרטימר בשר. וישתה חצי לוג
 יין האיטלקי. רבי יוסי אומר מנה בשר ולוג יין. אכל
 בחבורת מצוה. אכל בעבור החדש. אכל מעשר שני
 בירושלים. אכל גבלות וטרפות שקצים ורמשים. (אכל
 טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו. ומעשר שני
 והקדש שלא נפדו.) אכל דבר שהוא מצוה. ודבר שהוא
 עבירה. אכל כל מאכל. ולא אכל בשר. שתה כל משקה
 ולא שתה יין. אינו נעשה בן סורר ומורה. עד שיאכל
 בשר וישתה יין. שנאמר זולל וסובא. ואף על פי שאין
 ראיה לדבר. זכר לדבר. שנאמר אל תהי בסובאי יין
 בזוללי בשר למו:

^א גַּנֵּב מִשָּׁל אָבִיו וְאָכַל בְּרִשּׁוֹת אָבִיו. מִשָּׁל אֲחֵרִים וְאָכַל בְּרִשּׁוֹת אָבִיו. אֵינוֹ נֶעְשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה. עַד שְׂיִגְנוֹב מִשָּׁל אָבִיו וְיֹאכַל בְּרִשּׁוֹת אֲחֵרִים. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַד שְׂיִגְנוֹב מִשָּׁל אָבִיו וּמִשָּׁל אִמּוֹ:

^ד הִיָּה אָבִיו רוֹצֵה וְאִמּוֹ אֵינָה רוֹצֵה. אָבִיו אֵינוֹ רוֹצֵה וְאִמּוֹ רוֹצֵה. אֵינוֹ נֶעְשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה. עַד שְׂיִהוּ שְׂנִיָּהֶם רוֹצִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אִם לֹא הִיָּתָה אִמּוֹ רְאוּיָה לְאָבִיו. אֵינוֹ נֶעְשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה. הִיָּה אֶחָד מֵהֶם גֹּדֵם אוֹ חֲגֹר. אוֹ אֵלִם. אוֹ סוּמָא. אוֹ חֲרֹשׁ. אֵינוֹ נֶעְשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה. שְׂנֵאָמֵר וְתִפְשׁוּ בּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ. וְלֹא גִדְמִין. וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ וְלֹא חֲגָרִין. וְאָמְרוּ וְלֹא אֱלָמִין. בָּנֵנוּ זֶה וְלֹא סוּמִין. אֵינָנוּ שׁוֹמְעִים בְּקוֹלָנוּ וְלֹא חֲרָשִׁין. מִתְרִין בּוֹ בַּפִּי שְׁלֹשָׁה. וּמִלְקִין אוֹתוֹ. חֲזֹר וּקְלָקֵל גְּדוֹן בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. וְאֵינוֹ נִסְקֵל. עַד שְׂיִהוּ שֵׁם שְׁלֹשָׁה הָרֵאשׁוֹנִים. שְׂנֵאָמֵר בָּנֵנוּ זֶה. זֶהוּ שְׁלֵקָה בַּפְּנִיכֶם. בָּרַח עַד שֶׁלֹּא נִגְמַר דִּינוֹ. וְאַחֵר כֶּךָ הַקִּיף זָקֵן הַתַּחְתּוֹן פְּטוֹר. וְאִם מִשְׁנֵגְמֵר דִּינוֹ בָּרַח. וְאַחֵר כֶּךָ הַקִּיף זָקֵן הַתַּחְתּוֹן. חֵיב:

^ה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה גְּדוֹן עַל שֵׁם סוּפּוֹ. אָמְרָה תוֹרָה יָמוּת זָכָאִי. וְאֵל יָמוּת חֵיב. שְׂמִיתָתָן שֶׁל רִשְׁעִים הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם. וְלִצְדִּיקִים רָע לָהֶן וְרָע לְעוֹלָם. יֵין וְשִׁינָה לְרִשְׁעִים. הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם. וְלִצְדִּיקִים רָע לָהֶן וְרָע לְעוֹלָם. פְּזוֹר לְרִשְׁעִים הִנָּאָה לָהֶן וְהִנָּאָה לְעוֹלָם. וְלִצְדִּיקִים רָע לָהֶן וְרָע לְעוֹלָם. כְּנוֹס לְרִשְׁעִים רָע לָהֶן וְלִצְדִּיקִים רָע לָהֶן וְרָע לְעוֹלָם.

וְרַע לְעוֹלָם. וְלִצְדִּיקִים הַנָּאָה לָהֶן וְהַנָּאָה לְעוֹלָם. שְׁקֵט
לְרַשָּׁעִים רַע לָהֶן וְרַע לְעוֹלָם. וְלִצְדִּיקִים הַנָּאָה לָהֶן וְהַנָּאָה
לְעוֹלָם:

י הָבֵא בַּמַּחֲתֶרֶת נִדּוֹן עַל שֵׁם סוֹפוֹ. הִיָּה בָּא בַּמַּחֲתֶרֶת.
וְשִׁבַּר אֶת הַחֲבִית. אִם יֵשׁ לוֹ דָּמִים חַיִּב. וְאִם אֵין לוֹ דָּמִים
פְּטוּר:

י וְאֵלוֹ הֵן שְׁמֵצִילִין אוֹתָן בְּנִפְשָׁם. הַרּוֹדֵף אַחֵר חֲבִירוֹ
לְהַרְגּוֹ. וְאַחֵר הַזְּכוּר. וְאַחֵר הַנַּעֲרָה הַמְּאֻרְסָה. אֲבָל
הַרּוֹדֵף אַחֵר בַּהֶמָּה. וְהַמַּחֲלֵל אֶת הַשָּׁבֶת. וְהַעוֹבֵד עֲבוֹדַת
אֱלִילִים אֵין מַצִּילִין אוֹתָן בְּנִפְשָׁם:

פרק ט

וְאֵלוֹ הֵן הַנִּשְׁרָפִין. הָבֵא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ. וּבֵת כֹּהֵן
שֶׁזִּנְתָה. יֵשׁ בְּכָלֵל אִשָּׁה וּבִתָּה. בֵּתוֹ. וּבֵת בֵּתוֹ. וּבֵת
בְּנוֹ. וּבֵת אִשְׁתּוֹ. וּבֵת בִּתָּהּ. וּבֵת בִּנְיָהּ. חֲמוּתוֹ. וְאִם חֲמוּתוֹ.
וְאִם חָמִיו. וְאֵלוֹ הֵן הַנֶּהָרְגִין. הַרוֹצֵחַ. וְאִנְשֵׁי עִיר הַנִּדְחָת.
רוֹצֵחַ שֶׁהִכָּה אֶת רַעְיוֹ בְּאַבְן. אוֹ בְּבָרָזִל. וְכָבַשׁ עָלָיו לְתוֹךְ
הַמַּיִם. אוֹ לְתוֹךְ הָאוּר. וְאִינוּ יָכוֹל לַעֲלוֹת מִשָּׁם וּמֵת חַיִּב.
דִּחְפוֹ לְתוֹךְ הַמַּיִם. אוֹ לְתוֹךְ הָאוּר וְיָכוֹל לַעֲלוֹת מִשָּׁם וּמֵת.
פְּטוּר. שָׁסָה בּוֹ אֶת הַכֶּלֶב. שָׁסָה בּוֹ אֶת הַנֶּחֱשׁ פְּטוּר.
הַשִּׁיד בּוֹ אֶת הַנֶּחֱשׁ. רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּב. וְחַכָּמִים פּוֹטְרִין.
הַמִּכָּה אֶת חֲבִירוֹ. בֵּין בְּאַבְן אוֹ בְּאֶגְרוֹף. וְאִמְדוּהוּ לְמִיתָה.

והקל ממה שהיה. ולאחר מכאן הכביד ומת. חיבי. רבי
נחמיה אומר פטור. שרגלים לדבר:

^ב נתפון להרוג את הבהמה והרג את האדם. לנכרי והרג
את ישראל. לנפלים והרג בן קימא. פטור. נתפון להכותו
על מתניו. ולא היה בה כדי להמית על מתניו. והלכה לו
על לבו. והיה בה כדי להמית על לבו ומת. פטור. נתפון
להכותו על לבו. והיה בה כדי להמית על לבו. והלכה
לו על מתניו. ולא היה בה כדי להמית על מתניו ומת
פטור. נתפון להכות את הגדול. ולא היה בה כדי להמית
הגדול. והלכה לו על הקטן. והיה בה כדי להמית את
הקטן. ומת פטור. נתפון להכות את הקטן. והיה בה כדי
להמית את הקטן. והלכה לה על הגדול. ולא היה בה
כדי להמית את הגדול ומת פטור. אבל נתפון להכותו
על מתניו. והיה בה כדי להמית על מתניו. והלכה לה
על לבו ומת חיבי. נתפון להכות את הגדול. והיה בה כדי
להמית את הגדול. והלכה לה על הקטן ומת חיבי. רבי
שמעון אומר אפילו נתפון להרוג את זה. והרג את זה.
פטור:

^ג רוצח שנתערב באחרים. כלן פטורין. רבי יהודה אומר
כונסין אותם לכיפה. כל חיבי מיתות שנתערבו זה
בזה. גדוּגין בקלה. הנסקלין בגשרפין. רבי שמעון אומר
גדוּגים בסקילה. שהשרפה חמורה. וחכמים אומרים
גדוּגין בגשרפה. שהסקילה חמורה. אמר להן רבי שמעון

אלו לא היתה שרפה חמורה לא נתנה לבת כהן שזנתה.
אמרו לו אלו לא היתה סקילה חמורה לא נתנה למגדף
ולעובד עבודת אלילים. הנהרגין בנחנקין. רבי שמעון
אומר בסיף. וחכמים אומרים בחנק:

ד מי שנתחב בשתי מיתות בית דין. נדון בחמורה. עבר
עבירה שנתחב שתי מיתות. נדון בחמורה. רבי יוסי
אומר נדון בזיקה הראשונה שבאה עליו:

ה מי שלקה ושנה. בית דין מכניסין אותו לכפה. ומאכילין
אותו שעורין. עד שפרסו מתבקעת. ההורג נפש שלא
בעדים. מכניסין אותו לכפה. ומאכילין אותו. לחם צר
ומים לחץ:

ו הגזב את הקסוה. והמקלל בקוסם. והבועל ארמית.
קנאין פוגעין בו. כהן ששמש בטמאה. אין אחיו הכהנים
מביאין אותו לבית דין. אלא פרחי כהונה מוציאין אותו
חוץ לעזרה. ומפציעין את מוחו בגזרין. זר ששמש
במקדש. רבי עקיבא אומר בחנק. וחכמים אומרים בידי
שמים:

י"ג דפרק זה מאוחר לפרק אלו הן הנחנקין

פרק י

כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הֶבֶא שֶׁנֶּאֱמַר וְעַמֶּךָ
בָּלֶם צְדִיקִים וְגוֹמֵר וְאֵלּוּ שֶׁאֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם
הֶבֶא הָאוֹמֵר אֵין תַּחֲתֵית הַמֵּתִים מִן הַתּוֹרָה וְאֵין תּוֹרָה
מִן הַשְּׁמַיִם וְאֶפִיקוֹרוֹס רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶף הַקּוֹרָא
בְּסִפְרִים הַחִיצוֹנִים וְהַלּוֹחֵשׁ עַל הַמִּכָּה וְאוֹמֵר כָּל
הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שׁוֹמְתִי בַּמִּצְרִים לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי
יְיָ רוֹפֵאֲךָ אֲבֵא שָׂאוֹל אוֹמֵר אֶף הַהוֹגָה אֶת הַשֵּׁם
בְּאוֹתִיּוֹתָיו:

^א שְׁלֹשָׁה מַלְכִּים וְאַרְבָּעָה הֶדְיוֹטוֹת אֵין לָהֶן חֵלֶק לְעוֹלָם
הֶבֶא שְׁלֹשָׁה מַלְכִּים יִרְבְּעָם אַחָאב וּמִנְשֶׁה רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר מִנְשֶׁה יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הֶבֶא שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּתְּפַלֵּל
אֵלָיו וַיַּעֲתֵר לוֹ וַיִּשְׁמַע תְּחִנָּתוֹ וַיִּשְׁבְּהוּ יְרוּשָׁלַיִם לְמַלְכוּתוֹ
אָמְרוּ לוֹ לְמַלְכוּתוֹ הִשְׁבִּיבוּ וְלֹא לַחֲיֵי הָעוֹלָם הֶבֶא הִשְׁבִּיבוּ
אַרְבָּעָה הֶדְיוֹטוֹת בִּלְעָם וְדוֹאג וְאַחִיתוֹפֶל וְגִיחִזִּי:

^ב דוֹר הַמִּבּוּל אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הֶבֶא וְאֵין עוֹמְדִין בְּדִין
שֶׁנֶּאֱמַר לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעֹלָם לֹא דִין וְלֹא רוּחַ דוֹר
הַפְּלָגָה אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הֶבֶא שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּפֹּץ יְיָ אוֹתָם
מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיִּפֹּץ יְיָ אוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִשָּׁם
הַפִּיצָם יְיָ בְּעוֹלָם הֶבֶא אֲנָשֵׁי סְדוּם אֵין לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם
הֶבֶא שֶׁנֶּאֱמַר וְאֲנָשֵׁי סְדוּם רָעִים וְחֹטְאִים לִי מְאֹד רָעִים

בעולם הזה וחטאים לעולם הבא. אבל עומדין בדין. רבי
 נחמיה אומר אלו ואלו אין עומדין בדין. שנאמר על כן לא
 יקומו רשעים במשפט. וחטאים בעדת צדיקים. על כן לא
 יקומו רשעים במשפט. זה דור המבול. וחטאים בעדת
 צדיקים אלו אנשי סדום. אמרו לו אינן עומדין בעדת
 צדיקים. אבל עומדין בעדת רשעים. מרגלים אין להם
 חלק לעולם הבא. שנאמר וימותו האנשים מוציאי דבת
 הארץ רעה במגפה לפני יי. וימותו בעולם הזה. במגפה
 לעולם הבא. דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא.
 ואין עומדין בדין. שנאמר במדבר הזה יתמו ושם ימותו.
 דברי רבי עקיבא. רבי אליעזר אומר עליהם הוא אומר
 אספו לי חסידי כורתי בריתי עלי זבח. עדת קרח אינה
 עתידה לעלות. שנאמר ותכס עליהם הארץ בעולם הזה.
 ויאבדו מתוך הקהל בעולם הבא. דברי רבי עקיבא. רבי
 אליעזר אומר עליהם הוא אומר יי ממית ומחיה מוריד
 שאל ויעל. עשרת השבטים אינן עתידין לחזור. שנאמר
 וישליכם אל ארץ אחרת כיום הזה. מה היום הולך ואינו
 חוזר. אף הם הולכים ואינם חוזרים. דברי רבי עקיבא.
 רבי אליעזר אומר מה היום מאפיל ומאיר. אף עשרת
 השבטים שאפל להן. כך עתיד להאיר להן:

ד אנשי עיר הנדחת אין להם חלק לעולם הבא. שנאמר
 יצאו אנשים בני בליעל מקרבך. וידיחו את יושבי עירם.
 ואינן נהרגים עד שיהיו מדיחיה מאותה העיר. ומאותו

השֶׁבֶט. וְעַד שֶׁיֵּדַח רַבָּה. וְעַד שֶׁיִּדְיַחוּהָ אֲנָשִׁים. הַדִּיחוּהָ נָשִׁים. אוֹ קִטְנִים. אוֹ שֶׁהֵדַח מֵעוּטָה. אוֹ שֶׁהָיוּ מִדִּיחָהּ חוּצָה לָהּ. הָרִי אֵלּוּ בִּיחִידִים. וְצָרִיכִים שְׁנֵי עֲדִים וְהִתְרָאָה. לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. זֶה חֹמֶר בִּיחִידִים מִבְּמִרְבִּים. שֶׁהִיחִידִים בְּסָקִילָה. לְפִיכָךְ מְמוּנָם פֶּלֶט. וְהַמְרָבִים בְּסִיף. לְפִיכָךְ מְמוּנָם אֲבָד:

ה' הִכָּה תִּכָּה אֶת יוֹשְׁבֵי הָעִיר וְגוֹמֵר. הַחֲמֶרֶת וְהַגְמָלֶת הָעוֹבֶרֶת מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. הָרִי אֵלּוּ מִצִּילִין אוֹתָהּ. שְׁנֵאמַר הַחֶרֶם אוֹתָהּ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּהּ וְגוֹמֵר. מִכָּאן אָמְרוּ נִכְסֵי צְדִיקִים שְׁבִתוּכָה אוֹבְדִין. שְׁבִחוּצָה לָהּ פֶּלֶטִין. וְשֵׁל רְשָׁעִים בֵּין שְׁבִתוּכָה. בֵּין שְׁבִחוּצָה לָהּ. הָרִי אֵלּוּ אוֹבְדִין:

י וְאֶת כָּל שְׁלָלָהּ תִּקְבּוּץ אֶל תּוֹךְ רְחוּבָה. אִם אֵין לָהּ רְחוּב. עוֹשִׂין לָהּ רְחוּב. הֵיְתָה רְחוּבָה חוּצָה לָהּ. כּוֹנְסִין אוֹתָהּ לְתוֹכָהּ. וְשֹׂרְפֶתָּ בָּאֵשׁ אֶת הָעִיר וְאֶת כָּל שְׁלָלָהּ. (שְׁלָלָהּ). וְלֹא שְׁלָל שְׁמִים. מִכָּאן אָמְרוּ הַהֲקִדְשׁוֹת שְׁבָה יִפְדּוּ. וְתִרְוּמוֹת יִרְקְבוּ. מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְכֹתֵבִי הַקֹּדֶשׁ יִגְנְזוּ. כָּלִיל לַיְי אֱלֹהֶיךָ אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא אִם אַתֶּם עוֹשִׂין דִּין בְּעִיר הַנִּדְחָת. מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאֵלּוּ אַתֶּם מַעֲלִים עוֹלָה כָּלִיל לְפָנַי. וְהֵיְתָה תֵּל עוֹלָם (לֹא תִבְנֶה עוֹד). לֹא תַעֲשֶׂה אֲפִילוֹ גִּנּוֹת וּפְרִדְסִים. דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר לֹא תִבְנֶה עוֹד לְכִמּוֹת שֶׁהֵיְתָה אֵינָה נִבְנִית. אֲבָל נַעֲשִׂית הִיא גִּנּוֹת וּפְרִדְסִים. וְלֹא יִדְבַק בִּידָךְ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶם. שְׁכָל זְמַן שֶׁהָרְשָׁעִים בַּעֲוֹלָם חָרוֹן

אף בעולם. נאבדו רשעים מן העולם. נסתלק חרון אף מן
העולם:

פרק יא

אלו הן הנחנקין. המכה אביו ואמו. וגונב נפש מִיִּשְׂרָאֵל.
וזקן ממרא על פי בית דין. ונביא השקר. והמתנבא
בשם עבודת אלילים. והבא על אשת איש. וזוממי בת
כהן ובוועלה. המכה אביו ואמו. אינו חייב עד שיעשה בהן
חבורה. זה חמר במקלל מבמכה. שהמקלל לאחר מיתה
חייב. והמכה לאחר מיתה פטור. הגונב נפש מִיִּשְׂרָאֵל
אינו חייב עד שיכניסנו לרשותו. רבי יהודה אומר עד
שיכניסנו לרשותו וישתמש בו. שנאמר והתעמר בו
ומכרו. הגונב את בנו. רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן
ברוקה מחייב וחכמים פוטרין. גנב מי שחציו עבד וחציו
בן חורין. רבי יהודה מחייב. וחכמים פוטרין:

^ב זקן ממרא על פי בית דין. שנאמר כי יפלא ממך דבר
למשפט וגומר. שלשה בתי דינין היו שם. אחד יושב על
פתח הר הבית. ואחד יושב על פתח העזרה. ואחד יושב
בלשכת הגזית. באים לזה שעל פתח הר הבית. ואומר
כך דרשתי וכך דרשו חבירי. כך למדתי וכך למדו חבירי.
אם שמעו אומרים להם. ואם לאו. באין להם לאותן שעל
פתח העזרה. ואומר כך דרשתי וכך דרשו חבירי. כך
למדתי. וכך למדו חבירי. אם שמעו אומרים להם. ואם

לֹאֵוּ אֵלֹוּ וְאֵלֹוּ בָּאִים לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית.
 שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹצֵאת תּוֹרָה לְכָל יִשְׂרָאֵל. שֶׁנֶּאֱמַר מִן הַמָּקוֹם
 הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר יי חֲזַר לְעִירוֹ וּשְׁנָה וְלָמַד כְּדָרְךָ שֶׁהִיָּה
 לָמַד פֶּטוּר. וְאִם הוֹרָה לַעֲשׂוֹת חֵיב שֶׁנֶּאֱמַר וְהָאִישׁ אֲשֶׁר
 יַעֲשֶׂה בְּזִדּוֹן אִינוֹ חֵיב עַד שִׁיּוּרָה לַעֲשׂוֹת. תִּלְמִיד שֶׁהוֹרָה
 לַעֲשׂוֹת פֶּטוּר. נִמְצָא חֲמֵרוֹ קָלוּ:

^א חֲמֵר בְּדִבְרֵי סוֹפְרִים. מִדְּבָרֵי תּוֹרָה. הָאוֹמֵר אֵין תְּפִילִין.
 כְּדִי לַעֲבוֹר עַל דְּבָרֵי תּוֹרָה פֶּטוּר. חֲמֵשׁ טוֹטְפוֹת לְהוֹסִיף
 עַל דְּבָרֵי סוֹפְרִים חֵיב:

^ד אֵין מְמִיתִין אוֹתוֹ לֹא בְּבֵית דִּין שֶׁבְּעִירוֹ. וְלֹא בְּבֵית דִּין
 שֶׁבִּיבְנֵה. אֲלֹא מַעֲלִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם.
 וּמִשְׁמְרִין אוֹתוֹ עַד הַרְגָּל. וּמְמִיתִין אוֹתוֹ בְּרָגֶל. שֶׁנֶּאֱמַר
 וְכָל הָעָם יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ וְלֹא יִזְדּוֹן עוֹד. דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵין מַעֲנִין אֶת דִּינוֹ שֶׁל זֶה. אֲלֹא מְמִיתִין
 אוֹתוֹ מִיָּד. וְכוֹתְבִים וְשׁוֹלְחִין שְׁלוּחִין בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת. אִישׁ
 פְּלוֹנִי בֶן אִישׁ פְּלוֹנִי. נִתְחַיֵּב מִיָּתָה בְּבֵית דִּין:

^ה נָבִיא הַשֶּׁקֶר הַמִּתְנַבֵּא מֵה שְׁלֹא שָׁמַע. וּמֵה שְׁלֹא נֶאֱמַר
 לוֹ מִיתָתוֹ בְּיַד אָדָם. אֲבָל הַכּוֹבֵשׁ אֶת נְבוֹאָתוֹ. וְהַמּוֹתֵר
 עַל דְּבָרֵי נָבִיא. וְנָבִיא שֶׁעֲבַר עַל דְּבָרֵי עֲצֻמוֹ. מִיתָתוֹ בְּיַד
 שָׁמַיִם. שֶׁנֶּאֱמַר אֲנֹכִי אֲדַרּוֹשׁ מַעֲמוֹ:

^ו הַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם עֲבוֹדַת אֱלִילִים וְאוֹמֵר כֹּךְ אִמְרָה עֲבוֹדַת
 אֱלִילִים. אִפִּילוֹ כּוֹן אֶת הַהֲלָכָה. לְטַמֵּא אֶת הַטָּמֵא.

וּלְטֹהַר אֶת הַטְּהוֹרִי הֵבֵא עַל אִשָּׁת אִישׁ בֵּינוֹן שְׁנִכְנֹסָה
 לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׁוֹאִין אֵף עַל פִּי שְׁלֹא נִבְעָלָהּ הֵבֵא
 עָלֶיהָ הָרִי זֶה בְּחֻנֵּק וְזוֹמָמִי בֵּת כֹּהֵן וּבֹעֲלָהּ שְׁכָל
 הַזּוֹמָמִין מִקְדִּימִין לְאוֹתָהּ מִיתָהּ חוּץ מִזּוֹמָמִי בֵּת כֹּהֵן
 וּבֹעֲלָהּ: סליק

מסכת מכות

פרק א

כיצד העדים נעשים זוממין מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה או בן חלוצה אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו אלא לוקה ארבעים מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות אין אומרים יגלה זה תחתיו אלא לוקה ארבעים מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתובתה והלא בין היום ובין מחר סופו לתן לה כתובתה אומדים כמה רוצה לתן בכתובתה של זו שאם נתאלמנה או נתגרשה ואם מתה יירשנה בעלה מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לחבירו אלהיך זו על מנת לתנן לו מכאן ועד שלשים יום והוא אומר מכאן ועד עשר שנים אומדין כמה אדם רוצה לתן ויהיו בידו אלהיך זו בין נותנן מכאן ועד שלשים יום בין נותנן מכאן ועד עשר שנים:

^ב מעידין אנו באיש פלוני שחייב לחבירו מאתים זו ונמצאו זוממין לוקין ומשלמין שלא השם המביאן לידי מכות מביאן לידי תשלומין דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה:

^ג מעידין אני באיש פלוני שהוא חייב מלקות ארבעים ונמצאו זוממין לוקין שמונים משום לא תענה ברעך עד שקר ומשום ועשיתם לו כאשר זמם דברי רבי

מאיר. וחכמים אומרים אין לוקין אלא ארבעים. משלשין
בממון. ואין משלשין במכות. ביצד. העידוהו שהוא חייב
לחבירו מאתים וזו. ונמצאו זוממין. משלשין ביניהם. אבל
אם העידוהו שהוא חייב מלקות ארבעים. ונמצאו זוממין.
כל אחד ואחד לוקה ארבעים:

ד אין העדים געשים זוממין. עד שיזמו את עצמן. ביצד.
אמרו מעידין אנו באיש פלוני. שהרג את הנפש. אמרו
להן היאך אתם מעידין שהרי נהרג זה. או ההורג היה
עמנו אותו היום במקום פלוני. אין אלו זוממין. אבל אמרו
להן היאך אתם מעידין. שהרי הייתם עמנו אותו היום
במקום פלוני. הרי אלו זוממין. ונהרגין על פיהם:

ה באו אחרים והזימום. באו אחרים והזימום. אפילו מאה.
כלם יהרגו. רבי יהודה אומר איסטרסית היא זו ואינה
נהרגת אלא כת הראשונה בלבד:

ו אין העדים זוממין נהרגין עד שיגמר הדין. שהרי
הצדוקין אומרים. עד שיהרג שנאמר נפש תחת נפש.
אמרו להם חכמים והלא כבר נאמר. ועשיתם לו כאשר
זמם לעשות לאחיו. והרי אחיו קים. אם כן למה נאמר
נפש תחת נפש. יכול משעה שקבלו עדותן יהרגו. תלמוד
לומר נפש תחת נפש. הא אינן נהרגין עד שיגמר הדין:

ז על פי שנים עדים. או שלשה עדים יומת המת. אם
מתקימת העדות בשנים למה פרט הכתוב בשלשה.

אֶלָּא לְהַקִּישׁ שְׁלֹשָׁה לְשָׁנִים. מַה שְׁלֹשָׁה מְזִמִּים אֶת
הַשָּׁנִים. אִף הַשָּׁנִים יִזְמוּ אֶת הַשְּׁלֹשָׁה. וּמִנֵּין אֶפִּילוּ מֵאָה.
תִּלְמוּד לֹאמַר עֲדִים. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר מַה שָּׁנִים אֵינָן
נִהְרָגִין עַד שִׁיְהִיו שְׁנֵיהֶם זִמְמִין. אִף שְׁלֹשָׁה אֵינָן נִהְרָגִין.
עַד שִׁיְהִיו שְׁלֹשָׁתָן זִמְמִין. וּמִנֵּין אֶפִּילוּ מֵאָה. תִּלְמוּד לֹאמַר
עֲדִים. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר לֹא בָּא הַשְּׁלִישִׁי אֶלָּא לְהַחֲמִיר
עָלָיו. וְלַעֲשׂוֹת דִּינֹו כִּיּוֹצֵא בָּאֵלוּ. וְאִם כֵּן עָנַשׁ הַכֹּתוּב
לְנִטְפֹּל לְעוֹבְרֵי עֲבֶרָה כְּעוֹבְרֵי עֲבֶרָה. עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה
שִׁישְׁלִים שָׂכָר. לְנִטְפֹּל לְעוֹשֵׁי מִצְוָה. כְּעוֹשֵׁי מִצְוָה:

ח מַה שָּׁנִים נִמְצָא אֶחָד מֵהֶן קְרוֹב אוֹ פָּסוּל עֵדוּתָן בְּטֹלָה.
אִף שְׁלֹשָׁה נִמְצָא אֶחָד מֵהֶן קְרוֹב אוֹ פָּסוּל. עֵדוּתָן בְּטֹלָה.
מִנֵּין אֶפִּילוּ מֵאָה. תִּלְמוּד לֹאמַר עֲדִים. אָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּמָה
דְּבָרִים אֲמורִים בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת. אֲבָל בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת. תִּתְקַיֵּם
הָעֵדוּת בְּשָׂאָר. רַבִּי אוֹמֵר אֶחָד דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְאֶחָד דִּינֵי
נַפְשׁוֹת. בְּזִמְן שֶׁהִתְרוּ בָּהֶן. אֲבָל בְּזִמְן שֶׁלֹּא הִתְרוּ בָּהֶן.
מַה יַּעֲשׂוּ שְׁנֵי אַחִין. שֶׁרָאוּ בְּאֶחָד שֶׁהִרְגָּ אֶת הַנֶּפֶשׁ:

ט הָיוּ שָׁנִים רוֹאִין אוֹתוֹ מִחֻלּוֹן זֶה. וְשָׁנִים רוֹאִין אוֹתוֹ מִחֻלּוֹן
זֶה. וְאֶחָד מִתְּרָה בּוֹ בְּאֲמָצֵעַ. בְּזִמְן שֶׁמִּקְצֵתָן רוֹאִין אֵלּוּ
אֶת אֵלּוּ. הָרִי אֵלּוּ עֵדוּת אַחַת. וְאִם לֹא הָרִי אֵלּוּ שְׁתֵּי
עֵדוּיוֹת. לְפִיכָךְ אִם נִמְצְאָת אַחַת מֵהֶן זִמְמָת. הוּא וְהֵן
נִהְרָגִין. וְהַשְּׁנִיָּה פְטוּרָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר לְעוֹלָם אֵינָן נִהְרָגִין
עַד שִׁיְהִיו פִּי שְׁנֵי עֲדָיו מִתְרִין בּוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר עַל פִּי שְׁנַיִם

עדים. דבר אחר על פי שנים עדים. שלא תהא סנהדרין
שומעת מפי התרגמן:

מי שנגמר דינו וברח. ובא לפני אותו בית דין. אין
סותרים את דינו. כל מקום שיעמדו שנים ויאמרו. מעידין
אנו באיש פלוני שנגמר דינו בבית דין של פלוני. ופלוני
ופלוני עדיו. הרי זה יהרג. סנהדרין נוהגת בארץ. ובחוצה
לארץ. סנהדרין ההורגת אחד בשבוע נקראת חבלנית.
רבי אלעזר בן עזריה אומר אחד לשבעים שנה. רבי
טרפון ורבי עקיבא אומרים אלו היינו בסנהדרין. לא
נהרג אדם מעולם. רבן שמעון בן גמליאל אומר אף הן
מרבין שופכי דמים בישראל:

פרק ב

אלו הן הגולין. ההורג נפש בשגגה. היה מעגל
במעגילה. ונפלה עליו והרגתו. היה משלשל
בחבית. ונפלה עליו והרגתו. היה יורד בסלם ונפל עליו
והרגו. הרי זה גולה. אבל אם היה מושך במעגילה ונפלה
עליו והרגתו. היה דולה בחבית ונפסק החבל ונפלה עליו
והרגתו. היה עולה בסלם ונפל עליו והרגו. הרי זה אינו
גולה. זה הפלל כל שבדרך ירידתו גולה. ושלא בדרך
ירידתו אינו גולה. נשטט הברזל מקתו והרג. רבי אומר
אינו גולה. וחכמים אומרים גולה. מן העץ המתבקע. רבי
אומר גולה. וחכמים אומרים אינו גולה:

ב הזורק אבן לרשות הרבים והרג. הרי זה גולה. רבי אליעזר בן יעקב אומר אם מכשיצאה האבן מידו הוציא הלז את ראשו וקבלה. הרי זה פטור. זרק את האבן לחצרו והרג. אם יש רשות לנזק לכנס לשם גולה. ואם לאו אינו גולה. שנאמר ואשר יבא את רעהו ביער. מה היער רשות לנזק ולמזיק לכנס לשם. יצא חצר בעל הבית שאין רשות לנזק ולמזיק לכנס לשם. אבא שאול אומר מה חטבת עצים רשות. (אף כל רשות). יצא האב המכה את בנו. והרב הרודה את תלמידו. ושלח בית דין:

ג האב גולה על ידי הבן. והבן גולה על ידי האב. הכל גולים על ידי ישראל. וישראל גולין על ידיהן. חוץ מעל ידי גר תושב. וגר תושב אינו גולה אלא על ידי גר תושב. הסומא אינו גולה. דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר גולה. השונא אינו גולה. רבי יוסי בר יהודה אומר השונא נהרג מפני שהוא כמועד. רבי שמעון אומר יש שונא גולה. ויש שונא שאינו גולה. (זה הכלל) כל שהוא יכול לומר לדעת הרג אינו גולה. ושלל לדעת הרג. הרי זה גולה:

ד להיכן גולין. לערי מקלט. לשלש שבט עבר הירדן. ולשלש שבט ארץ כנען שנאמר את שלש הערים תתנו מעבר לירדן. ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען וגומר. עד שלא נבחרו שלש שבט ארץ ישראל. לא היו שלש שבט עבר

הִירְדֵּן קוֹלְטוֹת. שֶׁנֶּאֱמַר שֵׁשׁ עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה. עַד
שֶׁיְהִיוּ שְׁשָׁתָן קוֹלְטוֹת כְּאַחַת:

ה' וּמִכּוֹנּוֹת לָהֶן דְּרָכִים מִזֹּו. שֶׁנֶּאֱמַר תִּכְיֶן לָךְ הַדֶּרֶךְ
וְשִׁלְשֶׁת וְגוֹמַר. וּמוֹסְרִים לוֹ שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים. שְׁמַא
יִהְרָגְנוּ בַּדֶּרֶךְ. וַיִּדְּבְרוּ אֵלָיו. רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר (אף) הוּא
מְדַבֵּר עַל יְדֵי עֲצָמוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר וְזֶה דְּבַר הַרוֹצֵחַ:

י רַבִּי יוֹסִי בֶר יְהוּדָה אֹמֵר בַּתְּחִלָּה. אֶחָד שׁוֹגֵג וְאַחַד
מִזִּיד. מְקַדִּימִין לְעָרֵי מִקְלָט. וּבֵית דִּין שׁוֹלְחִין. וּמִבִּיאִין
אוֹתוֹ מִשָּׁם. מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב מִיתָה בְּבֵית דִּין הִרְגוּהוּ. שְׁלֹא
נִתְחַיֵּב מִיתָה פְטָרוּהוּ. מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב גְּלוּת. מַחְזִירִין אוֹתוֹ
לְמִקְוָמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהָשִׁיבוּ אוֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מִקְלָטוֹ
וְגוֹמַר. אֶחָד מְשׁוּחַ בְּשֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה. וְאַחַד הַמֶּרְבֶּה
בְּבָגְדִים. וְאַחַד שֶׁעָבַר מִמְּשִׁיחָתוֹ. (מַחְזִירִין אֶת הַרוֹצֵחַ.)
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר אֵף מְשׁוּחַ מִלְחָמָה מַחְזִיר אֶת הַרוֹצֵחַ.
לְפִיכָךְ אֲמוּזִיתִינָן שָׁל כֹּהֲנִים. מְסַפְּקוֹת לָהֶן מַחֲיָה וּכְסוּת.
כְּדֵי שְׁלֹא יִתְפַּלְּלוּ עַל בְּנֵיהֶם שְׂיָמוּתוֹ. מִשְׁנַגְמַר דִּינוּ מֵת
כֹּהֵן גָּדוֹל. הֲרִי זֶה אֵינוֹ גּוֹלָה. אִם עַד שְׁלֹא נִגְמַר דִּינוּ מֵת
כֹּהֵן גָּדוֹל וּמִנּוֹ אַחֵר תַּחֲתָיו. וְלֹא אַחֵר מִכֵּן נִגְמַר דִּינוּ חוּזָר
בְּמִיתָתוֹ שֶׁל שְׁנֵי:

י נִגְמַר דִּינוּ בְּלֹא כֹהֵן גָּדוֹל. וְהַחֲזִיר כֹּהֵן גָּדוֹל. וְכֹהֵן גָּדוֹל
שֶׁהָרַג. אֵינוֹ יוֹצֵא מִשָּׁם לְעוֹלָם. וְאֵינוֹ יוֹצֵא לֹא לְעֵדוּת
מִצְוָה. וְלֹא לְעֵדוּת מָמוֹן. וְלֹא לְעֵדוּת נִפְשׁוֹת. וְאִפְּלוּ

יִשְׂרָאֵל צָרִיכִים לוֹ. וְאַפִּילוּ שֶׁר צָבָא יִשְׂרָאֵל כִּיּוֹאֵב בֶּן
 צְרוּיָה. אֵינוּ יוֹצֵא מִשֵּׁם לְעוֹלָם. שְׁנֵאמַר אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה.
 שֵׁם תִּהְיֶה דִּירְתּוֹ. שֵׁם תִּהְיֶה מִיתָתוֹ. וְשֵׁם תִּהְיֶה קְבוּרָתוֹ.
 כְּשֵׁם שֶׁהָעִיר קוֹלְטֶת. כִּד תַּחֲנוּמָה קוֹלֵט. רוֹצֵחַ שִׁיּוֹצֵא חוּץ
 לַתַּחֲנוּם וּמִצָּאוֹ גּוֹאֵל הַדָּם. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר מִצּוּה
 בְּיַד גּוֹאֵל הַדָּם. וְרִשּׁוֹת בְּיַד כָּל אָדָם. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר
 רִשּׁוֹת בְּיַד גּוֹאֵל הַדָּם וְכָל אָדָם (אִין) חִיבִין עָלָיו. אֵילָן
 שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַתַּחֲנוּם. וְנוֹפֹ נוֹטָה חוּץ לַתַּחֲנוּם. אוֹ
 עוֹמֵד חוּץ לַתַּחֲנוּם. וְנוֹפֹ נוֹטָה לְתוֹךְ הַתַּחֲנוּם. הַכֹּל הוֹלֵךְ
 אַחֲרֵי הַנוֹף. הָרֶג בְּאוֹתָהּ הָעִיר. גּוֹלָה מְשֻׁכָּנָה לְשֻׁכּוֹנָה.
 וּבֶן לֹוי גּוֹלָה מֵעִיר לְעִיר:

ח (כִּיּוֹצֵא בּוֹ) רוֹצֵחַ שֶׁגָּלָה לְעִיר מִקִּלְטוֹ. וְרָצוּ אֲנָשֵׁי הָעִיר
 לְכַבְּדוֹ יֹאמְרוּ לָהֶם רוֹצֵחַ אָנִי. אָמְרוּ לוֹ אַף עַל פִּי כֵן יִקְבֹּל
 מִהֵן. שְׁנֵאמַר זֶה דִּבֶּר הַרוֹצֵחַ. מַעֲלִים הָיוּ שֹׁכֵר לְלוּיִם
 דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר לֹא הָיוּ מַעֲלִים לָהֶן
 שֹׁכֵר. וְחוֹזֵר לְשֻׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי
 יְהוּדָה אוֹמֵר לֹא הָיָה חוֹזֵר לְשֻׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ:

פרק ג

וְאֵלּוּ הֵן הַלּוֹקִין. הֵבֵא עַל אַחֲתוֹ. וְעַל אַחֲתוֹת אָבִיו. וְעַל
 אַחֲתוֹת אִמּוֹ. וְעַל אַחֲתוֹת אִשְׁתּוֹ. וְעַל אִשְׁתּוֹ אֶחָיו.
 וְעַל אִשְׁתּוֹ אֶחָי אָבִיו. וְעַל הַנִּדָּה. אֶלְמָנָה לְכֶהֱן גְּדוֹל.
 גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֶהֱן הַדִּיּוֹט. מִמִּזְרֵת וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל.
 בֵּת יִשְׂרָאֵל לְנִתִּין וּלְמִמְזַר. אֶלְמָנָה וְגְרוּשָׁה חֵיבִין עָלֶיהָ.
 מִשּׁוּם שְׁנֵי שְׁמוֹת. גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה אֵינוֹ חֵיב אֲלָא מִשּׁם
 אֶחָד בְּלִבָּד:

^ב הַטָּמֵא שְׂאֵבֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ. וְהֵבֵא אֶל הַמִּקְדָּשׁ טָמֵא.
 וְהָאוֹכֵל חֵלֵב וָדָם. וְנוֹתֵר וּפְגוּל וְטָמֵא. הַשּׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלֶה
 בַּחוּץ. וְהָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח. וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלָאכָה
 בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. וְהַמַּפְטִים אֶת הַשֶּׁמֶן. וְהַמַּפְטִים אֶת
 הַקִּטְרֵת. וְהַסֹּד בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. וְהָאוֹכֵל גְּבֻלוֹת וְטָרְפוֹת.
 שְׂקָצִים וְרִמָּשִׁים. אֵכֵל טָבֵל וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְּלָה
 תְּרוּמָתוֹ. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ. כִּמְהָ יֹאכֵל מִן
 הַטָּבֵל וַיְהִי חֵיב. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר כֹּל שֶׁהוּא. וְחֻכָּמִים
 אוֹמְרִים כִּזְיֹת. אָמַר לָהֶם רַבִּי שִׁמְעוֹן אֵין אַתֶּם מוֹדִים לִי
 בְּאוֹכֵל נִמְלָה כֹּל שֶׁהוּא. שֶׁהוּא חֵיב. אָמְרוּ לוֹ מִפְּנֵי שֶׁהוּא
 כְּבָרִיתָה. אָמַר לָהֶם אֵף חֲטָה אַחַת כְּבָרִיתָה:

^ג הָאוֹכֵל בְּכוּרִים עַד שֶׁלֹּא קָרָא עָלֶיהֶן. קֹדֶשִׁי קֹדֶשִׁים חוּץ
 לְקִלְעִים. קֹדֶשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי חוּץ לַחֻמָּה. הַשּׁוֹבֵר

את העצם בפסח הטהור. הרי זה לוקה ארבעים. אבל המזתיר בטהור. והשובר בטמא. אינו לוקה ארבעים:

ד' הנוטל אם על הבגנים. רבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח. וחכמים אומרים משלח ואינו לוקה. זה הכלל כל מצות לא תעשה. שיש בה קום עשה. אין חיבין עליה:

ה' הקורח קרחה בראשו. והמקיף פאת ראשו. והמשחית פאת זקנו. והשזירט שריטה אחת על המת. חיב. שרט שריטה אחת על חמשה מתים. או חמש שריטות על מת אחד. חיב על כל אחת ואחת. על הראש שתיים. אחת מכאן ואחת מכאן. ועל הזקן שתיים מכאן ושתיים מכאן. ואחת מלמטה. רבי אליעזר אומר אם נטלו כלו כאחד. אינו חיב אלא אחת. ואינו חיב עד שיטלנו בתער. רבי אליעזר אומר אפילו לקטו במלקט או ברהיטני חיב:

י' הכותב כתבת קעקע. כתב ולא קעקע. קעקע ולא כתב. אינו חיב עד שיכתוב ויקעקע. בדיו ובכחול. ובכל דבר שהוא רושם. רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון אומר. אינו חיב עד שיכתוב שם את השם. שנאמר וכתבת קעקע לא תתנו בכס אני יי':

י' נזיר שהיה שותה ביין כל היום. אינו חיב אלא אחת. אמרו לו אל תשתה. אל תשתה. והוא שותה. חיב על כל אחת ואחת:

ה' הָיָה מִטְמֵא לַמֵּתִים כָּל הַיּוֹם. אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אֶחָת. אָמְרוּ לוֹ אֵל תִּטְמֵא. אֵל תִּטְמֵא. וְהוּא מִטְמֵא. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הָיָה מְגִלַּח כָּל הַיּוֹם. אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אֶחָת. אָמְרוּ לוֹ אֵל תְּגַלַּח. אֵל תְּגַלַּח. וְהוּא מְגִלַּח. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הָיָה לְבוּשׁ בְּכָל־אִים כָּל הַיּוֹם. אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אֶחָת. אָמְרוּ לוֹ אֵל תִּלְבֹּשׁ. אֵל תִּלְבֹּשׁ. וְהוּא פּוֹשֵׁט וְלוֹבֵשׁ. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

ט' יֵשׁ חוֹרֵשׁ תֵּלֶם אֶחָד. וְחַיֵּב עָלָיו מִשּׁוּם שְׂמֹנֶה לָאוּיִן. הַחוֹרֵשׁ בַּשּׁוֹר וּבַחֲמוֹר. וְהֵם מְקַדְּשִׁים. בְּכָל־אִים. בְּכָרִם. וּבִשְׂבִיעִית. יוֹם טוֹב. וְכֹהֵן. וְנָזִיר בְּבֵית הַטְּמֵאָה. חֲנֻנְיָה בֶּן חַכִּינָאִי אוֹמֵר אֶף הַלּוֹבֵשׁ כָּל־אִים. אָמְרוּ לוֹ אֵינוֹ הַשֵּׁם. אָמַר לָהֶם אֶף לֹא הַנָּזִיר הוּא הַשֵּׁם:

' כַּמָּה מִלְּקִין אוֹתוֹ. אַרְבָּעִים חֹסֵר אֶחָת. שְׁנָאֵמַר בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים. מִנֵּן שֶׁהוּא סָמוּךְ לְאַרְבָּעִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אַרְבָּעִים שְׁלִימוֹת הוּא לֹקָה. וְהִכֵּן הוּא לֹקָה אֶת הַיִּתְיָרָה. בֵּין כְּתָפָיו:

ט"ז אֵין אוֹמְדִין אוֹתוֹ אֲלָא בְּמִכּוֹת הָרְאוּיוֹת לְהַשְׁתַּלֵּשׁ. אֲמָדוּהוּ לְקַבֵּל אַרְבָּעִים. לָקָה מִקְצַת וְאָמְרוּ אֵינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל אַרְבָּעִים. פָּטוּר. אֲמָדוּהוּ לְקַבֵּל שְׂמֹנֶה עֶשְׂרִי. מִשְׁלָקָה אָמְרוּ יָכוֹל הוּא לְקַבֵּל אַרְבָּעִים. פָּטוּר. עֶבֶר עֲבִירָה שֵׁשׁ בָּה שְׁנֵי לָאוּיִן. אֲמָדוּהוּ אֶמֶד אֶחָד. לֹקָה וּפָטוּר. וְאִם לָאוּ לֹקָה וּמִתְרַפָּא. וְחוֹזֵר וְלֹקָה:

י"ב בַּיָּצֵד מִלְקִין אוֹתוֹ. כּוֹפֶת שְׁתֵּי יָדָיו עַל הָעֶמּוּד הַיָּלֵף
וְהַיָּלֵף. וְחֶזֶן הַכְּנֶסֶת אוֹחֶז בְּבִגְדָיו. אִם נִקְרָעוּ נִקְרָעוּ. וְאִם
נִפְרָמוּ נִפְרָמוּ. עַד שֶׁהוּא מְגַלָּה אֶת לְבוֹ. וְהָאֶבֶן נְתוּנָה
מֵאַחֲרָיו. חֶזֶן הַכְּנֶסֶת עוֹמֵד עָלֶיהָ. וְרִצּוּעָה שֶׁל עֵגֶל בִּידוֹ.
כְּפוּלָה אַחַת לְשֵׁתִים. וְשֵׁתִים לְאַרְבָּעָה. וְשְׁתֵּי רִצּוּעוֹת
עוֹלוֹת וְיורדות בָּהּ:

י"ג יָדָה טַפַּח. וְרַחֲבָה טַפַּח. וְרֹאשָׁהּ מַגֵּעַת עַל פִּי כְּרִסּוֹ.
וּמִכָּה אוֹתוֹ שְׁלִישׁ מִלְפָּנָיו. וְשְׁתֵּי יָדוֹת מִלְּאַחֲרָיו. וְאִינוּ
מִכָּה אוֹתוֹ. לֹא עוֹמֵד וְלֹא יוֹשֵׁב אֲלֵא מָטָה. שְׁנֹאמֵר
וְהַפִּילוּ הַשּׁוֹפֵט. וְהַמִּכָּה מִכָּה בִּידוֹ אַחַת. בְּכָל כַּחוֹ:

י"ד וְהַקּוֹרָא קוֹרָא אִם לֹא תִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת וְגוֹמֵר. וְהַפִּלָּא
י"ה אֶת מְבוֹתֶיךָ וְאֶת מְכוֹת וְגוֹמֵר. וְחוֹזֵר לְתַחֲלֵת הַמִּקְרָא.
(וְשִׁמְרָתֶם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְגוֹמֵר. וְחוֹתֶם וְהוּא
רַחוּם יִכְפֹּר עֲוֹן וְגוֹמֵר. וְחוֹזֵר לְתַחֲלֵת הַמִּקְרָא.) וְאִם מֵת
תַּחַת יָדוֹ פָּטוּר. הוֹסִיף לוֹ עוֹד רִצּוּעָה אַחַת וּמֵת. הָרִי
זֶה גּוֹלָה עַל יָדוֹ. נִתְקַלְקַל בֵּין בְּרָעִי בֵּין בְּמִים פָּטוּר. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר הָאִישׁ בְּרָעִי וְהָאִשָּׁה בְּמִים:

ט"ו כָּל חֵיבֵי כְרִיתוֹת שְׁלָקוּ. נִפְטְרוּ יְדֵי כְרִיתָתָן. שְׁנֹאמֵר
וְנִלְקָה אַחִיךָ. לַעֲיִנֶיךָ. כְּשִׁלְקָה הָרִי הוּא אַחִיךָ. דְּבָרֵי
רַבִּי חֲנִנְיָה בֶּן גַּמְלִיאֵל. וְאָמַר רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל
מָה אִם הָעוֹבֵר עֲבִירָה אַחַת. נוֹטֵל נִפְשׁוֹ עָלֶיהָ. הָעוֹשֶׂה
מִצְוָה אַחַת. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. שְׂתַנָּתָן לוֹ נִפְשׁוֹ.

רבי שמעון אומר ממקומו הוא למד. שנאמר ונכרתו
הנפשות העושות וגומר. ואמר אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם. הא כל היושב ולא עבר עבירה. נותנין לו שכר
בעושה מצוה. רבי שמעון בר רבי אומר הרי הוא אומר
רק חזק לבלתי אכול הדם. כי הדם הוא הנפש וגומר.
ומה אם הדם שנפשו של אדם קצה ממנו. הפורש ממנו
מקבל שכר. גזל ועריות שנפשו של אדם מתאוה להן
ומחמדתן. הפורש מהן על אחת כמה וכמה. שיזכה לו
ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות:

י" רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש ברוך הוא
לזכות את ישראל. לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.
שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר: סליק

מסכת שבועות

פרק א

שבועות שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה שְׁתִּים
שֶׁהֵן אַרְבַּע יִצִּיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתִּים שֶׁהֵן
אַרְבַּע מֵרֵאוֹת נִגְעִים שְׁנַיִם שֶׁהֵן אַרְבַּעָה:

ב כָּל שֵׁישׁ בָּהּ יְדִיעָה בַּתְּחִלָּה וִידִיעָה בְּסוֹף וְהָעֵלֶם
בְּנִתְּיָם הָרִי זֶה בַּעֲוֹלָה וְיִזְרֹד יֵשׁ בָּהּ יְדִיעָה בַּתְּחִלָּה
וְאֵין בָּהּ יְדִיעָה בְּסוֹף שְׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּפָּנִים וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים
תּוֹלָה עַד שִׁיּוּדַע לוֹ וַיָּבִיא בַּעֲוֹלָה וְיִזְרֹד:

ג אֵין בָּהּ יְדִיעָה בַּתְּחִלָּה אֲבָל יֵשׁ בָּהּ יְדִיעָה בְּסוֹף
שְׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּחוּץ וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר שְׁנֵאֲמַר מִלְּבַד
חֲטֹאת הַכַּפָּרִים עַל מֶה שֶׁזֶּה מְכַפֵּר זֶה מְכַפֵּר מֶה
הַפָּנִימִי אֵינוֹ מְכַפֵּר אֲלָא עַל דְּבַר שֵׁישׁ בָּהּ יְדִיעָה אֵף
הַחִיצוֹן אֵינוֹ מְכַפֵּר אֲלָא עַל דְּבַר שֵׁישׁ בָּהּ יְדִיעָה:

ד וְעַל שֶׁאֵין בָּהּ יְדִיעָה לֹא בַּתְּחִלָּה וְלֹא בְּסוֹף שְׁעִירֵי
הַרְגָּלִים וְשְׁעִירֵי רִאשֵׁי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִין דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר שְׁעִירֵי הַרְגָּלִים מְכַפְּרִין אֲבָל לֹא שְׁעִירֵי
רִאשֵׁי חֲדָשִׁים וְעַל מֶה שְׁעִירֵי רִאשֵׁי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִין עַל
הַטְּהוֹר שְׁאֲכָל אֶת הַטְּמֵא רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר כָּל הַשְּׁעִירִין
כַּפְּרָתָן שְׁוֶה עַל טְמֵאָת מִקְדָּשׁ וּמִקְדָּשֵׁי הָהָר רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר שְׁעִירֵי רִאשֵׁי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִין עַל הַטְּהוֹר שְׁאֲכָל

את הטמא ושל רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה. לא בתחלה ולא בסוף. ושל יום הכפורים מכפר. על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף. אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה. אמר להן יקרבו. אמרו לו הואיל ואין כפרתן שוה. היאך קרבין זה בזה. אמר להן כלן באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו:

ה רבי שמעון בן יהודה אומר משמו שיערי ראשי חדשים מכפרין על הטהור שאכל את הטמא. מוסיף עליהן של רגלים. שמכפרין על הטהור שאכל את הטמא. ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מוסיף עליהן של יום הכפורים. שהן מכפרין על הטהור שאכל את הטמא. ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. על שאין בה ידיעה בתחלה. אבל יש בה ידיעה בסוף. אמרו לו (אומר ה"ה רבי) מהו שיקרבו זה בזה. אמר להן. הן. אמרו לו אם כן יהיו של יום הכפורים קרבים בראשי חדשים. אבל היאך של ראשי חדשים קרבים ביום הכפורים. לכפר כפרה שאינה שלהן. אמר להן כלן באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו:

י ועל זדון טמאת מקדש וקדשיו שיעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים מכפרין. ועל שאר עבירות שבתורה. הקלות והחמורות. הזדונות והשגגות. הודע ולא הודע. עשה ולא תעשה. בריתות ומיתות בית דין. שיעיר המשתלח מכפר:

י' אֶחָד יִשְׂרָאֵלִים וְאֶחָד כְּהֻנִּים וְאֶחָד כֹּהֵן מְשֻׁחַ מֵהָ בֵּין
יִשְׂרָאֵלִים לְכֹהֲנִים וּלְכֹהֵן מְשֻׁחַ אֵלֹא שְׂדֵם הַפֶּר מִכֶּפֶר
עַל הַכֹּהֲנִים וְעַל טְמֵאת מִקְדָּשׁ וּקְדָשָׁיו רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר
כָּשֶׁם שְׂדֵם הַשְּׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּפָּנִים מִכֶּפֶר עַל יִשְׂרָאֵל
כֵּךְ דָּם הַפֶּר מִכֶּפֶר עַל הַכֹּהֲנִים כָּשֶׁם שְׂוֵדוֹיָו שֶׁל שְׁעִיר
הַמִּשְׁתַּלַּח מִכֶּפֶר עַל יִשְׂרָאֵל כֵּךְ וְדוֹיָו שֶׁל פֶּר מִכֶּפֶר עַל
הַכֹּהֲנִים:

פרק ב

יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע נְטֵמָא וַיֵּדַע
וַנַּעֲלֶמָה מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה וְזָכוֹר אֶת הַקְּדָשׁ נַעֲלָם
מִמֶּנּוּ הַקְּדָשׁ וְזָכוֹר אֶת הַטְּמֵאָה נַעֲלָמוּ מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה
וְאָכַל אֶת הַקְּדָשׁ וְלֹא יָדַע וּמִשְׁאַכֵּל יָדַע הֵרִי זֶה בַּעוֹלָה
וַיִּזְרַד נְטֵמָא וַיֵּדַע וַנַּעֲלֶמָה מִמֶּנּוּ טְמֵאָה וְזָכוֹר אֶת
הַמִּקְדָּשׁ נַעֲלָם מִמֶּנּוּ מִקְדָּשׁ וְזָכוֹר אֶת הַטְּמֵאָה נַעֲלָם
מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה וְנִכְנָס לְמִקְדָּשׁ וְלֹא יָדַע וּמִשְׁיַצָּא יָדַע הֵרִי
זֶה בַּעוֹלָה וַיִּזְרַד:

ב' אֶחָד הַנִּכְנָס לַעֲזָרָה וְאֶחָד הַנִּכְנָס לְתוֹסַפֶּת הָעֲזָרָה
שָׂאִין מוֹסִיפִין עַל הָעִיר וְעַל הָעֲזָרוֹת אֵלֹא בַּמֶּלֶךְ וְנָבִיא
וּבְאוּרִים וְתַמִּים וּבִסְנֵה־דָרִין שֶׁל שְׁבַעִים וְאֶחָד וּבִשְׁתֵּי
תוֹדוֹת וּבִשְׁשִׁיר וּבֵית דִּין מִהֲלָכִין וּשְׁתֵּי תוֹדוֹת אַחֲרֵיהֶם
וְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיהֶם הַפְּגִימִית נֶאֱכַלְתָּ וְהַחִיצוֹנָה

נְשַׁרְפֶּתָּ. וְכָל שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּכָל אֱלוֹי. הַנִּכְנָס לְשֵׁם. אֵין
חֵיבִין עָלֶיהָ:

ג' נִטְמָא בְּעֶזְרָה וְנִעְלָמָה מִמֶּנּוּ טַמְאָה. וְזָכוּר אֶת הַמִּקְדָּשׁ.
נִעְלָם מִמֶּנּוּ מִקְדָּשׁ. וְזָכוּר הַטַּמְאָה. נִעְלָם מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה.
וְהַשְׁתַּחֲוָה אוֹ שֶׁשָּׂהָא בְּכַדִּי הַשְׁתַּחֲוָּאָה. בָּא לוֹ בְּאַרְכָּה
חֵיב. בְּקִצְרָה פָּטוּר. זֶה הִיא מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁבַּמִּקְדָּשׁ שְׂאִין
חֵיבִין עָלֶיהָ:

ד' וְאִיזוֹ הִיא מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁבִּנְדָה שְׁחֵיבִין עָלֶיהָ. הִיא
מִשְׁמֵשׁ עִם הַטְּהוּרָה. וְאִמְרָה לוֹ נִטְמָאתִי וּפִירֵשׁ מִיָּד חֵיב.
מִפְּנֵי שֶׁיִּצְיָאתוֹ הִנָּאָה לוֹ כְּבִיאָתוֹ:

ה' רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר הַשְּׂרָץ וְנִעְלָם מִמֶּנּוּ. עַל הָעֵלִם שְׂרָץ
חֵיב. וְאִינוֹ חֵיב עַל הָעֵלִם מִקְדָּשׁ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר וְנִעְלָם
מִמֶּנּוּ וְהוּא טַמָּא. עַל הָעֵלִם טַמְאָה חֵיב. וְאִינוֹ חֵיב עַל
הָעֵלִם מִקְדָּשׁ. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר וְנִעְלָם וְנִעְלָם שְׁתֵּי
פְּעָמִים. לְחֵיב עַל הָעֵלִם טַמְאָה. וְעַל הָעֵלִם מִקְדָּשׁ:

פרק ג

שבועות שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. שְׁבוּעָה שְׂאוּכֵל וְשֹׁלֵא
 אוֹכֵל. שְׂאֻכְלָתִי וְשֹׁלֵא אֻכְלָתִי. שְׁבוּעָה שֹׁלֵא
 אוֹכֵל. וְאֻכֵּל כָּל שֶׁהוּא חֵיב דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. אָמְרוּ לוֹ
 לְרַבִּי עֲקִיבָא וְכִי הֵיכֵן מְצִינוּ בְּאוֹכֵל כָּל שֶׁהוּא שֶׁהוּא
 חֵיב. שְׁזֶה חֵיב. אָמַר לֵהֵן רַבִּי עֲקִיבָא וְכִי הֵיכֵן מְצִינוּ
 בַּמִּדְבָּר וּמִבֵּיא קֶרְבֵּן. שְׁזֶה מִדְּבַר וּמִבֵּיא קֶרְבֵּן. שְׁבוּעָה
 שֹׁלֵא אוֹכֵל. וְאֻכֵּל וְשֹׁתָה אֵינוֹ חֵיב אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה
 שֹׁלֵא אוֹכֵל וְשֹׁלֵא אֲשֹׁתָה. וְאֻכֵּל וְשֹׁתָה חֵיב שְׁתִּים:

ב שְׁבוּעָה שֹׁלֵא אוֹכֵל. וְאֻכֵּל פֶּת חֲטִין. וּפֶת שְׁעוֹרִין. וּפֶת
 כֶּסֶּמִּין. אֵינוֹ חֵיב אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה שֹׁלֵא אוֹכֵל פֶּת חֲטִין.
 וּפֶת שְׁעוֹרִין. וּפֶת כֶּסֶּמִּין וְאֻכֵּל. חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

ג שְׁבוּעָה שֹׁלֵא אֲשֹׁתָה. וְשֹׁתָה מִשְׁקִין הֶרְבֵּה. אֵינוֹ חֵיב
 אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה שֹׁלֵא אֲשֹׁתָה יֵין וְשֶׁמֶן וּדְבַשׁ וְשֹׁתָה.
 חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

ד שְׁבוּעָה שֹׁלֵא אוֹכֵל. וְאֻכֵּל אוֹכְלִים שְׂאִינָן רְאוּיִן לְאֲכִילָה.
 וְשֹׁתָה מִשְׁקִין שְׂאִינָן רְאוּיִן לְשִׁתִּיה. פָּטוּר. שְׁבוּעָה שֹׁלֵא
 אוֹכֵל וְאֻכֵּל גְּבִלוֹת וּטְרֵפוֹת. שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים. חֵיב. רַבִּי
 שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר. אָמַר קוֹנֵם אֲשֶׁתִּי נִהְיִית לִי אִם אֻכְלָתִי
 הַיּוֹם. וְהוּא אֻכֵּל גְּבִלוֹת וּטְרֵפוֹת שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים. הָרִי
 אֲשֶׁתּוֹ אֶסּוּרָה:

ה אחד דברים של עצמו. ואחד דברים של אחרים. ואחד דברים שיש בהן ממש. ואחד דברים שאין בהן ממש. כיצד. אמר שבועה שאתן לאיש פלוני. ושללא אתן. שנתתי ושללא נתתי. שאישן ושללא אישן. שישנתי ושללא ישנתי. שאזרוק צרור לים. ושללא אזרוק. שזרקתי ושללא זרקתי. רבי ישמעאל אומר אינו חייב אלא על העתיד לבא. שנאמר להרע או להטיב. אמר לו רבי עקיבא אם כן אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה. דברים שאין בהן הרעה והטבה מנין. אמר לו מרבוי הכתוב. אמר לו אם רבה הכתוב לכך. רבה הכתוב לכך:

י נשבע לבטל את המצוה ולא בטל. פטור. לקיים (את המצוה) ולא קיים פטור. שהיה בדין שיהא חייב כדברי רבי יהודה בן בתירא. אמר רבי יהודה בן בתירא מה אם (שבועת) הרשות שאינו משבע עליה מהר סיני. הרי הוא חייב עליה. (שבועת) מצוה שהוא משבע עליה מהר סיני. אינו דין שיהא חייב עליה. אמרו לו לא. אם אמרת בשבועת הרשות שכן עשה בה לאו כהן. תאמר בשבועת מצוה. שלא עשה בה לאו כהן. שאם נשבע לבטל ולא בטל פטור:

י שבועה שלא אוכל כפר זו. שבועה שלא אוכלנה. (שבועה שלא אוכלנה) ואכלה. אינו חייב אלא אחת. זו היא שבועת בטוי. שחייבין על זדונה מכות. ועל שגגתה

קִרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד. שְׁבוּעַת שְׁוֹא חֵיבִין עַל זְדוּנָה מִכּוֹת.
וְעַל שְׁגָגָתָה פָּטוּר:

ח אֵיזוֹ הִיא שְׁבוּעַת שְׁוֹא. נִשְׁבַּע לְשַׁנּוֹת אֶת הַיְדוּעַ לְאָדָם.
אָמַר עַל הָעֵמּוּד שֶׁל אָבִן. שֶׁהוּא שֶׁל זָהָב. וְעַל הָאִישׁ
שֶׁהוּא אִשָּׁה. וְעַל הָאִשָּׁה שֶׁהִיא אִישׁ. נִשְׁבַּע עַל דְּבַר
שְׂאֵי אִפְשָׁר. (אִם) לֹא רָאִיתִי גָמַל פּוֹרֵחַ בְּאֵיּוֹר. אִם לֹא
רָאִיתִי נָחַשׁ בְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד. אָמַר לְעֵדִים בּוֹאוּ וְהַעֲדוּנִי.
שְׁבוּעָה שְׁלֹא נִעֲיֶדֶד. נִשְׁבַּע לְבַטֵּל אֶת הַמִּצְוָה. שְׁלֹא
לַעֲשׂוֹת סִכָּה. וְשְׁלֹא לְטוֹל לִוְלָב. וְשְׁלֹא לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין. זוֹ
הִיא שְׁבוּעַת שְׁוֹא. שֶׁחֵיבִין עַל זְדוּנָה מִכּוֹת. וְעַל שְׁגָגָתָה
פָּטוּר:

ט שְׁבוּעָה שֶׁאֹכֵל כָּכַר זוֹ. שְׁבוּעָה שְׁלֹא אוֹכְלָנָה.
הָרֵאשׁוֹנָה שְׁבוּעַת בְּטוּי. וְהַשְּׁנִיָּה שְׁבוּעַת שְׁוֹא. אֲכָלָה
עֵבֶר עַל שְׁבוּעַת שְׁוֹא. לֹא אֲכָלָה עֵבֶר עַל שְׁבוּעַת בְּטוּי:

י שְׁבוּעַת בְּטוּי. נֹהֲגָת בְּאֲנָשִׁים וּבְנָשִׁים. (בְּרַחוּקִים
וּבְקִרְוֵיבִים.) בְּכָשָׁרִין וּבְפָסוּלִין. בְּפָנֵי בֵּית דִּין וְשְׁלֹא בְּפָנֵי
בֵּית דִּין. מִפִּי עֲצָמוֹ. וְחֵיבִין עַל זְדוּנָה מִכּוֹת. וְעַל שְׁגָגָתָה
קִרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד:

יא שְׁבוּעַת שְׁוֹא נֹהֲגָת בְּאֲנָשִׁים וּבְנָשִׁים. בְּרַחוּקִים
וּבְקִרְוֵיבִים. בְּכָשָׁרִים וּבְפָסוּלִים. בְּפָנֵי בֵּית דִּין. וְשְׁלֹא בְּפָנֵי
בֵּית דִּין. וּמִפִּי עֲצָמוֹ. וְחֵיבִין עַל זְדוּנָה מִכּוֹת. וְעַל שְׁגָגָתָה
פָּטוּר. אַחַת זוֹ אֶתֶת זוֹ. הַמִּשְׁבָּע מִפִּי אַחֲרִים. חֵיב. כִּי־צַד.

אמר לא אכלתי היום ולא הנחתי תפלין היום משביעך
אני ואמר אמן חייב:

פרק ד

שבועת העדות נוהגת באנשים ולא בנשים ברחוקים
ולא בקרובים בכשרים ולא בפסולים ואינה
נוהגת אלא בראוין להעיד בפני בית דין ושלא בפני בית
דין מפי עצמו ומפי אחרים אין חייבין עד שיכפרו בהן
בבית דין דברי רבי מאיר וחכמים אומרים בין מפי עצמו
ובין מפי אחרים אינן חייבין עד שיכפרו בהן בבית דין:

^ב וחייבין על זדון השבועה ועל שגגתה עם זדון העדות
ואינן חייבין על שגגתה ומה הן חייבין על זדון השבועה
קרבן עולה ויורד:

^ג שבועת העדות כיצד אמר לשנים בואו והעידוני
שבועה שאין אנו יודעין לך עדות או שאמרו לו אין אנו
יודעין לך עדות משביע אני עליכם ואמרו אמן הרי אלו
חייבין השביע עליהן חמשה פעמים חוץ לבית דין ובאו
לבית דין והודו פטורין כפרו חייבין על כל אחת ואחת
השביע עליהן חמשה פעמים בפני בית דין וכפרו אינן
חייבין אלא אחת אמר רבי שמעון מה טעם הואיל ואינן
כולין לחזור ולהודות:

י כִּפְרוּ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד שְׁנִיָּהּ חִיבִין בְּזֶה אַחֵר זֶה הִרְאִישׁוֹן
חִיב וְהַשְׁנִי פָטוּר כִּפֹּר אֶחָד וְהוֹדָה אֶחָד הַכּוֹפֵר חִיב הָיוּ
שְׁתֵּי כְּתִי עֲדִים כִּפְּרָה הִרְאִישׁוֹנָה וְאַחֵר כִּד כִּפְּרָה הַשְׁנִיָּה
שְׁתִּיָּהּ חִיבוֹת מִפְּנֵי שֶׁעֲדוֹת יְכוּלָה לְהַתְקִים בְּשְׁתִּיָּהּ:

ה מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֲלֵיכֶם אִם לֹא תִבֹּאוּ וְתַעֲדוּנִי שִׁישׁ לִי
בִּיד פְּלוּנִי פְקָדוֹן וְתִשׁוּמַת יָד וְגִזְל וְאַבְדָּה שְׁבוּעָה שְׁאִין
אָנוּ יוֹדְעִין לָךְ עֲדוֹת אֵין חִיבִין אֲלָא אַחַת שְׁבוּעָה שְׁאִין
אָנוּ יוֹדְעִין שִׁישׁ לָךְ בִּיד פְּלוּנִי פְקָדוֹן וְתִשׁוּמַת יָד וְגִזְל
וְאַבְדָּה חִיבִין עַל כָּל אַחַת וְאַחַת מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֲלֵיכֶם
אִם לֹא תִבֹּאוּ וְתַעֲדוּנִי שִׁישׁ לִי בִּיד פְּלוּנִי פְקָדוֹן חֲטִין
וְשַׁעֲוִרִין וְכִסְמִין שְׁבוּעָה שְׁאִין אָנוּ יוֹדְעִין לָךְ עֲדוֹת אֵין
חִיבִין אֲלָא אַחַת שְׁבוּעָה שְׁאִין אָנוּ יוֹדְעִין לָךְ עֲדוֹת שִׁישׁ
לָךְ בִּיד פְּלוּנִי פְקָדוֹן חֲטִין וְשַׁעֲוִרִין וְכִסְמִין חִיבִין עַל כָּל
אַחַת וְאַחַת:

י מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֲלֵיכֶם אִם לֹא תִבֹּאוּ וְתַעֲדוּנִי שִׁישׁ לִי
בִּיד פְּלוּנִי נֶזֶק וְחֲצִי נֶזֶק תִּשְׁלֹמִי כִּפֹּל תִּשְׁלֹמִי אֲרֻבָּעָה
וְחֲמִשָּׁה וְשֹׁאֲנָס אִישׁ פְּלוּנִי אֶת בִּתִּי וּפְתָה אֶת בִּתִּי
וְשֶׁהִכְנִי בְּנִי וְשֶׁחָבַל בִּי חֲבֵרִי וְשֶׁהִדְלִיק אֶת גְּדִישֵׁי בֵּיזָם
הַכּוֹפֵרִים הָרִי אֵלֶּי חִיבִין:

י מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אֲלֵיכֶם אִם לֹא תִבֹּאוּ וְתַעֲדוּנִי שְׁאִין כֹּהֵן
שְׁאִין לֹוי שְׁאִין בֶּן גְּרוּשָׁה שְׁאִין בֶּן חִלּוּצָה שְׁאִין פְּלוּנִי
כֹּהֵן שְׁאִין פְּלוּנִי לֹוי שְׁאִין בֶּן גְּרוּשָׁה שְׁאִין בֶּן חִלּוּצָה:

שְׁאֵנֶס אִישׁ פְּלוּנִי אֶת בֵּיתוֹ וּפָתָה אֶת בֵּיתוֹ וְשִׁחַבֵּל בִּי
בְנִי וְשִׁחַבֵּל בִּי חֲבִירִי וְשִׁהַדְלִיק גְּדִישֵׁי בִשְׁבֹּת הָרִי אֵלּוּ
פְּטוּרִין:

ח מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִם לֹא תָבוֹאוּ וְתַעֲדוּנִי שְׁאֵמַר אִישׁ
פְּלוּנִי לָתֵן לִי מֵאֲתִים זֶזוּ וְלֹא נָתַן לִי הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִים
שְׁאֵין חֲיִבִּים אֲלָא עַל תְּבִיעַת מָמוֹן כַּפְקָדוֹן:

ט מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּשֶׁתִּדְּעוּ לִי עֵדוֹת שֶׁתָּבוֹאוּ
וְתַעֲדוּנִי הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִים מִפְּנֵי שֶׁקָּדְמָה שְׁבוּעָה
לָעֵדוֹת:

י עָמַד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְאָמַר מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם שְׂאֵם
אֶתֶם יוֹדְעִין לִי עֵדוֹת שֶׁתָּבוֹאוּ וְתַעֲדוּנִי הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִין
(עַד שִׁיְהִיָּה מִתְכַּוֵּן לָהֶם):

יא אָמַר לְשָׁנִים מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִישׁ פְּלוּנִי וּפְלוּנִי שְׂאֵם
אֶתֶם יוֹדְעִין לִי עֵדוֹת שֶׁתָּבוֹאוּ וְתַעֲדוּנִי (שְׁבוּעָה שְׁאֵין
אָנוּ יוֹדְעִין לָךְ עֵדוֹת) וְהֵם יוֹדְעִין לוֹ עֵדוֹת עַד מִפִּי עַד
אוֹ שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן קָרוֹב אוֹ פָּסוּל הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִין:

יב שָׁלַח בֶּיַד עֶבְדּוֹ אוֹ שְׁאֵמַר לָהֶן הִנֵּתִבֵּעַ מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי
עֲלֵיכֶם שְׂאֵם אֶתֶם יוֹדְעִין לוֹ עֵדוֹת שֶׁתָּבוֹאוּ וְתַעֲדוּהוּ
הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִים עַד שִׁישְׁמְעוּ מִפִּי הַתּוֹבֵעַ:

יג מְשֻׁבֵּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם מִצֹּה אֲנִי עֲלֵיכֶם אוֹסְרֶכֶם אֲנִי
הָרִי אֵלּוּ חֲיִבִּין בְּשָׂמִים וּבְאַרְצֵי הָרִי אֵלּוּ פְּטוּרִין בְּאַלְף

דל"ת. ביו"ד ה"י. בשדי. בצבאות. בחנון ורחום. בארץ
אפים. ברב חסד. ובכל הכנוין. הרי אלו חייבין. המקלל
בכלן חייב. דברי רבי מאיר. וחכמים פוטרין. המקלל אביו
ואמו בכלן חייב. דברי רבי מאיר. וחכמים פוטרין. המקלל
עצמו וחבירו בכלן. עובר בלא תעשה. יככה יי אלהים.
וכן יככה אלהים זו היא אלה הכתובה בתורה. אל יכד.
ויברכך ויטיב לך. רבי מאיר מחייב. וחכמים פוטרין.

פרק ה

שבועת הפקדון. נוהגת באנשים ובנשים. ברחוקים
ובקרובים. בפשרים ובפסולין. בפני בית דין
ושלא בפני בית דין. מפי עצמו. ומפי אחרים. אינו חייב עד
שיכפור (בו) בבית דין. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים
בין מפי עצמו בין מפי אחרים. כיון שכפר בו חייב. וחייב
על זדון השבועה ועל שגגתה. עם זדון הפקדון. ואינו
חייב על שגגתה. ומה (הוא) חייב על זדונה. אשם בכסף
שקלים:

ב שבועת הפקדון כיצד. אמר לו תן לי פקדוני שיש לי
בידך. שבועה שאין לך בידי. או שאמר לו אין לך בידי.
משביעך אני ואמר אמן הרי זה חייב. השביע עליו חמשה
פעמים. בין בפני בית דין ובין שלא בפני בית דין. וכפר.
חייב על כל אחת ואחת. אמר רבי שמעון מה טעם. מפני
שיכול לחזור ולהודות:

ג' הָיוּ חֲמִשָּׁה תּוֹבְעִין אוֹתוֹ. אָמְרוּ לוֹ תַּן לָנוּ פְּקֻדֹן שֵׁישׁ לָנוּ בִּידָךְ. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָכֶם בְּיָדֵי. אֵינוּ חַיֵּב אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָךְ בְּיָדִי. וְלֹא לָךְ. וְלֹא לָךְ. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר עַד שִׁיאֲמַר שְׁבוּעָה בְּאַחֲרוֹנָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר עַד שִׁיאֲמַר שְׁבוּעָה לְכָל אֶחָד וְאַחַד. תַּן לִי פְּקֻדֹן וּתְשׁוּמַת יָד גָּזֹל וְאַבְדָּה שֵׁישׁ לִי בִּידָךְ. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָךְ בְּיָדִי. אֵינוּ חַיֵּב אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָךְ בְּיָדִי פְּקֻדֹן וּתְשׁוּמַת יָד גָּזֹל וְאַבְדָּה. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. תַּן לִי חֲטִין וּשְׁעוֹרִין וְכֶסֶם מִן שֵׁישׁ לִי בִּידָךְ. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָךְ בְּיָדִי. אֵינוּ חַיֵּב אֲלָא אַחַת. שְׁבוּעָה שָׁאִין לָךְ בְּיָדִי חֲטִין וּשְׁעוֹרִין וְכֶסֶם מִן. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֶפִּילוֹ אֲמַר חֲטָה וּשְׁעוֹרָה וְכֶסֶם תִּתֶּנִּי. חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת:

ד' אֲנִסְתָּ וּפְתִיתָ אֶת בֵּיתִי. וְהוּא אוֹמֵר לֹא אֲנִסְתִּי. וְלֹא פְתִיתִי. מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאֲמַר אֲמֵן. חַיֵּב. רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר. שָׁאִינוּ מְשֻׁלָּם קֶנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ. אָמְרוּ לוֹ אַף עַל פִּי שָׁאִינוּ מְשֻׁלָּם קֶנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ. מְשֻׁלָּם בְּשֵׁת וּפָגֶם עַל פִּי עֲצָמוֹ:

ה' גִּנְבַתְךָ אֶת שׁוֹרִי. וְהוּא אוֹמֵר לֹא גִנְבַתִּי. מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאֲמַר אֲמֵן. חַיֵּב. גִּנְבַתִּי אֲבָל לֹא טִבַּחְתִּי וְלֹא מִכְרַתִּי. מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאֲמַר אֲמֵן פְּטוֹר. הֵמִית שׁוֹרְךָ אֶת שׁוֹרִי. וְהוּא אוֹמֵר לֹא הֵמִית. מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאֲמַר אֲמֵן. חַיֵּב. הֵמִית שׁוֹרְךָ אֶת עֶבְדִּי. וְהוּא אוֹמֵר לֹא הֵמִית. מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי וְאֲמַר אֲמֵן. פְּטוֹר. אָמַר לוֹ חֲבִירוֹ חֲבִלְתָּ בִּי. וְעָשִׂיתָ בִּי

חבורה. והוא אומר לא חבלתי. ולא עשיתי בך חבורה. משביעך אני ואמר אמן. חייב. אמר לו עבדו. הפלת את שני. וסמית את עיני. והוא אומר לא הפלתי ולא סמיתי. משביעך אני ואמר אמן. פטור. זה הכלל כל המשלם על פי עצמו חייב. ושאינו משלם על פי עצמו פטור:

פרק ו

שבועת הדינין. הטענה שתי כסף. וההודאה בשוה פרוטה. ואם אין ההודאה ממין הטענה. פטור. כיצד. שתי כסף יש לי בידך. אין לך בידי אלא פרוטה. פטור. שתי כסף ופרוטה לי בידך. אין לך בידי אלא פרוטה. חייב. מנה לי בידך. אין לך בידי. פטור. מנה לי בידך. אין לך בידי אלא חמשים דינר. חייב. מנה לאבא בידך. אין לך בידי אלא חמשים דינר. פטור. מפני שהוא כמשיב אבדה:

^ב מנה לי בידך. אמר לו בפני עדים הן. למחר אמר לו תנהו לי. נתתיו לך. פטור. אין לך בידי. חייב. מנה לי בידך. אמר לו הן. אל תתנהו לי אלא בעדים. למחר אמר לו תנהו לי. נתתיו לך. חייב. מפני שצריך לתנו לו בעדים:

^ג לטרא זהב יש לי בידך. אין לך בידי. אלא לטרא כסף. פטור. דינר זהב יש לי בידך. אין לך בידי. אלא דינר כסף. וטריסין ופונדיון ופרוטה חייב. שהכל מין מטבע אחת. כור תבואה יש לי בידך. אין לך בידי אלא לתך

קטנית פטור. כור פירות יש לי בידך. אין לך בדי אלא לתך קטנית. חייב. שהקטנית בכלל פירות. טענו חטין והודה לו בשעורים. פטור. ורבן גמליאל מחייב. הטוען לחבירו בכדי שמן. והודה לו בקנקנים. אדמון אומר הואיל והודה לו מקצת ממין הטענה ישבע. וחכמים אומרים אין ההודאה ממין הטענה. אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי אדמון. טענו כלים וקרקעות. והודה בכלים. וכפר בקרקעות. בקרקעות וכפר בכלים. פטור. הודה במקצת הקרקעות פטור. במקצת הכלים חייב. שהנכסים שאין להן אחריות. זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות. לשבע עליהן:

ד אין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן. ואין משביעין את הקטן. אבל נשבעין לקטן ולהקדש:

ה אלו דברים שאין נשבעין עליהן. העבדים. והשטרות. והקרקעות וההקדשות. אין בהן תשלומי כפל. ולא תשלומי ארבעה וחמשה. שומר חנם אינו נשבע. נושא שקר אינו משלים. רבי שמעון אומר קדשים שחייב באחריותו נשבעין עליהן. ושאינו חייב באחריותו אין נשבעין עליהן:

י רבי מאיר אומר יש דברים שהן בקרקע ואינן בקרקע. ואין חכמים מודים לו. כיצד עשר גפנים טעונות מסרתי לך. והלה אומר אינן אלא חמש. רבי מאיר מחייב שבוטה.

וּחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּל הַמַּחֲבֵר לְקַרְקַע הָרִי הוּא כְּקַרְקַע.
 אֵין נִשְׁבָּעִין אֲלָא עַל דְּבַר שְׂבַמְדָּה וְשְׂבַמְשָׁקֵל וְשְׂבַמְנִין.
 כִּיצַד בֵּית מִלָּא מְסַרְתִּי לָךְ. כִּיס מִלָּא מְסַרְתִּי לָךְ. וְהִלָּה
 אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ אֲלָא מַה שֶּׁהִנַּחַת אֶתָּה נֹטֵל. פְּטוֹר. זֶה
 אוֹמֵר עַד הַיָּזוּ. וְזֶה אוֹמֵר עַד הַחֲלוֹן חֵיב:

י' הַמְלִיָּה אֶת חֲבִירוֹ עַל הַמִּשְׁכּוֹן. וְאָבֵד הַמִּשְׁכּוֹן. אָמַר
 לוֹ סֵלַע הַלְוִיתִיךָ עָלָיו. וְשָׁקֵל הָיָה שְׁוֹה. וְהִלָּה אוֹמֵר לֹא
 כִּי. אֲלָא סֵלַע הַלְוִיתִנִּי עָלָיו. וְסֵלַע הָיָה שְׁוֹה. פְּטוֹר. סֵלַע
 הַלְוִיתִיךָ עָלָיו. וְשָׁקֵל הָיָה שְׁוֹה. וְהִלָּה אוֹמֵר לֹא כִּי. אֲלָא
 סֵלַע הַלְוִיתִנִּי עָלָיו. וְשִׁלְשָׁה דִּינָרִים הָיָה שְׁוֹה. חֵיב. סֵלַע
 הַלְוִיתִנִּי עָלָיו. וְשִׁתִּים הָיָה שְׁוֹה. וְהִלָּה אוֹמֵר לֹא כִּי. אֲלָא
 סֵלַע הַלְוִיתִיךָ עָלָיו. וְסֵלַע הָיָה שְׁוֹה. פְּטוֹר. סֵלַע הַלְוִיתִנִּי
 עָלָיו. וְשִׁתִּים הָיָה שְׁוֹה. וְהִלָּה אוֹמֵר לֹא כִּי. אֲלָא סֵלַע
 הַלְוִיתִיךָ עָלָיו. וְחֲמִשָּׁה דִּינָרִים הָיָה שְׁוֹה. חֵיב. וּמִי נִשְׁבָּע.
 מִי שֶׁהִפְקִדוֹן אֶצְלוֹ. שָׁמָּה יִשְׁבַּע זֶה וְיוֹצִיא הִלָּה אֶת
 הַפְּקִדוֹן:

פרק ז

כָּל הַנִּשְׁבָּעִין שְׁבִתוֹרָה. נִשְׁבָּעִין וְלֹא מִשְׁלָמִין. וְאִלּוּ
 נִשְׁבָּעִין וְנוֹטְלִין. הַשְּׂכִיר וְהַנֶּגֶזֶל. וְהַנֶּחֱבֵל. וְשִׁכְנוּגְדוֹ
 חָשׂוּד עַל הַשְּׁבוּעָה. וְחֲנוּנִי עַל פְּנִקְסוֹ. הַשְּׂכִיר בִּיצֵד. אָמַר
 לוֹ תָן לִי שְׂכָרִי שֵׁשׁ לִי בִידָד. הוּא אֹמֵר נִתְּתִי. וְהִלָּה
 אֹמֵר לֹא נִטְלִיתִי. הֲרִי זֶה נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר
 עַד שֶׁתֵּהָא שָׁם מִקְצַת הוֹדָאָה. בִּיצֵד. אָמַר לוֹ תָן לִי שְׂכָרִי
 חֲמִשִּׁים דִּינָר שֵׁשׁ לִי בִידָד. וְהוּא אֹמֵר הִתְקַבְּלָתָּ דִּינָר
 זֶהָב:

ב הַנֶּגֶזֶל בִּיצֵד. הָיוּ מְעִידִין אוֹתוֹ שֶׁנִּכְנָס לְבֵיתוֹ לְמִשְׁכָּנוֹ
 שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת. הוּא אֹמֵר כָּלִי נִטְלִיתָ. וְהוּא אֹמֵר לֹא
 נִטְלִיתִי (הֲרִי זֶה) נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר עַד
 שֶׁתֵּהָא שָׁם מִקְצַת הוֹדָאָה. בִּיצֵד. אָמַר לוֹ שְׁנֵי כָלִים
 נִטְלִיתָ. וְהוּא אֹמֵר לֹא נִטְלִיתִי אֵלָא אֶחָד:

ג הַנֶּחֱבֵל בִּיצֵד. הָיוּ מְעִידִין אוֹתוֹ שֶׁנִּכְנָס תַּחַת יָדוֹ שְׁלִים.
 וַיֵּצֵא חֲבּוּל. וְאָמַר לוֹ חֲבֻלָּתָּ בִּי וְהוּא אֹמֵר לֹא חֲבֻלָּתִי.
 הֲרִי זֶה נִשְׁבַּע וְנוֹטֵל. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר עַד שֶׁתֵּהָא שָׁם
 מִקְצַת הוֹדָאָה. בִּיצֵד אָמַר לוֹ חֲבֻלָּתָּ בִּי שְׁתִּים. וְהִלָּה
 אֹמֵר לֹא חֲבֻלָּתִי בָּךְ אֵלָא אֶחָת:

ד וְשִׁכְנוּגְדוֹ חָשׂוּד עַל הַשְּׁבוּעָה בִּיצֵד. אֶחָת שְׁבוּעַת
 הָעֵדוּת וְאֶחָת שְׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן. וְאִפִּילוּ שְׁבוּעַת שְׁוֹא. הִיא
 אֶחָד מֵהֵן מִשְׁחָק בְּקִבְיָא וּמִלּוֹה בְּרַבִּית. וּמִפְּרִיחַ יוֹגִים.

וסוחר שביעית שפגגדו נשבע ונוטל היו שניהן חשודין.
חזרה שבועה למקומה דברי רבי יוסי רבי מאיר אומר
יחלוקו:

ה החנוני על פנקסו כיצד לא שיאמר לו כתוב על
פנקסי שאתה חייב לי מאתים זוז. אלא אומר לו תן לבני
סאתים חטין. תן לפועלי בסלע מעות. הוא אומר נתתי.
והם אומרים לא נטלנו. הוא נשבע ונוטל. והם נשבעין
ונוטלין. אומר בן ננס כיצד אלו (ואלו) באין לידי שבועת
שוא אלא הוא נוטל שלא בשבועה. והם נוטלין שלא
בשבועה:

י אומר לחנוני. תן לי בדינר פירות. ונתן לו. אומר לו תן
לי את הדינר. אומר לו נתתיו לך. ונתתו באנפלי. ישבע
בעל הבית. נתן לו את הדינר. אומר לו תן לי את הפירות.
אומר לו נתתים לך. והולכתן לתוך ביתך. ישבע חנוני.
רבי יהודה אומר כל שהפירות בידו. ידו על העליונה.
אמר לשלחני. תן לי בדינר מעות. ונתן לו. אומר לו. תן
לי את הדינר. אומר לו נתתיו לך. ונתתו באנפלי. ישבע
בעל הבית. נתן לו את הדינר. אומר לו תן לי את המעות.
אמר לו נתתים לך. והשלכתם לתוך כיסך. ישבע שלחני.
רבי יהודה אומר אין דרך שלחני לתן איסר. עד שיטול
דינרו:

י כָּשֶׁם שֶׁאָמְרוּ הַפּוֹגְמֵת כְּתוּבָתָהּ לֹא תִפְרַע אֶלָּא
 בְּשָׁבוּעָה. וְעַד אֶחָד מֵעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה. לֹא תִפְרַע
 אֶלָּא בְּשָׁבוּעָה. מִנְּכָסִים מְשַׁעֲבָדִים וּמִנְּכָסֵי יְתוּמִים. לֹא
 תִפְרַע אֶלָּא בְּשָׁבוּעָה. וְהַנִּפְרָעַת שְׁלֹא בִפְנֵיו לֹא תִפְרַע
 אֶלָּא בְּשָׁבוּעָה. וְכֵן הֵיְתוּמִים לֹא יִפְרְעוּ אֶלָּא בְּשָׁבוּעָה.
 שְׁבוּעָה שְׁלֹא פִקְדָנוּ אָבִא. וְשְׁלֹא אָמַר לָנוּ אָבִא. וְשְׁלֹא
 מְצִינוּ בֵּין שְׁטְרוֹתָיו שֶׁל אָבִא. שֶׁשְּׁטַר זֶה פְּרוּעַ. רַבִּי יוֹחָנָן
 בֶּן בְּרוֹקָא אוֹמֵר אֶפִּילוּ נִוּלַד הֵבֶן לְאַחַר מִיתַת הָאָב. הֲרִי
 זֶה נִשְׁבַּע וְנוֹטִיל. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אִם יֵשׁ עֲדִים
 שֶׁאָמַר הָאָב בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ. שְׁטַר זֶה אֵינוֹ פְּרוּעַ. הוּא
 נוֹטִיל שְׁלֹא בְּשָׁבוּעָה:

ח וְאֵלּוּ נִשְׁבָּעִין שְׁלֹא בְּטַעֲנָה. הַשּׁוֹתֵפִין. הָאֲרִיסִין.
 וְהָאֲפוֹטְרוֹפִין. וְהָאִשָּׁה הַנּוֹשֵׂאת וְנוֹתֶנֶת בְּתוּךְ הַבֵּית.
 וּבֶן הַבֵּית. אָמַר לוֹ מָה אַתָּה טוֹעֲנִי. רְצוֹנִי שֶׁתִּשְׁבַּע
 לִי חֵיב. חֲלָקוּ הַשּׁוֹתֵפִין וְהָאֲרִיסִין. אֵינוֹ יָכוֹל לְהִשְׁבִּיעוֹ.
 נִתְגַּלְגְּלָה לוֹ שְׁבוּעָה מִמָּקוֹם אַחֵר. מְגַלְגֵּלִין עָלָיו אֶת הַכֹּל.
 וְהַשְּׁבִיעִית מְשַׁמֶּטֶת אֶת הַשְּׁבוּעָה:

פרק ח

אַרְבָּעָה שׁוֹמְרִים הֵם. שׁוֹמֵר חֲנָם. וְהַשּׁוֹאֵל. נוֹשֵׂא
 שָׂכָר. וְהַשּׁוֹכֵר. שׁוֹמֵר חֲנָם נִשְׁבַּע עַל הַכֹּל.
 וְהַשּׁוֹאֵל מִשְׁלָם אֶת הַכֹּל. נוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׁוֹכֵר. נִשְׁבָּעִין
 עַל הַשְּׁבוּרָה. וְעַל הַשְּׁבוּיָה. וְעַל הַמֶּתָה. וּמִשְׁלָמִין אֶת
 הָאֲבִידָה וְאֶת הַגְּנִיבָה:

ב אָמַר לְשׁוֹמֵר חֲנָם הֵיכָן שׁוֹרִי. אָמַר לוֹ מֵת. וְהוּא שֶׁנִּשְׁבַּר
 אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ נֶאֱבַד. נִשְׁבַּר. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבָּה
 אוֹ נִגְנַב אוֹ נֶאֱבַד. נִשְׁבָּה. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִגְנַב
 אוֹ נֶאֱבַד. נִגְנַב. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נֶאֱבַד.
 נֶאֱבַד. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב. מִשְׁבִּיעֵךְ
 אֲנִי וְאָמַר אָמֵן. פְּטוּר:

ג הֵיכָן שׁוֹרִי. אָמַר לוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה סָח. וְהוּא שְׁמֵת
 אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ נֶאֱבַד. מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר
 אָמֵן. פְּטוּר. הֵיכָן שׁוֹרִי. אָמַר לוֹ נֶאֱבַד. מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר
 אָמֵן. וְהָעֵדִים מְעִידִין אוֹתוֹ שֶׁאֵכְלוּ. מִשְׁלָם אֶת הַקֶּרֶן.
 הוֹדָה מַעֲצָמוֹ. מִשְׁלָם קֶרֶן וְחֻמֶּשׁ וְאָשֵׁם. הֵיכָן שׁוֹרִי. אָמַר
 לוֹ נִגְנַב. מִשְׁבִּיעֵךְ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן. וְהָעֵדִים מְעִידִין אוֹתוֹ
 שֶׁגָּנְבוּ. מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. הוֹדָה מַעֲצָמוֹ מִשְׁלָם קֶרֶן
 וְחֻמֶּשׁ וְאָשֵׁם:

ד אָמַר לְאַחַד בְּשׁוּק. הֵיכָן שׁוֹרִי שֶׁגָּנְבְתָּ. וְהוּא אוֹמֵר לֹא
 גָּנְבְתִּי. וְהָעֵדִים מְעִידִין אוֹתוֹ שֶׁגָּנְבוּ. מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל.

טַבַּח וּמִכָּר מְשָׁלִם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה. רָאָה עֲדִים
שְׂמִמְשֻׁמִּין וּבְאִין. אָמַר גִּנְבֹּתִי אָבֵל לֹא טַבַּחְתִּי. וְלֹא
מִכַּרְתִּי. אֵינוֹ מְשָׁלִם אֵלָּא קֶרֶן:

ה' אָמַר לְשׂוֹאֵל. הֵיכֵן שׁוּרִי. אָמַר לוֹ מֵת. וְהוּא שֶׁנִּשְׁבֵּר
אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ גִּנֵּב אוֹ נֶאֱבַד. נִשְׁבֵּר. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבָּה
אוֹ גִּנֵּב אוֹ נֶאֱבַד. נִשְׁבָּה. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ גִּנֵּב
אוֹ נֶאֱבַד. גִּנֵּב. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נֶאֱבַד.
נֶאֱבַד. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ גִּנֵּב. מִשְׁבִּיעֵךְ
אָנִי וְאָמַר אָמֵן. פָּטוּר:

י' הֵיכֵן שׁוּרִי. אָמַר לוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֶתָּה סַח. וְהוּא שְׁמֵת
אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ גִּנֵּב אוֹ נֶאֱבַד. מִשְׁבִּיעֵךְ אָנִי וְאָמַר
אָמֵן. חֵיב. אָמַר לְנוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׂוֹכֵר. הֵיכֵן שׁוּרִי. אָמַר
לוֹ מֵת. וְהוּא שֶׁנִּשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה. נִשְׁבֵּר. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ
נִשְׁבָּה. נִשְׁבָּה. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבֵּר. גִּנֵּב. וְהוּא שֶׁנֶּאֱבַד.
נֶאֱבַד. וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב. מִשְׁבִּיעֵךְ אָנִי וְאָמַר אָמֵן. פָּטוּר. מֵת
אוֹ נִשְׁבֵּר. אוֹ נִשְׁבָּה. וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב אוֹ נֶאֱבַד. מִשְׁבִּיעֵךְ אָנִי
וְאָמַר אָמֵן. חֵיב. נֶאֱבַד אוֹ גִּנֵּב. וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבֵּר
אוֹ נִשְׁבָּה. מִשְׁבִּיעֵךְ אָנִי וְאָמַר אָמֵן. פָּטוּר. זֶה הַכֶּלֶל. כָּל
הַמְשֵׁנָה מִחוּבָה לְחוּבָה. וּמִפָּטוּר לְפָטוּר. וּמִפָּטוּר לְחוּבָה
פָּטוּר. מִחוּבָה לְפָטוּר. חֵיב. זֶה הַכֶּלֶל. כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקֵּל
עַל עַצְמוֹ חֵיב. לְהַחֲמִיר עַל עַצְמוֹ פָּטוּר: סְלִיק

מסכת עדויות

פרק א

שְׁמַאי אומר כל הנשים דין שעתן והלל אומר
מפקידה לפקידה אפילו לימים הרבה וחכמים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לעת
ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה
ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה וסת דיה
שעתה המשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת על
יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:

^ב שְׁמַאי אומר מקב לחלה והלל אומר מקבים וחכמים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא קב ומחצה
חיבים בחלה ומשהגדילו המדות אמרו חמשת רביעים
חיבין רבי יוסי אומר חמשה פטורין חמשה ועוד חיבין:

^ג הלל אומר מלא הין מים שאובין פוסלין את המקוה
אלא שאדם חיב לומר בלשון רבו ושְׁמַאי אומר תשעה
קבין וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה
אלא עד שבאו שני גרדיים משער האשפות שבירושלים
והעידו משום שמעיה ואבטליון ששלשה לוגים מים
שאובין פוסלין את המקוה וקימו חכמים את דבריהם:

ד וְלָמָּה מְזַכִּירִין אֶת דְּבָרֵי שָׁמַאי וְהֵלֵל לְבִטְלָהּ. לְלַמֵּד
לְדוֹרוֹת הַבָּאִים. שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם עוֹמֵד עַל דְּבָרָיו. שֶׁהֲרִי
אָבוֹת הָעוֹלָם. לֹא עָמְדוּ עַל דְּבָרֵיהֶם:

ה וְלָמָּה מְזַכִּירִין דְּבָרֵי הֵיחִיד בֵּין הַמֶּרְבִּין הַזֶּה וְאֵין הֶלְכָּה
אֲלָא כְּדִבְרֵי הַמֶּרְבִּין. שֶׁאִם יֵרָאֶה בֵּית דִּין אֶת דְּבָרֵי הֵיחִיד
וְיִסְמֹךְ עָלָיו. שֶׁאֵין בֵּית דִּין יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרֵי בֵּית דִּין
חֲבִירוֹ. עַד שֶׁיִּהְיֶה גְדוֹל מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה וּבִמְנִין. הֵיךְ גְּדוֹל
מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה אֲבָל לֹא בִּמְנִין. בִּמְנִין אֲבָל לֹא בַּחֲכָמָה.
אֵינּוּ יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרָיו. עַד שֶׁיִּהְיֶה גְדוֹל מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה
וּבִמְנִין:

ו אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אִם כֵּן לָמָּה מְזַכִּירִין דְּבָרֵי הֵיחִיד. בֵּין
הַמֶּרְבִּין לְבִטְלָהּ. שֶׁאִם יֹאמַר הָאָדָם כִּדְּאִי מִקְבֵּל. יֹאמַר
לוֹ כְּדִבְרֵי אִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁמַּעֲתָ:

ז בֵּית שָׁמַאי אוֹמְרִים רִבְעַ עֲצָמוֹת מִן הָעֲצָמִים. בֵּין מִשְׁנֵים
בֵּין מִשְׁלָשָׁה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים רִבְעַ עֲצָמוֹת מִן הַגִּוְיָה.
מֵרֹב הַבִּנְיָן אוֹ מֵרֹב הַמְּנִין. שָׁמַאי אוֹמֵר אֶפִּילוּ מֵעֶצֶם
אַחַד:

ח כְּרִשְׁנֵי תְרוּמָה. בֵּית שָׁמַאי אוֹמְרִים שְׁזֵרִין וְשָׁפִין
בְּטֶהְרָה. וּמֵאֲכִילִין בְּטֶמְאָה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים שְׁזֵרִין
בְּטֶהְרָה. וְשָׁפִין וּמֵאֲכִילִין בְּטֶמְאָה. (שָׁמַאי אוֹמֵר יֹאכְלוּ
צָרִיד.) רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כֹּל מַעֲשִׂיהֶם בְּטֶמְאָה:

ט הפורט סלע ממעות מעשר שני בית שמאי אומרים
בכל הסלע מעות. ובית הלל אומרים בשקל כסף ובשקל
מעות. רבי מאיר אומר אין מחללין כסף ופירות על
הכסף. וחכמים מתירין:

י הפורט סלע של מעשר שני בירושלים. בית שמאי
אומרים בכל הסלע מעות. ובית הלל אומרים בשקל
כסף. ובשקל מעות. הדנים לפני חכמים אומרים בשלשה
דינרים כסף. ובדינר מעות. רבי עקיבא אומר בשלשה
דינרים כסף. ובברביעית (כסף. ברביעית) מעות. רבי טרפון
אומר ארבע אספרי כסף. שמאי אומר יניחנה בחנות
ויאכל פנגדה:

יא כסא של כלה שנטלו חפזיו. בית שמאי מטמאין. ובית
הלל מטהרין. שמאי אומר אף מלבן של כסא טמא. כסא
שקבעו בעריבה. בית שמאי מטמאין. ובית הלל מטהרין.
שמאי אומר אף העשוי בה:

יב אלו דברים שחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי.
האשה שבאה ממדינת הים. ואמרה מת בעלי תנשא.
מת בעלי תתיבם. דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים
לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד. אמרו להם
בית שמאי אחת הבאה מן הקציר. ואחת הבאה מן
הזיתים. ואחת הבאה ממדינת הים. לא דברו בקציר
אלא בהווה. חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי.

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תִּנָּשֵׂא וְתִטּוֹל כְּתוּבָתָהּ. וּבֵית הֵלֵל
 אוֹמְרִים תִּנָּשֵׂא וְלֹא תִטּוֹל כְּתוּבָתָהּ. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית
 שְׁמַאי הִתְרַתֶּם אֶת הָעֶרְוָה הַחֲמוּרָה. לֹא תִתִּירוּ (אֵת)
 הַמָּמוֹן הַקָּל. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל מְצִינוּ שְׂאִין הָאֲחִים
 נִכְנָסִין לְנַחֲלָה (עַל פִּיהֶּ). אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי. וְהֵלֵל
 מִסְפֵּר כְּתוּבָתָהּ נִלְמֹד. שֶׁהוּא כּוֹתֵב לָהּ. שְׂאֵם תִּנָּשֵׂא
 לְאַחֵר תִּטָּלִי מֶה שֶׁכָּתוּב לַיָּד. חֲזֹרוּ בֵּית הֵלֵל (לְהוֹרוֹת)
 כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

י"ג מִי שֶׁחֲצִיו עֶבֶד וְחֲצִיו בֶּן חֹרִין עוֹבֵד אֶת רַבּוֹ יוֹם אֶחָד.
 וְאֵת עֲצָמוֹ יוֹם אֶחָד. דְּבַרֵּי בֵּית הֵלֵל. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית
 שְׁמַאי. תִּקְנַתֶּם אֶת רַבּוֹ. וְאֵת עֲצָמוֹ לֹא תִקְנַתֶּם. לְשֵׂא
 שְׂפָחָה אֵינוֹ יָכוֹל. בֶּת חֹרִין אֵינוֹ יָכוֹל. לְבָטֵל. וְהֵלֵל לֹא
 נִבְרָא הָעוֹלָם אֲלֵא לְפָרְיָהּ וְרַבִּיָּהּ. שֶׁנֶּאֱמַר לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה
 לְשֶׁבֶת יִצְרָהּ. אֲלֵא מִפְּנֵי תִקּוּן הָעוֹלָם. כּוֹפִין אֶת רַבּוֹ.
 וְעוֹשֶׂה אוֹתוֹ בֶּן חֹרִין. וְכוֹתֵב שְׁטָר עַל חֲצֵי דָמָיו. וְחֲזֹרוּ
 בֵּית הֵלֵל (לְהוֹרוֹת) כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

י"ד כָּלִי חֶרֶס מְצִיל עַל הַכֹּל כְּדַבְּרֵי בֵּית הֵלֵל. וּבֵית שְׁמַאי
 אוֹמְרִים אֵינוֹ מְצִיל אֲלֵא עַל הָאוֹכְלִין וְעַל הַמְשָׁקִין. וְעַל
 כָּלִי חֶרֶס. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל מִפְּנֵי מָה. אָמְרוּ לָהֶם
 בֵּית שְׁמַאי מִפְּנֵי שֶׁהוּא טָמֵא עַל גֵּב עִם הָאָרֶץ. וְאִין כָּלִי
 טָמֵא חוּצָץ. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הֵלֵל וְהֵלֵל טִהַרְתֶּם אוֹכְלִים
 וּמְשָׁקִין שְׁבִתוֹכוֹ. אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי כְּשֶׁטִּהַרְנוּ
 אוֹכְלִים וּמְשָׁקִין שְׁבִתוֹכוֹ. לְעַצְמוֹ טִהַרְנוּ. אֲבָל כְּשֶׁטִּהַרְתָּ

את הפלי. טהרת לך ולו. חזרו בית הלל להורות כדברי
בית שמאי:

פרק ב

רבי חנינא סגן הכהנים העיד ארבעה דברים. מימיהן
של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר. שנטמא
בולד הטמאה. עם הבשר שנטמא באב הטמאה. אף
על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא
מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן.
שנפסל בטבול יום. בנר שנטמא בטמא מת. אף על פי
שמוסיפין טמאה על טמאתו:

^ב אמר רבי חנינא סגן הכהנים. מימי לא ראיתי עזר
יוצא לבית השרפה. אמר רבי עקיבא מדבריו למדנו
שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה. שיאותו הכהנים
בעזרו. וחכמים אומרים (לא ראינו) אינו ראיה. אלא
יוצא לבית השרפה:

^ג אף הוא העיד על כפר קטן. שהיה בצד ירושלים. והיה
בו זקן אחד. והיה מלוה לכל בני הכפר. וכותב בכתב
ידו. ואחרים חותמין. ובא מעשה לפני חכמים והתירו.
לפי דרכך אתה למד. שהאשה כותבת את גטה. והאיש
כותב את שוברו. שאין קיום הגט אלא בחותמו. ועל
מחט שנמצאת בבשר. שהספין והידים טהורות. והבשר
טמא. ואם נמצאת בפך. הכל טהור:

י' שלשה דברים אמר רבי ישמעאל לפני חכמים בפרם ביבנה. על ביצה טרופה. שהיא נתונה על גבי ירק של תרומה. שהיא חבור. ואם היתה כמין כבע אינה חבור. ועל שבילת שבקציר. וראשה מגעת לקמה. אם נקצרת עם הקמה הרי היא של בעל הבית. ואם לאו (הרי היא) של עניים. ועל גנה קטנה שהיא מוקפת ערים. אם יש בה כמלא בוצר וסלו מכאן. ומלא בוצר וסלו מכאן. תזרע. ואם לאו לא תזרע:

ה' שלשה דברים אמרו לפני רבי ישמעאל ולא אמר בהם לא איסור ולא התר. ופרשן רבי יהושע בן מתיא. המפס מרסא בשבת. אם לעשות לה פה חייב. ואם להוציא ממנה לחה פטור. ועל הצד נחש בשבת. אם מתעסק שלא ישכנו פטור. ואם לרפואה חייב. ועל לפסים אירוניות. שהם טהורות באהל המת. וטמאות במשא הזב. רבי אלעזר בן צדוק אומר אף במשא הזב טהורות. מפני שלא נגמרה מלאכתן:

י' שלשה דברים אמר רבי ישמעאל ולא הודה לו רבי עקיבא. השום והבסר והמלילות שרסקן מבעוד יום. שרבי ישמעאל אומר יגמור משתחשך. ורבי עקיבא אומר לא יגמור:

י' שלשה דברים אמרו לפני רבי עקיבא. שנים משום רבי אליעזר. ואחד משום רבי יהושע. שנים משום רבי

אֵלֶיָּעֶזֶר. יוֹצֵאָהּ אִשָּׁה בְּעִיר שֶׁל זָהָב. וּמִפְּרִיחֵי יוֹנִים
פְּסוּלִים לְעֵדוּת. וְאַחַד מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. הַשָּׂרֵץ בְּפִי
חִלָּדָה וּמִהֲלָכַת עַל גְּבִי כְּכֹרוֹת שֶׁל תְּרוּמָה. סִפֵּק נִגַּע סִפֵּק
לֹא נִגַּע. סִפֵּקוֹ טְהוֹר:

ח' שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא. עַל שְׁנַיִם הוֹדוּ לוֹ. וְעַל
אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ. עַל סִנְדֵּל שֶׁל סִידִּים. שֶׁהוּא טָמֵא מִדָּרַס.
וְעַל שִׁירֵי תִנּוֹר אֲרָבָעָה. שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים שֶׁלֹּשָׁה. וְהוֹדוּ לוֹ.
וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ. עַל כֶּסֶּא שֶׁנִּטְלוּ שְׁנַיִם מִחֻפּוֹיָּו זֶה
בְּצַד זֶה. שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא מְטַמֵּא וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין:

ט' הוּא הָיָה אוֹמֵר הָאֵב זֹכָה לִבֵּן בְּנוֹי. וּבִפְתָּח. וּבַעֲשָׂר.
וּבַחֲכָמָה. וּבַשְּׁנַיִם. וּבַמִּסְפָּר הַדּוֹרוֹת לְפָנָיו. וְהוּא הַקֵּץ
שֶׁנֶּאֱמַר קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. אֵף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר וַעֲבָדוּם
וַעֲנּוּ אוֹתָם אֲרָבַע מֵאוֹת שָׁנָה. וְנֶאֱמַר וְדוֹר רַבִּיעִי יָשׁוּבוּ
הִנֵּה:

י' אֵף הוּא הָיָה אוֹמֵר חֲמִשָּׁה דְּבָרִים שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר
חֹדֶשׁ. מִשְׁפֹּט דּוֹר הַמִּבּוּל שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֹּט אֵיזֵב
שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֹּט הַמִּצְרִיִּים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ.
מִשְׁפֹּט גֹּג וּמִגּוֹג לְעֵתִיד לָבֵא שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֹּט
רְשָׁעִים בְּגִיהֶנָּם שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ
בַּחֲדָשׁוֹ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר מִן הַפֶּסַח עַד הָעֲצֵרֶת.
שֶׁנֶּאֱמַר וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ:

פרק ג

כָּל הַמְטָמְאִין בְּאֶהֱל שְׁנַחֲלָקוּ וְהַכְּנִיסֵן לְתוֹךְ הַבֵּית רַבִּי
 דּוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס מְטַהֵר וְחֻכְמִים מְטָמְאִין פִּיֻּצֵּד
 הַנוֹגֵעַ בְּכַשְׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים מִן הַנִּבְלָה אוֹ נוֹשָׁאֵן וּבִמַּת
 הַנוֹגֵעַ בְּכַחְצֵי זֵית (וּמֵאֱהִיל עַל כַּחְצֵי זֵית אוֹ נוֹגֵעַ בְּכַחְצֵי
 זֵית) וְכַחְצֵי זֵית מֵאֱהִיל עָלָיו וּמֵאֱהִיל עַל כַּשְׁנֵי חֲצָאֵי
 זֵיתִים מֵאֱהִיל עַל כַּחְצֵי זֵית וְכַחְצֵי זֵית מֵאֱהִיל עָלָיו רַבִּי
 דּוֹסָא בֶּן הֶרְפִּינְס מְטַהֵר וְחֻכְמִים מְטָמְאִין אֲבָל הַנוֹגֵעַ
 בְּכַחְצֵי זֵית וְדָבָר אַחֵר מֵאֱהִיל עָלָיו וְעַל כַּחְצֵי זֵית (אוֹ
 מֵאֱהִיל עַל כַּחְצֵי זֵית וְדָבָר אַחֵר מֵאֱהִיל עָלָיו וְעַל כַּחְצֵי
 זֵית) טְהוֹר אָמַר רַבִּי מֵאִיר אָף בָּזָה רַבִּי דּוֹסָא בֶּן
 הֶרְפִּינְס מְטַהֵר וְחֻכְמִים מְטָמְאִין הַכֹּל טָמֵא חוּץ מִן הַמַּגֵּעַ
 עִם הַמִּשָּׂא וְהַמִּשָּׂא עִם הָאֱהִל זֶה הַכֹּל כָּל שֶׁהוּא מִשֵּׁם
 אֶחָד טָמֵא מִשְׁנֵי שְׁמוֹת טְהוֹר:

ב אֲכָל פָּרוֹד אֵינּוּ מִצְטָרֵף דְּבָרֵי רַבִּי דּוֹסָא וְחֻכְמִים
 אוֹמְרִים מִצְטָרֵף מְחַלְלִין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי עַל אֲסִימוֹן דְּבָרֵי
 רַבִּי דּוֹסָא וְחֻכְמִים אוֹמְרִים אֵין מְחַלְלִין מְטַבִּילִין יָדַיִם
 לַחֲטָאת דְּבָרֵי רַבִּי דּוֹסָא וְחֻכְמִים אוֹמְרִים נְטָמָא יָדָיו
 נְטָמָא גּוֹפוֹ:

ג מַעֲי אֲבִטִּיחַ וּקְנָבֶת יֶרֶק שֶׁל תְּרוּמָה רַבִּי דּוֹסָא מְתִיר
 לְזָרִים וְחֻכְמִים אוֹסְרִין חֲמֵשׁ רְחֵלוֹת גְּזוּזוֹת מִנֶּה מִנֶּה

וּפְרַסְתָּ חֵיבוֹת בְּרֵאשִׁית הַגֹּזֶל דְּבַרֵּי רַבִּי דֹּסָא וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים חֲמֵשׁ רְחִילוֹת כָּל שָׁהֵן:

ד' כָּל הַחוּצָלוֹת טְמֵאוֹת טָמֵא מֵת דְּבַרֵּי רַבִּי דֹּסָא
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִדֶּרֶס כָּל הַקְלִיעוֹת טְהוֹרוֹת חוּץ מִשָּׁל
גִּלְגִּילוֹן דְּבַרֵּי רַבִּי דֹּסָא וְחֲכָמִים אוֹמְרִים כָּלֵם טְמֵאוֹת
חוּץ מִשָּׁל צִמְרִים:

ה' הַקֶּלַע שְׂבִית קָבוּל שְׁלֵה אַרוּג טְמֵאָה וְשֵׁל עוֹר רַבִּי
דֹּסָא בֶּן הַרְפִּינָס מִטְהַר וְחֲכָמִים מְטַמְּאִין נִפְסַק בֵּית
אַצְבַּע שְׁלֵה טְהוֹרָה בֵּית הַפְּקִיעַ שְׁלֵה טְמֵאָה:

ו' הַשְּׁבוּיָה אוֹכֶלֶת בְּתֵרוֹמָה דְּבַרֵּי רַבִּי דֹּסָא וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים יֵשׁ שְׁבוּיָה אוֹכֶלֶת וְיֵשׁ שְׁבוּיָה שְׂאִינָה אוֹכֶלֶת
כִּיצַד הָאִשָּׁה שְׂאֵמְרָה נִשְׁבִּיתִי וְטְהוֹרָה אָנִי אוֹכֶלֶת
(שְׁהִפָּה שְׂאֵסֵר הוּא הִפָּה שְׁהִתִּיר) וְאִם יֵשׁ יַעֲדִים
שְׁנִשְׁבִּית וְהִיא אוֹמֶרֶת טְהוֹרָה אָנִי אֵינָה אוֹכֶלֶת:

ז' אַרְבָּעָה סְפִיקוֹת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא וְחֲכָמִים מְטַהְרִין
כִּיצַד הֵטֵמָא עוֹמֵד וְהִטְהוֹר עוֹבֵר הִטְהוֹר עוֹמֵד וְהֵטֵמָא
עוֹבֵר טְמֵאָה בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְטְהוֹרָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים
טְהוֹרָה בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְטְמֵאָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים סָפֵק נִגַּע
וְסָפֵק לֹא נִגַּע סָפֵק הָאֵהִיל סָפֵק לֹא הָאֵהִיל סָפֵק הִסִּיט
סָפֵק לֹא הִסִּיט רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא וְחֲכָמִים מְטַהְרִין:

ח' שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים רַבִּי צְדוֹק מְטַמֵּא וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
מִסְמֵר שֶׁל שְׁלַחְנִי וְאֶרֶז שֶׁל גְּרוֹסוֹת וּמִסְמֵר שֶׁל אֶבֶן
שְׁעוֹת רַבִּי צְדוֹק מְטַמֵּא וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין:

ט' אַרְבָּעָה דְּבָרִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְטַמֵּא וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
כְּסוּי טָנִי שֶׁל מִתְכּוֹת שֶׁל בַּעֲלֵי בָתִּים וְתִלּוּי הַמַּגְרָדוֹת.
וְגִלְמֵי כָּלִי מִתְכּוֹת וְטַבָּלָא שֶׁנֶּחֱלָקָה לְשָׁנִים וּמוֹדִים
חֻכָּמִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּטַבָּלָא שֶׁנֶּחֱלָקָה לְשָׁנִים אֶחָד
גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן הַגָּדוֹל טָמֵא וְהַקָּטָן טָהוֹר:

י' שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מַחְמִיר כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי.
אֵין טוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת וְאֵין זוֹקְפִין אֶת
הַמְּנוּרָה בְּיוֹם טוֹב וְאֵין אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא רִקִּיקִין.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מִימִיהֶן שֶׁל בֵּית אַבָּא לֹא הָיוּ אוֹפִין
פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא רִקִּיקִין אָמְרוּ לוֹ מַה נַּעֲשֶׂה לְבֵית אֲבִיךָ.
שֶׁהָיוּ מַחְמִירִין עַל עֲצָמָן וּמִקְלִים עַל יִשְׂרָאֵל לִהְיוֹת
אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין וְחָרִי:

יא' אַף הוּא אָמַר שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים לְהַקֵּל מַכְבִּדִין בֵּין
הַמְּטוֹת וּמִנִּיחִין אֶת הַמַּגְמֵר בְּיוֹם טוֹב וְעוֹשִׂים גְּדִי מְקַלֵּס
בְּלִילֵי פְסָחִים וְחֻכָּמִים אוֹסְרִים:

יב' שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מַתִּיר וְחֻכָּמִים
אוֹסְרִין פָּרְתוּ יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שְׁבִין קַרְנֵיהָ וּמִקְרָדִין אֶת
הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב וְשׁוֹחֲקִין אֶת הַפִּלְפְּלִין בְּרִיחִים שְׁלֵהֶן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֵין מִקְרָדִין אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב מִפְּנֵי

שְׁהוּא עוֹשֶׂה חֲבוּרָה אֲבָל מְקַרְצְפִּין וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים אֵין
מְקַרְדִּין אֵף לֹא מְקַרְצְפִּין:

יום יז

פרק ד

אֵלּוּ דְּבָרִים מְקוּלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲמֵרֵי בֵּית הֵלֵל בִּיצָה
שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים תֹּאכֵל וּבֵית
הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא תֹאכֵל בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים שְׂאוֹר בְּכִזִּית
וְחֻמֶּץ בְּכֻכּוֹתֶתָּ וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים זֶה וְזֶה בְּכִזִּית:

ב (בְּהִמָּה שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב הַכֹּל מוֹדִים שֶׁהִיא מוֹתֶרֶת
וְאַפְרוּחַ שִׁיצָא מִן הַבִּיצָה הַכֹּל מוֹדִים שֶׁהוּא אָסוּר)
הַשּׁוֹחֵט חֲתָה וְעוֹף בְּיוֹם טוֹב בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים יַחֲפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים לֹא יִשְׁחוּט אֲלֵא אִם כֵּן
הָיָה לוֹ עֶפֶר מוֹכֵן מִבְּעוֹד יוֹם וּמוֹדִים שֶׁאִם שָׁחַט שִׁיחֲפוֹר
בְּדָקָר וַיִּכְסֶּה שְׂאֵפֶר כִּירָה מוֹכֵן הוּא:

ג בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים הֶבֶקֶר לַעֲנִים הֶבֶקֶר וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים אֵינּוּ הֶבֶקֶר עַד שִׁיּוֹבֵקֶר אֵף לַעֲשִׂירִים כְּשִׁמְטָה
כָּל עֲמִרֵי הַשָּׂדֶה שֶׁל קֶב קֶב וְאַחַד שֶׁל אַרְבָּעָה קֶבִּין
וּשְׂכָחוּ בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינּוּ שְׂכָחָה וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים שְׂכָחָה:

ד' העמר שהוא סמוך לגפה ולגדיש ולבקר ולכלים ושכחו בית שמאי אומרים אינו שכחה ובית הלל אומרים שכחה:

ה' כרם רבעי בית שמאי אומרים אין לו חמש ואין לו ביעור ובית הלל אומרים יש לו (חמש ויש לו ביעור) בית שמאי אומרים יש לו פרט ויש לו עוללות והעניים פודים לעצמן ובית הלל אומרים כלו לגת:

י' חבית של זיתים מגלגלים בית שמאי אומרים אינו צריך לנקב ובית הלל אומרים צריך לנקב ומודים שאם נקבה וסתמוה שמרים שהיא טהורה הסך בשמן טהור ונטמא ירד וטבל בית שמאי אומרים אף על פי שהוא מנטף טהור ובית הלל אומרים כדי סיכת אבר קטן ואם היה שמן טמא מתחלתו בית שמאי אומרים כדי סיכת אבר קטן ובית הלל אומרים משקה טופח רבי יהודה אומר משום בית הלל טופח ומטפח:

י' האשה מתקדשת בדינר ובשוה דינר כדברי בית שמאי ובית הלל אומרים בפרוטה ובשוה פרוטה וכמה היא פרוטה אחד משמונה באיסר האיטלקי בית שמאי אומרים פוטר את אשתו בגט ישן ובית הלל אוסרין איזהו גט ישן כל שנתחד עמה אחר שכתבו לה המגרש את אשתו ולנה עמו בפנדקי בית שמאי אומרים אינה צריכה ממנו גט שני ובית הלל אומרים צריכה ממנו

גַּט שְׁנִי. אֵימָתִי בְּזִמְזִי שְׁנֵת גְּרִשָּׁה מִן הַנְּשׂוּאִים. אָבֵל אִם
נִתְּגַרְשָׁה מִן הָאִירוֹסִין. אֵינָה צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גַּט שְׁנִי. מִפְּנֵי
שְׂאִין לְבֹו גַּס בָּהּ:

ח בית שמאי מתירין הצרות לאחים ובית הלל אוסרין.
חלצו. בית שמאי פוסלין מן הכהנה. ובית הלל מכשירין.
נתיבמו. בית שמאי מכשירין. ובית הלל פוסלין. אף על
פי שאלו פוסלים ואלו מכשירין. לא נמנעו בית שמאי
מלשא נשים מבית הלל. ולא בית הלל מבית שמאי. כל
הטהרות והטמאות שהיו אלו מטהרין ואלו מטמאין. לא
נמנעו להיות עושין טהרות. אלו על גבי אלו:

ט שלשה אחים שנים מהם נשואים שתי אחיות. ואחד
מפנה. מת אחד מבעלי אחיות. ועשה בה מפנה מאמר.
ואחר כך מת אחיו השני. בית שמאי אומרים אשתו עמו.
והלה תצא משום אחות אשה. ובית הלל אומרים מוציא
את אשתו בגט ובחליצה. ואשת אחיו בחליצה. זו היא
שאמרו. אזי לו על אשתו. ואזי לו על אשת אחיו:

י המדיר את אשתו מתשמיש המטה. בית שמאי אומרים
שתי שבתות ובית הלל אומרים שבת אחת. המפלת
לאור שמונים ואחד. בית שמאי פוטרין מן הקרבן. ובית
הלל מחיבין. סדין בציצית בית שמאי פוטרין. ובית הלל
מחיבין. כלפלת השבת בית שמאי פוטרין. ובית הלל
מחיבין:

י"א מי שֶׁנָּזַר נְזִירוֹת מְרַבָּה וְהַשְׁלִים נְזִירוֹתָיו וְאַחַר כֵּן
בָּא לְאַרְצָן בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים נֶזֶר שְׁלֹשִׁים יוֹם וּבֵית
הַלֵּל אוֹמְרִים נֶזֶר בִּתְחִלָּה מִי שֶׁהָיוּ שְׁתֵּי כִּתֵּי עֲדִים
מְעִידוֹת אוֹתוֹ אֵלּוּ מְעִידִים שֶׁנָּזַר שְׁתֵּים וְאֵלּוּ מְעִידִים
שֶׁנָּזַר חֹמֶשׁ בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים נֶחֱלָקָה הָעֵדוּת וְאֵין כָּאֵן
נְזִירוֹת וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים יֵשׁ בְּכֻלָּל חֹמֶשׁ שְׁתֵּים שִׁיחָהּ
נֶזֶר שְׁתֵּים:

י"ב אָדָם שֶׁהוּא נָתוּן תַּחַת הַסֶּדֶק בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים אֵינוֹ
מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אָדָם חָלוּל הוּא
וְהַצֵּד הָעֲלִיּוֹן מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה:

פרק ה

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר שֶׁשֶּׁה דְּבָרִים מְקוּלִי בֵּית שְׁמַאי
וּמַחְמִירֵי בֵּית הַלֵּל דָּם נִבְלָה בֵּית שְׁמַאי מְטַהְרִין
וּבֵית הַלֵּל מְטַמְּאִין בִּיצַת הַנִּבְלָה אִם יֵשׁ כִּיּוֹצָא בָּהּ
נִמְכָּרַת בְּשׁוּק מִתְּרַת וְאִם לֹא אֲסוּרָה כְּדַבְּרֵי בֵּית
שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל אוֹסְרִין וּמוֹדִים בְּבִיצַת טְרֶפֶה שֶׁהִיא
אֲסוּרָה מִפְּנֵי שֶׁגִּדְּלָהּ בְּאִיסוּר דָּם שֶׁל נִכְרִית וְדָם טְהוֹרָה
שֶׁל מְצוּרַעַת בֵּית שְׁמַאי מְטַהְרִין וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
כְּרוֹקָה וּכְמִימֵי רִגְלֶיהָ אוֹכְלִין פִּירוֹת שְׁבִיעִית בְּטוֹבָה
וְשֹׁלֵא בְּטוֹבָה כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אֵין
אוֹכְלִין (אֶלָּא) בְּטוֹבָה הַחֲמַת בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים צְרוּרָה
עוֹמֶדֶת וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אֵף עַל פִּי שְׂאִינָה צְרוּרָה:

ב רבי יוסי אומר ששה דברים מקולי בית שמאי ומחמרי בית הלל. העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל. כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים לא עולה ולא נאכל. תורמין זיתים על שמן. וענבים על יין כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים אין תורמין. הזורע ארבע אמות שבכרם. בית שמאי אומרים קדש שורה אחת. ובית הלל אומרים קדש שתי שורות. המעיסה בית שמאי פוטרין. ובית הלל מחיבין. מטבילין בחרדלית כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים אין מטבילין. גר שנתגר ערבי פסחים. בית שמאי אומרים טובל ואוכל את פסחו לערב. ובית הלל אומרים הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר:

ג רבי ישמעאל אומר שלשה דברים מקולי בית שמאי ומחמרי בית הלל. קהלת אינו מטמא את הידים כדברי בית שמאי. ובית הלל אומרים מטמא את הידים. מי חטאת שעשו מצותן. בית שמאי מטהרין ובית הלל מטמאין. הקצח בית שמאי מטהרין ובית הלל מטמאין. וכן למעשרות:

ד רבי אליעזר אומר שני דברים מקולי בית שמאי ומחמרי בית הלל. דם יולדת שלא טבלה. בית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה. ובית הלל אומרים (מטמא) לח ויבש. ומודים ביולדת בזוב שהוא מטמא לח ויבש:

ה' אַרְבַּעַה אַחִים שְׁנַיִם (מֵהֶם) נִשְׁוֹאִין שְׁתֵּי אַחִיּוֹת מֵתוֹ
הַנִּשְׁוֹאִים אֶת הָאֲחִיּוֹת הָרִי אֵלּוּ חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתִּיבְמוֹת.
וְאִם קָדְמוּ וּבִנְסוּ יוֹצִיאוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִשּׁוּם בֵּית
שְׁמַאי יִקְיֻמוּ וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים יוֹצִיאוּ:

י' עֶקְבִּיא בֶן מֵהֶלְלָאֵל הָעִיד אַרְבַּעַה דְּבָרִים אָמְרוּ לוֹ
עֶקְבִּיא חֲזוֹר בְּךָ בְּאַרְבַּעַה דְּבָרִים שְׁהִיִּית אוֹמֵר וְנַעֲשֶׂה
אֵב בֵּית דִּין לְיִשְׂרָאֵל אָמַר לָהֶם מוֹטֵב לִי לְהִקְרָא שׁוֹטֵה
כָּל יָמִי וְלֹא לַעֲשׂוֹת שְׁעָה אַחַת רָשָׁע לִפְנֵי הַמָּקוֹם.
שְׁלֹא יִהְיוּ אוֹמְרִים בְּשִׁבִּיל שְׂרָרָה חֲזוֹר בּוֹ הוּא הָיָה
מִטְמֵא שְׁעַר הַפְּקוּדָה וְדָם הִירוֹק וְחֲכָמִים מְטַהְרִין הוּא
הָיָה מִתִּיר שְׁעַר בְּכוֹר בַּעַל מוֹם שֶׁנֶּשֶׁר וְהַנִּיחוֹ בַּחֲלוֹן
וְאַחֵר כְּךָ שְׁחָטוּ וְחֲכָמִים אוֹסְרִין הוּא הָיָה אוֹמֵר אֵין
מִשְׁקִין לֹא אֶת הַגִּיּוֹרֶת וְלֹא אֶת שְׁפָחָה הַמִּשְׁחַרְרֶת.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים מִשְׁקִין אָמְרוּ לוֹ מַעֲשֵׂה בְּכַרְפָּמִית
שְׁפָחָה מִשְׁחַרְרֶת שְׁהִיתָה בִּירוּשָׁלַיִם וְהַשְׁקוּהָ שְׁמַעְיָה
וְאַבְטָלְיוֹן אָמַר לָהֶם דְּגָמָא הַשְׁקוּהָ וְנִדְּוָהּ וּמֵת בְּנִידְוִי.
וְסָקְלוּ בֵּית דִּין אֶת אֲרוֹנוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה חָס וְשָׁלוֹם
שְׁעֶקְבִּיא נִתְּנָדָה שְׁאִין הָעֲזָרָה נִגְעֶלֶת בְּפָנָי כָּל אָדָם
מִיִּשְׂרָאֵל בְּחֲכָמָה וּבִירְאָת חֹטֵא כְּעֶקְבִּיא בֶן מֵהֶלְלָאֵל.
וְאֶת מִי נָדוּ אֶת אֱלִיעֶזֶר בֶּן חֲנוּךְ שֶׁפָּקַד בְּטַהֲרֶת יָדָיִם.
וּכְשֶׁמֶת שָׁלְחוּ בֵּית דִּין וְהַנִּיחוּ אָבֶן עַל אֲרוֹנוֹ מִלְּמַד שְׁכָל
הַמִּתְנַדֶּה וּמֵת בְּנִידְוִי סוֹקְלִין אֶת אֲרוֹנוֹ:

י' בַּשְּׁעֵת מִיתָתוֹ אָמַר לְבָנוֹ בְּנֵי חֲזוֹר בְּךָ בְּאַרְבַּעַת דְּבָרִים
שְׁהִייתִי אוֹמֵר. אָמַר לוֹ וְלָמָּה לֹא חֲזַרְתָּ בְּךָ. אָמַר לוֹ
אֲנִי שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַמְּרַבִּין. וְהֵם שָׁמְעוּ מִפִּי הַמְּרַבִּין.
אֲנִי עָמַדְתִּי בְּשִׁמוּעָתִי. וְהֵם עָמְדוּ בְּשִׁמוּעָתָן. אֲבָל אֶתָּה
שָׁמַעְתָּ מִפִּי הַיָּחִיד וּמִפִּי הַמְּרַבִּין. מוֹטֵב לְהַנִּיחַ דְּבָרֵי
הַיָּחִיד וְלֶאֱחֹז בְּדְבָרֵי הַמְּרַבִּין. אָמַר לוֹ אָבָא. פְּקוּד עָלִי
חֲבֵרִיד. אָמַר לוֹ אֲנִי מִפְּקִיד. אָמַר לוֹ שְׁמָא עִילָה מְצָאָתָ
בִּי. אָמַר לוֹ לֹא. מַעֲשֵׂיךָ יִקְרְבוּךָ. וּמַעֲשֵׂיךָ יִרְחֲקוּךָ:

פרק ו

רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא הֵעִיד חֲמֵשֶׁה דְּבָרִים. שְׁמַמְאָנִים אֶת
הַקְּטָנוֹת. וְשִׁמְשִׁיאִים אֶת הָאֲשָׁה עַל פִּי עֵד אֶחָד.
וְשִׁנְסָקֵל תִּתְּנָהּ בִּירוּשָׁלַיִם. עַל שֶׁהָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ. וְעַל
הַיֵּז בֶּן אַרְבָּעִים יוֹם שְׁנַת־נֶסֶד עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. וְעַל תַּמִּיד
שֶׁל שַׁחַר שֶׁקָּרַב בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת:

ב' הֵעִיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי נְחוֹנְיָא בֶּן אֱלִינָתָן אִישׁ כֶּפֶר
הַבְּבִלִי. עַל אֶבֶר מִן הַמֶּת שֶׁהוּא טָמֵא. שְׂרָבִי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר לֹא אָמְרוּ אֶלָּא עַל אֶבֶר מִן הַחֵי. אָמְרוּ לוֹ וְהֲלֹא קָל
וְחֹמֶר. וּמָה מִן הַחֵי שֶׁהוּא טָהוֹר. אֶבֶר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ טָמֵא.
הַמֶּת שֶׁהוּא טָמֵא אֵינּוּ דִין שְׁיֵהִיָּה אֶבֶר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ
טָמֵא. אָמַר לָהֶם לֹא אָמְרוּ אֶלָּא עַל אֶבֶר מִן הַחֵי. דְּבָר
אֲחֵר מְרַבֵּה טָמְאָת הַחַיִּים מִטָּמְאָת הַמֵּתִים. שֶׁהַחֵי עוֹשֶׂה

מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב מִתַּחֲתָיו לְטִמָּא אָדָם וּלְטִמָּא בְּגָדִים וְעַל
גִּבּוֹ מִדֶּף לְטִמָּא אוֹכְלִין וּמִשְׁקִין מֶה שְּׁאִין הֵמֶת מִטִּמָּא:
^א כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִטִּמָּא
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי נְחוֹנְיָא מְטַהְרִים עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ
מֵאֲבֵר מִן הַחֵי רַבִּי נְחוֹנְיָא מִטִּמָּא וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ מְטַהְרִין אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מֶה רְאִיתָ לְטִמָּא
כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחֵי אָמַר לָהֶם מְצִינוּ אֲבֵר
מִן הַחֵי כִּמֶּת שְׁלָם מֶה הֵמֶת כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ
טִמָּא אִף אֲבֵר מִן הַחֵי כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה
טִמָּא אָמְרוּ לוֹ לֹא (אִם) טִמְאַתְּ כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן
הֵמֶת שְׁכֵן טִמְאַתְּ עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ תִּטְמָא
כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחֵי שְׁכֵן טַהֲרָתָּ עֶצֶם
כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ הֵימָּנוּ אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי נְחוֹנְיָא מֶה רְאִיתָ
לְטִמָּא עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחֵי אָמַר לָהֶם
מְצִינוּ אֲבֵר מִן הַחֵי כִּמֶּת שְׁלָם מֶה הֵמֶת עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ טִמָּא אִף אֲבֵר מִן הַחֵי עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה טִמָּא אָמְרוּ לוֹ לֹא (אִם) טִמְאַתְּ
עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מִן הֵמֶת שְׁכֵן טִמְאַתְּ כִּזִּית בֶּשֶׂר
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ תִּטְמָא עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן
הַחֵי שְׁכֵן טַהֲרָתָּ כִּזִּית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי
אֱלִיעֶזֶר מֶה רְאִיתָ לַחֲלוֹק מְדוּתִיד אוֹ טִמָּא בְּשִׁנֵּיהֶם אוֹ
טַהֵר בְּשִׁנֵּיהֶם אָמַר לָהֶם מְרַבָּה טִמְאַת הַבֶּשֶׂר מִטִּמְאַת
הָעֲצָמוֹת שֶׁהַבֶּשֶׂר נוֹהֵג בְּנִבְלוֹת וּבְשִׁרְצִים מֶה שְּׁאִין

בֶּן בְּעֻצְמוֹת. דָּבָר אַחֵר אֵבֶר שֵׁישׁ עָלָיו בֶּשֶׁר כְּרָאוּי.
מְטֵמָא בְּמַגֵּעַ וּבִמְשָׁא וּבִאֵהֶל. חֶסֶר הַבֶּשֶׁר טֵמָא. חֶסֶר
הָעֶצֶם טְהוֹר. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי נְחוּנְיָא מָה רְאִיתָ לְחִלּוֹק
מִדּוֹתֶיךָ. אוֹ טֵמָא בְּשִׁנְיָהֶם. אוֹ טְהוֹר בְּשִׁנְיָהֶם. אָמַר לָהֶם
מִרְבֵּה טֵמָאֹת הָעֻצְמוֹת מִטֵּמָאֹת הַבֶּשֶׁר. שֶׁהַבֶּשֶׁר הַפּוֹרֵשׁ
מִן הַחַי טְהוֹר. וְאֵבֶר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְהוּא כְּבָרִיתּוֹ טֵמָא.
דָּבָר אַחֵר כְּזִית בֶּשֶׁר מְטֵמָא בְּמַגֵּעַ וּבִמְשָׁא וּבִאֵהֶל. וְרוֹב
עֻצְמוֹת מְטֵמָאִים בְּמַגֵּעַ וּבִמְשָׁא וּבִאֵהֶל. חֶסֶר הַבֶּשֶׁר
טְהוֹר. חֶסֶר רוֹב עֻצְמוֹת. אֵף עַל פִּי שֶׁטְהוֹר מְלִטְמָא
בִּאֵהֶל. מְטֵמָא בְּמַגֵּעַ וּבִמְשָׁא. דָּבָר אַחֵר כֹּל בֶּשֶׁר הַמֵּת
שֶׁהוּא פָּחוֹת מִכְזִּית טְהוֹר. רוֹב בְּנִינֹו וְרוֹב מְנִינֹו שֶׁל מֵת.
אֵף עַל פִּי שֶׁאֵין בָּהֶם רִבְע טֵמָאִין. אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
מָה רְאִיתָ לְטְהוֹר בְּשִׁנְיָהֶם. אָמַר לָהֶם לֹא. אִם אֲמַרְתֶּם.
בֵּימָת שֵׁישׁ בּוֹ רוֹב וְרִבְע וְרָקֵב. תֹּאמְרוּ בַּחֲי שֶׁאֵין בּוֹ רוֹב
וְרִבְע וְרָקֵב:

פרק ז

הַעֵיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי צְדוֹק עַל פְּדִיּוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר שְׁמֵת.
שֶׁאִין בּוֹ לִכְהֵן כָּלוּם. שְׂרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר חֲבִין
בְּאַחֲרֵיּוֹתָן כַּחֲמֵשׁ סִלְעִים שֶׁל בֶּן. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים אֵין
חֲבִיבִים בְּאַחֲרֵיּוֹתָן. אֲלָא כַּפְדִּיּוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי:

בַּהֲעִיד רַבִּי צְדוֹק עַל צִיר חֲגָבִים טְמֵאִים שֶׁהוּא טְהוֹר.
שֶׁמִּשְׁנָה רֵאשׁוֹנָה חֲגָבִים טְמֵאִים שֶׁנִּכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים
טְהוֹרִים. לֹא פָּסְלוּ צִירָן:

גַּהֲעִיד רַבִּי צְדוֹק עַל זֹחֲלִים שֶׁרְבוּ עַל הַנוֹטְפִים שֶׁהֵם
כְּשָׂרִים. מַעֲשֶׂה הָיָה בְּבִירַת אַפְלָיא. וּבֹא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי
חֲכָמִים וְהַכְשִׁירוּהוּ:

דַּהֲעִיד רַבִּי צְדוֹק עַל זֹחֲלִים שֶׁקִּלְחָן בַּעֲלָה אֶגְזוֹ. שֶׁהֵן
כְּשָׂרִים. מַעֲשֶׂה הָיָה בְּאַהֲלִיָּה וּבֹא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי לְשַׁכַּת
הַגִּזִּית וְהַכְשִׁירוּהוּ:

הַהֲעִיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי יָקִים אִישׁ הָדָר עַל קָלָל שֶׁל
חֲטָאת שֶׁנִּתְּנָה עַל גְּבִי הַשָּׂרֵץ שֶׁהוּא טְמֵא. שְׂרַבִּי אֱלִיעֶזֶר
מְטֵה־רַבִּי הַעֵיד רַבִּי פִּפְּיָס עַל מִי שֶׁנָּזַר שְׁתֵּי נְזִירוֹת. שֶׁאִם
גָּלַח אֶת הָרֵאשׁוֹנָה יוֹם שְׁלֹשִׁים. שֶׁמִּגִּלַּח הַשְּׁנִיָּה יוֹם
שְׁשִׁים. וְאִם גָּלַח יוֹם שְׁשִׁים חָסֵר אֶחָת יֵצֵא. שְׁשִׁים שְׁלֹשִׁים
עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנְחָן:

י העיד רבי יהושע ורבי פפיס על ולד של שלמים שיקרב
 שלמים. שרבי אליעזר אומר שולד שלמים לא יקרב
 שלמים וחקמים אומרים יקרב. אמר רבי פפיס אני מעיד
 שהיתה לנו פרת זבחי שלמים ואכלנוה בפסח ואכלנו
 ולדה שלמים בחג:

ז הם העידו על ארוכות של נחתומים שהן טמאות.
 שרבי אליעזר מטהר. הם העידו על תנור שחתכו חליות.
 ונתן חול בין חליא לחליא. שהוא טמא. שרבי אליעזר
 מטהר. הם העידו שמעברין את השנה בכל אדר. שהיו
 אומרים עד הפורים. הן העידו שמעברין את השנה
 על תנאי. ומעשה ברבן גמליאל שהלך לטול רשות
 מהגמון בסוריא. ושהה לבא. ועברו את השנה על
 תנאי לכשירצה רבן גמליאל. (וכשבא אמר רוצה אני)
 ונמצאת השנה מעברת:

ח העיד מנחם בן סגנאי על מוסף היורה של שולקי זיתים
 שהוא טמא. ושל צבעים שהוא טהור. שהיו אומרים
 חלוף הדברים:

ט העיד רבי נחניא בן גדגדא על החרשת שהשיאה
 אביה שהיא יוצאה בגט. ועל קטנה בת ישראל שנשאת
 לכהן שהיא אוכלת בתרומה. ואם מתה בעלה יורשה.
 ועל המריש הגזול שבנאו בבירה. שיתן את דמיו. (מפני

תִּקְנַת הַשְּׁבִים·) וְעַל חֲטָאת הַגְּזוּלָה שְׁלֹא נֹדְעָה לַרְבִּים·
שֶׁהִיא מִכִּפּוּרֵת· מִפְּנֵי תִקּוּן הַמִּזְבֵּחַ:

פרק ח

הַעֵיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ (בֶּן בְּתִירָא) עַל דָּם גְּבִילוֹת שֶׁהוּא
טְהוֹר· הַעֵיד רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן בְּתִירָא עַל אֶפֶר
חֲטָאת שְׁנֵגַע טָמֵא בְּמִקְצָתוֹ· שְׁטֵמָא אֶת כָּלֹ· הוֹסִיף רַבִּי
עֲקִיבָא עַל הַסֵּלֶת וְעַל הַקְטָרֶת וְהַלְבוּנָה וְהַגָּחִלִים· שְׁנֵגַע
טָבֹל יוֹם בְּמִקְצָתָם· שְׁפָסַל אֶת כָּלָם:

^ב הַעֵיד רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא וְרַבִּי יְהוּדָה הִכְהִין עַל קִטְנָה
בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאָת לִכְהֵן· שֶׁהִיא אוֹכֶלֶת בִּתְרוּמָה· כִּיּוֹן
שֶׁנִּכְנְסָה לַחֲפָה אֶף עַל פִּי שְׁלֹא נִבְעָלָה· הַעֵיד רַבִּי
יוֹסִי הִכְהִין וְרַבִּי זְכַרְיָה בֶּן הַקָּצֵב עַל תִּינוּקָת שְׁהִרְהָנָה
בְּאִשְׁקֻלוֹן· וְרִיחֻקוֹהָ בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּהּ· וְעִידֶיהָ מְעִידִים אוֹתָהּ
שֶׁלֹא נִסְתָּרָה וְשֶׁלֹא נִטְמְאָה· אָמְרוּ לָהֶם חֲכָמִים אִם
מֵאֲמִינִים אַתֶּם שְׁהִרְהָנָה· הָאֲמִינוּ שֶׁלֹא נִסְתָּרָה וְשֶׁלֹא
נִטְמְאָה· וְאִם אֵין אַתֶּם מֵאֲמִינִים שֶׁלֹא נִסְתָּרָה וְשֶׁלֹא
נִטְמְאָה· אַל תֵּאֲמִינוּ שְׁהִרְהָנָה:

^ג הַעֵיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא עַל אֱלָמָנָת
עִיסָה שֶׁהִיא כְּשֶׁרָה לִכְהוֹנָה· שֶׁהָעִיסָה כְּשֶׁרָה לְטָמֵא
וּלְטָהָר לְרַחֵק וּלְקָרֵב· (אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל)
קִבְּלֵנוּ עֲדוּתְכֶם· אֲבָל מָה נַעֲשֶׂה שְׁגֹזֵר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זִכְאִי

שלא להושיב בתי דינין על כד. הכהנים שומעים לכם
לרחק. אבל לא לקרב:

העיד רבי יוסי בן יועזר איש צרידה. על איל קמצא דכן.
ועל משקה בית מטבחיא (דאינון) דכן. ודיקרב במיתא
מסתאב. וקרו ליה יוסי שריא:

העיד רבי עקיבא משום נחמיה איש בית דלי.
שמשיאים האשה על פי עד אחד. העיד רבי יהושע על
עצמות שנמצאו בדיר העצים. (שהם טמאים.) אמרו
חכמים מלקט עצם עצם והכל טהור:

אמר רבי אליעזר שמעתי כשהיו בונים בהיכל. עושים
קלעים להיכל וקלעים לעזרות. אלא שבהיכל בונים
מבחוץ ובעזרות בונים מבפנים. אמר רבי יהושע שמעתי
שמקריבין אף על פי שאין בית. ואוכלין קדשי קדשים.
אף על פי שאין קלעים. קדשים קלים ומעשר שני. אף
על פי שאין חומה. שקדושה ראשונה קדשה לשעתה.
וקדשה לעתיד לבא:

אמר רבי יהושע מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי
ששמע מרבן ורבן מרבן הלכה למשה מסיני. שאין
אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרב. אלא לרחק
המקורבין בזרוע. ולקרב המרוחקים בזרוע. משפחת
בית צריפה היתה בעבר הירדן. ורחקה בן ציון בזרוע.
ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע. כגון אלו:

אֵלֶיהוּ בָּא לְטַמֵּא וּלְטַהֵר. לְרַחֵק וּלְקַרֵּב. רַבִּי יְהוּדָה
 אֹמֵר לְקַרֵּב אֲבָל לֹא לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר לְהַשְׁוֹת
 הַמַּחְלֶקֶת. וְחֻכָּמִים אֹמְרִים לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקַרֵּב. אֶלָּא
 לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר הִנְנִי שׁוֹלַח לָכֶם אֶת אֵלֶיהָ
 הַנְּבִיא וְגוֹמֵר. וְהַשִּׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל
 אָבוֹתָם: סליק

מסכת עבודה זרה

פרק א

לפני אידיהן של עובדי אלילים. שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמם. להשאיל ולשאול מהן. להלוותן וללוות מהן. לפורען ולהפרע מהן. רבי יהודה אומר נפרעין מהן מפני שהוא מיצר לו. אמרו לו אף על פי שמיצר הוא עכשיו. שמח הוא לאחר זמן:

^ב רבי ישמעאל אומר שלשה ימים לפניהם. ושלשה ימים לאחריהם. אסור. וחכמים אומרים לפני אידיהן אסור. לאחר אידיהן מתר:

^ג ואלו אידיהן של עבודת אלילים. קלנדא. וסטרנורא. וקרטיסים. ויום גנסיא של מלכים. ויום הלידה. ויום המיתה. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים כל מיתה שיש בה שריפה יש בה עבודת אלילים. שאין בה שריפה אין בה עבודת אלילים. יום תגלחת זקנו ובלוריתו. יום שעלה בו מן הים. ויום שיצא בו מבית האסורין. (וגוי שעשה משתה לבנו.) אינו אסור אלא אותו היום ואותו האיש בלבד:

^ד עיר שיש בה עבודת אלילים. חוצה לה מתר. היה חוצה לה עבודת אלילים תוכה מתר. מהו לילך לשם. בזמן שהדרך מיוחדת לאותו מקום אסור. ואם היה יכול להלך

בָּהּ לְמָקוֹם אַחֵר מִתֵּר. עִיר שֵׁישׁ בָּהּ עֲבוֹדַת אֱלִילִים וְהִיוּ
בָּהּ חֲנוּיוֹת מִעֲטָרוֹת וְשֹׁאִינָן מִעֲטָרוֹת. זֶה הָיָה מַעֲשֵׂה
בְּבֵית שֹׁאֵן. וְאָמְרוּ חֲכָמִים. הַמִּעֲטָרוֹת אֲסוּרוֹת. וְשֹׁאִינָן
מִעֲטָרוֹת מִתָּרוֹת:

ה' אֵלוּ דְּבָרִים אֲסוּרִים לְמַכּוֹר לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים. אִיצְטְרוּבְלִין.
וּבְנֹת שׁוּחַ. וּפְטוּטְרוֹתֵיהֶם. וּלְבוֹנָה. וְתִרְנַגּוּל הַלֶּכֶן. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר מִתֵּר לְמַכּוֹר לוֹ תִרְנַגּוּל לֶכֶן בֵּין הַתִּרְנַגּוּלִים.
וּבִזְמַן שֶׁהוּא בִּפְנֵי עֲצָמוֹ. קוֹטֵעַ אֶת אֶצְבָּעוֹ וּמוֹכְרוֹ לוֹ. לְפִי
שֹׁאֵן מִקְרִיבֵין חֹסֵר לְעֲבוֹדַת אֱלִילִים. וְשֹׁאֵר כָּל הַדְּבָרִים.
סֶתֶמֶן מִתֵּר וּפִירוּשָׁן אֲסוּר. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֵף דָּקֵל טַב.
וְחֶצֶב. וְנִקְלִיבָם. אֲסוּר לְמַכּוֹר לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים:

י' מָקוֹם שֶׁנִּהְגָּה לְמַכּוֹר בְּהֵמָה דָּקָה לְעוֹבְדֵי אֱלִילִים מוֹכְרִין.
מָקוֹם שֶׁנִּהְגָּה שְׁלֹא לְמַכּוֹר אֵין מוֹכְרִין. וּבְכָל מָקוֹם אֵין
מוֹכְרִין לָהֶם בְּהֵמָה גְּסָה. עֲגָלִים. וְסִיחִים. שְׁלָמִים וּשְׁבוּרִין.
רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בְּשִׁבוּרָה. וּבֵן בִּתְיָרָא מִתִּיר בְּסוֹס:

י' אֵין מוֹכְרִין לָהֶם דּוֹבִין וְאַרְיוֹת וְכָל דָּבָר שֵׁישׁ בּוֹ גִּזְק
לְרַבִּים. אֵין בּוֹנִין עִמָּהֶם בְּסִילְקִי. וְגִרְדּוֹם. וְאִיצְטְדִיא.
וּבִימָה. אֲבָל בּוֹנִים עִמָּהֶם בִּימוּסִיאוֹת וּמִרְחֻצָּאוֹת. הִגִּיעוּ
לְכִיפָה שֶׁמַּעֲמִידִין בָּהּ עֲבוֹדַת אֱלִילִים. אֲסוּר לְבָנוֹתָהּ:

ח' (וְאֵין עוֹשִׂין תְּכֵשִׁיטִים לְעֲבוֹדַת אֱלִילִים קוֹטְלָאוֹת
וְנִנְזָמִים וְטַבְּעוֹת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּשֹׁכֵר מוֹתֵר.) אֵין
מוֹכְרִין לָהֶם בְּמַחְבֵּר לְקִרְקַע. אֲבָל מוֹכֵר הוּא מְשִׁיקָצִץ.

רבי יהודה אומר מוכר הוא לו על מנת לקוץ. אין משכירין להם בתים בארץ ישראל. ואין צריך לומר שדות. ובסוריא משכירין להם בתים אבל לא שדות. ובחוצה לארץ מוכרין להם בתים ומשכירין שדות. דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר בארץ ישראל משכירין להם בתים אבל לא שדות. ובסוריא מוכרין בתים ומשכירין שדות. ובחוצה לארץ מוכרין אלו ואלו:

ט אף במקום שאמרו להשכיר. לא לבית דירה אמרו. מפני שהוא מכניס לתוכו עבודת אלילים. שנאמר ולא תביא תועבה אל ביתך. ובכל מקום לא ישכיר לו את המרחץ. מפני שהוא נקרא על שמו:

פרק ב

אין מעמידין בהמה בפנדקאות של עובדי אלילים. מפני שחשודים על הרביעה. ולא תתיחד אשה עמהן. מפני שחשודין על העריות. ולא יתיחד אדם עמהן. מפני שחשודין על שפיכות דמים. בת ישראל לא תילד את העובדת אלילים. מפני שמילדת בן לעבודת אלילים. אבל נכרית מילדת בת ישראל. בת ישראל לא תניק בנה של עובדת אלילים. אבל עובדת אלילים מניקה בנה של בת ישראל ברשותה. מתרפאין מהן רפוי ממון. אבל לא רפוי נפשות. ואין מסתפרין מהן בכל מקום. דברי רבי

מאיר. וחכמים אומרים ברשות הרבים מותר. אבל לא
בינו לבינו:

^ב אלו דברים של עובדי אלילים אסורין ואסורן אסור
הנאה. היין והחמץ של עובדי אלילים שהיה מתחלתו
יין. וחרס הדריני. ועורות לבובין. רבן שמעון בן גמליאל
אומר בזמן שהקדש שלו עגול אסור. משוך מותר. בשר
הנכנס לעבודת אלילים מותר. והיוצא אסור. מפני שהוא
זבחי מתים. דברי רבי עקיבא. ההולכין לתרפות אסור
לשאת ולתת עמהן והבאין מותרין:

^ג נודות העובדי אלילים. וקנקניהן ויין של ישראל כנוס
בהן. אסורין. ואסורן אסור הנאה. דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים אין אסורן אסור הנאה. החרצנים והזגין
של עובדי אלילים. אסורין ואסורן אסור הנאה. דברי
רבי מאיר. וחכמים אומרים לחין אסורין יבשין מותרין.
המרים וגבינת בית אניקי של עובדי אלילים אסורין.
(ואסורן) אסור הנאה. דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים
אין אסורן אסור הנאה:

^ד אמר רבי יהודה שאל רבי ישמעאל את רבי יהושע
כשהיו מהלכין בדרך. אמר לו מפני מה אסרו גבינות
עובדי אלילים. אמר לו מפני שמעמידן אותה בקיבה
של נבילה. אמר לו והלא קיבת עולה חמורה מקיבת
נבילה. ואמרו בהן שדעתו יפה שזרפה חיה ולא הודו

לֹא אָבֵל אָמְרוּ לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין חָזַר וְאָמַר לוֹ מִפְּנֵי
שְׂמַעְמִידִין אוֹתָהּ בְּקִיבַת עֲגָלִי עֲבוֹדַת אֱלִילִים אָמַר לוֹ
אִם כֵּן לָמָּה לֹא אָסְרוּהָ בְּהִנָּאָה הִשְׁיֵאוּ לְדָבָר אַחֵר אָמַר
לוֹ יִשְׁמַעְיָאל אַחִי הִיאֲדָ אֶתָּה קוֹרֵא כִּי טוֹבִים דּוֹדִידָ מִיֵּין
אוֹ כִּי טוֹבִים דּוֹדִידָ אָמַר לוֹ כִּי טוֹבִים דּוֹדִידָ אָמַר לוֹ אֵין
הַדָּבָר בֶּן שְׁהֵרִי חֲבִירוֹ מְלַמֵּד עָלָיו לְרִיחַ שְׂמַנִּידָ טוֹבִים:

ה' אֵלֹו דְּבָרִים שֶׁל עוֹבְדֵי אֱלִילִים אָסוּרִין וְאֵין אָסוּרִין אִסוּר
הִנָּאָה חֲלָב שְׁחֻלְבוֹ גּוֹי וְאֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאֵהוּ וְהַפֶּת וְהַשְׁמֵן
שְׁלֵהֵן רַבִּי וּבֵית דִּינֹו הִתִּירוּ בְּשִׁמְן (וְשִׁלְקוֹת) וּכְבָשִׁין
שְׁדַרְכֵּן לָתֵת לְתוֹכֵן יֵין וְחֻמֶּץ וְטָרִית טְרוּפָה וְצִיר שְׂאִין
בָּה דָּגָה כְּלָבִית שׁוֹטְטֵת בּוֹ וְהַחִילֵק וְקוֹרֵט שֶׁל חֲלֵתִית
וּמֶלַח סֶלְקוֹנְטִית הֵרִי אֵלֹו אָסוּרִים וְאֵין אִסוּרִין אִסוּר
הִנָּאָה:

י אֵלֹו מוֹתָרִין בְּאֲכִילָה חֲלָב שְׁחֻלְבוֹ גּוֹי וְיִשְׂרָאֵל רוֹאֵהוּ
וְהַדָּבָשׁ וְהַדְּבַר נִיאוֹת אֶף עַל פִּי שְׂמַנְטִפִין אֵין בָּהֶם
מְשׁוּם הַכָּשֶׁר מִשְׁקָה וּכְבָשִׁין שְׂאִין דַּרְכֵּן לָתֵת לְתוֹכֵן יֵין
וְחֻמֶּץ וְטָרִית שְׂאִינָה טְרוּפָה וְצִיר שֵׁישׁ בָּה דָּגָה וְעֵלָה
שֶׁל חֲלֵתִית וְזֵתִים גִּלְסָקָאוֹת הַמְּגֻלְגִּין רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר
הַשְּׁלוּחִין אָסוּרִין הַחֲגָבִים הַבָּאִים מִן הַסְּלוּלָה אָסוּרִין
מִן הַהִפְתָּק מוֹתָרִין וְכֵן לְתַרּוּמָה:

פרק ג

כָּל הַצִּלְמִים שֶׁל עֹבְדֵי אֱלִילִים אֲסוּרִים. מִפְּנֵי שֶׁהֵן
נֶעְבְּדִין פֶּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה. דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים אֵינּוּ אֲסוּר אֲלָא כָּל שֵׁישׁ בִּידּוֹ מִקָּל. אוֹ צִפּוֹר.
אוֹ כְּדוֹר. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר כָּל שֵׁישׁ בִּידּוֹ כָּל
דְּבָר:

^ב הַמוֹצֵא שִׁבְרֵי צִלְמִים. הָרִי אֵלּוּ מוֹתָרִים. מִצָּא תִּבְנִית
יָד אוֹ תִּבְנִית רֶגֶל. הָרִי אֵלּוּ אֲסוּרִים. מִפְּנֵי שֶׁכִּיּוֹצֵא בָּהֶן
נֶעְבְּד:

^ג הַמוֹצֵא כָּלִים וְעֲלִיָּהֶם צוֹרֵת חֲמָה. צוֹרֵת לְבָנָה. צוֹרֵת
דֶּרֶקוֹן. יוֹלִיכֶם לַיִם הַמֶּלַח. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
שֶׁעַל הַמִּכְבָּדִין אֲסוּרִין. שֶׁעַל הַמְּבֻזִּין מוֹתָרִין. רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר שׁוֹחֵק וְזוֹרֵה לְרוּחַ. אוֹ מְטִיל לַיִם. אָמְרוּ לוֹ אַף הוּא
נַעֲשֶׂה זָבֵל. שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִדְבַק בִּידָךְ מְאוּמָּה מִן הַחֶרֶם:

^ד שֶׁאֵל פְּרוֹקְלוֹס בֶּן פִּלוֹסְפוֹס. אֵת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּעֵכוֹ.
שֶׁהָיָה רוֹחֵץ בְּמֶרְחָץ שֶׁל אֶפְרוֹדִיטִי. אָמַר לוֹ כְּתוּב
בְּתוֹרַתְכֶם וְלֹא יִדְבַק בִּידָךְ מְאוּמָּה מִן הַחֶרֶם. מִפְּנֵי מָה
אַתָּה רוֹחֵץ בְּמֶרְחָץ שֶׁל אֶפְרוֹדִיטִי. אָמַר לוֹ אֵין מְשִׁיבִין
בְּמֶרְחָץ. וְכִשְׂיָצָא אָמַר לוֹ אֲנִי לֹא בָאתִי בְּגִבּוּלָה. הִיא
בָּאָה בְּגִבּוּלִי. אֵין אוֹמְרִים נַעֲשֶׂה מֶרְחָץ נוֹי לְאֶפְרוֹדִיטִי.
אֲלָא אוֹמְרִים נַעֲשֶׂה אֶפְרוֹדִיטִי נוֹי לְמֶרְחָץ. דְּבָר אַחֵר אִם
נוֹתְנִים לָךְ מִמּוֹן הֶרְבֵּה אִי אַתָּה נִכְנָס לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים

שֶׁלֶךְ עָרוֹם. וּבֵעַל קָרִי וּמִשְׁתִּין בִּפְנֵיהָ. וְזוֹ עוֹמֶדֶת עַל פֵּי הַבֵּיב. וְכָל הָעַם מִשְׁתִּינִים לְפָנֶיהָ. לֹא נֹאמַר אֵלָּא אֱלֹהֵיהֶם. אֶת שְׁנוֹהֵג בּוֹ מִשּׁוּם אֱלוֹהַּ אֲסוּר. אֶת שְׁאִינוֹ נוֹהֵג בּוֹ מִשּׁוּם אֱלוֹהַּ מוֹתָר:

ה' הַגּוֹזִים הָעוֹבְדִים אֶת הַהָרִים וְאֶת הַגְּבָעוֹת. הֵן מוֹתָרִים וְהָאֵלֹהִים אֲסוּרִים. שֶׁנֶּאֱמַר לֹא תַחֲמוֹד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחֹתָ לָךְ. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר אֱלֹהֵיהֶם עַל הַהָרִים. וְלֹא הַהָרִים אֱלֹהֵיהֶם. אֱלֹהֵיהֶם עַל הַגְּבָעוֹת וְלֹא הַגְּבָעוֹת אֱלֹהֵיהֶם. וּמִפְּנֵי מָה אֲשֶׁרָה אֲסוּרָה. מִפְּנֵי שֵׁשׁ בָּהּ תַּפִּיסֶת יָדֵי אָדָם וְכָל שֵׁשׁ בָּהּ תַּפִּיסֶת יָדֵי אָדָם אֲסוּר. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲנִי אוֹבִין וְאֵדוֹן לְפָנֶיךָ. כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָהּ מוֹצֵא הֵר גְּבוּהָ וְגִבְעָה נִשְׁאַה וְעַץ רַעֲנָן. דַּע שֵׁשׁ שֵׁם עֲבוֹדַת אֱלִילִים:

י' מִי שֶׁהָיָה בֵּיתוֹ סְמוּךְ לְבֵית עֲבוֹדַת אֱלִילִים וְנָפַל. אֲסוּר לְבָנוֹתוֹ. כִּי־צַד יַעֲשֶׂה. כּוֹנֵס בְּתוֹךְ שְׁלֹו (אֲרַבַּע אַמּוֹת) וּבּוֹנֶה. הָיָה שְׁלֹו וְשֶׁל עֲבוֹדַת אֱלִילִים. נִדּוֹן מִחֲצָה עַל מִחֲצָה. אֲבָנָיו עֲצָיו וְעִפְרוֹ מִטְמְאִין בְּשֶׁרֶץ. שֶׁנֶּאֱמַר שֶׁקֶץ תִּשְׁקָצְנוּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר כִּנְדָה. שֶׁנֶּאֱמַר תִּזְרַם כָּמוֹ דָּוָה צֵא תֹאמַר לוֹ. מָה נָדָה מִטְמְאָה בְּמִשְׁאֵי. אֵף עֲבוֹדַת אֱלִילִים מִטְמְאָה בְּמִשְׁאֵי:

י' שֶׁלֶּשָׁה בָתִּים הֵן. בֵּית שְׁכֻנָּהּ מִתְחַלָּה לְעֲבוֹדַת אֱלִילִים. הָרִי זֶה אֲסוּר. סִידוֹ וְכִירוֹ לְעֲבוֹדַת אֱלִילִים וְחִדּוֹשׁ נוּטֵל

מה שחדש. הכנים לתוכה עבודת אלילים והוציאה.
 הרי זה מותר. שלש אבנים הן. אבן שחצבה מתחלה
 לבימוס. הרי זו אסורה. סידה וכירה לשם עבודת אלילים
 וחדש. נוטל מה שחדש. העמיד עליה עבודת אלילים
 וסלקה. הרי זו מותרת. שלש אשרות הן. אילן שנטעו
 מתחלה לשם עבודת אלילים. הרי זה אסור. גדעו ופסלו
 לשם עבודת אלילים והחליף. נוטל מה שהחליף. העמיד
 תחתיה עבודת אלילים. ובטלה. הרי זה מותר. איזו היא
 אשרה. כל שיש תחתיה עבודת אלילים. רבי שמעון
 אומר. כל שעובדין אותה. ומעשה בצידון באילן שהיו
 עובדין אותו. והיה תחתיו גל. אמר להן רבי שמעון בדקו
 את הגל הזה. ובדקוהו. ומצאו בו צורה. אמר להן. הואיל
 ולצורה הן עובדין. נתיר (לכם) את האילן:

ח לא ישב בצלה. ואם ישב טהור. ולא יעבור תחתיה.
 ואם עבר טמא. היתה גוזלת את הרבים ועבר תחתיה.
 טהור. וזורעין תחתיה ירקות בימות הגשמים. אבל לא
 בימות החמה. והחזרין לא בימות החמה ולא בימות
 הגשמים. רבי יוסי אומר אף לא ירקות בימות הגשמים.
 מפני שהנמיה נושרת עליהן. והוזה להן לזבל:

ט נוטל ממנה עצים. אסורין בהנאה. הסיק בהן את
 התנור. אם חדש יתן. ואם ישן יוצן. אפה בו את הפת.
 אסורה בהנאה. נתערבה באחרות ואחרות באחרות.
 כלן אסורות בהנאה. רבי אליעזר אומר (יוליך הנאה)

לִים הַמֶּלֶח. אָמְרוּ לוֹ אֵין פְּדִיּוֹן לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים. נָטַל
הֵימָנָה כְּרַכּוֹר. אָסוּר בִּהֲנָאָה. אָרַג בּוֹ אֶת הַבֶּגֶד. הַבֶּגֶד
אָסוּר בִּהֲנָאָה. נִתְעָרַב בְּאַחֲרִים (וְאַחֲרִים בְּאַחֲרִים) כָּלֵן
אָסוּרִין בִּהֲנָאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יוֹלִיד הֲנָאָה לִים
הַמֶּלֶח. אָמְרוּ לוֹ אֵין פְּדִיּוֹן לַעֲבוֹדַת אֱלִילִים:

׳ כִּיצַד מִבְטָלָהּ. קָרַסָם וְזָרַד. נָטַל מִמָּנָה מִקָּל. אוֹ שְׂרָבִיט.
אֶפִּילוֹ עָלָה הָרִי זֶה בְטָלָה. שְׂפִיָּה לְצָרְכָּהּ. אָסוּרָה. שְׁלֹא
לְצָרְכָּהּ. מוֹתֶרֶת:

פרק ד

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר שְׁלֹשׁ אַבְנִים זֶה בְּצַד זֶה. בְּצַד
מִרְקוּלִים אָסוּרוֹת. וְשֵׁתִים מוֹתֶרוֹת. וְחֻכָּמִים
אוֹמְרִים שֶׁנִּרְאוֹת עִמּוֹ אָסוּרוֹת. וְשֵׁאִין נִרְאוֹת עִמּוֹ
מוֹתֶרוֹת:

בִּמְצָא בְּרֹאשׁוֹ מָעוֹת. כָּסוֹת. אוֹ כָלִים. הָרִי אֵלּוֹ מוֹתֶרֶין.
פְּרָכִילִי גֻנָּבִים. וְעֵטְרוֹת שֶׁל שְׂבּוּלִים וְיֵינּוֹת. וְשִׁמְנִים.
וְסִלְתוֹת. וְכָל דְּבַר שֶׁכִּיּוֹצֵא בּוֹ קָרַב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ. אָסוּר:
גֵּ. עֲבוֹדַת אֱלִילִים שֶׁהָיָה לָּהּ גִּנָּה אוֹ מִרְחָץ. נִהְיִין מִהֵן שְׁלֹא
בְטוֹבָה. וְאֵין נִהְיִין מִהֵן בְטוֹבָה. הָיָה שְׁלָה וְשֶׁל אַחֲרִים.
נִהְיִין מִהֵן בֵּין בְטוֹבָה וּבֵין שְׁלֹא בְטוֹבָה:

דִּ. עֲבוֹדַת אֱלִילִים שֶׁל נִכְרִי אָסוּרָה מִיָּד. וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵינָה
אָסוּרָה עַד שֶׁתֵּעֲבֹד. נִכְרִי מִבְטֵל עֲבוֹדַת אֱלִילִים שְׁלֹו

וְשֶׁל חֲבִירוֹ (יִשְׂרָאֵל) וְיִשְׂרָאֵל אֵין מִבְטֵל עֲבוֹדַת אֱלִילִים
 שֶׁל נֶכְרִי. הַמִּבְטֵל עֲבוֹדַת אֱלִילִים בִּטֵּל מִשְׁמִשָּׁה. בִּטֵּל
 מִשְׁמִשָּׁה. מִשְׁמִשָּׁה מוֹתְרִין. וְהִיא אֲסוּרָה:

ה' בִּיצֵד מִבְטֵלָה. קִטַּע רֹאשׁ אֲזָנָה. רֹאשׁ חֲטָמָה. רֹאשׁ
 אֶצְבָּעָה. פְּחֶסֶה אֶף עַל פִּי שֶׁלֹּא חֲסָרָה. בְּטֵלָה. רֶקֶק
 בְּפָנֶיהָ. הַשְׁתִּין בְּפָנֶיהָ. גָּרָרָה וְזָרַק בָּהּ אֶת הַצּוֹאָה. הֵרִי זֹו
 אֵינָה בְטֵלָה. מִכָּרָה אוֹ מִשְׁכָּנָה. רַבִּי אוֹמֵר בִּטֵּל. וְחֻכָּמִים
 אוֹמְרִים לֹא בִטֵּל:

י' עֲבוֹדַת אֱלִילִים שֶׁהִנִּיחוּ עוֹבְדֶיהָ. בְּשַׁעַת שְׁלוֹם.
 מוֹתְרַת. בְּשַׁעַת מִלְחָמָה אֲסוּרָה. בִּימּוּסִיאוֹת שֶׁל מְלָכִים.
 הֵרִי אֵלוֹ מוֹתְרִין. מִפְּנֵי שֶׁמַּעֲמִידִין אוֹתָם. בְּשַׁעַת
 שֶׁהַמְּלָכִים עוֹבְרִים:

י' שֶׁאֵלוֹ אֶת הַזְּקֵנִים בְּרוֹמִי אִם אֵין רְצוֹנוֹ בְּעֲבוֹדַת אֱלִילִים
 לָמָּה אֵינּוּ מִבְטֵלָה. אָמְרוּ לָהֶן אֵלוֹ לְדָבָר שֶׁאֵין צָרָךְ
 לָעוֹלָם בּוֹ. הָיוּ עוֹבְדִין הִיא מִבְטֵלוֹ. הֵרִי הֵן עוֹבְדִים לַחֲמָה
 וְלִלְבָנָה. וְלַפּוֹכְבִּים וְלַמְזֹלוֹת. יֵאבֵד עוֹלָם מִפְּנֵי הַשּׁוֹטִים.
 אָמְרוּ לָהֶם אִם כֵּן יֵאבֵד דָּבָר שֶׁאֵין צָרָךְ לָעוֹלָם בּוֹ. וַיִּנִּיחַ
 דָּבָר שֶׁצָּרָךְ לָעוֹלָם בּוֹ. אָמְרוּ לָהֶן אֶף אֲנִי מִחֲזִיקִין יְדֵי
 עוֹבְדֶיהֶן שֶׁל אֵלוֹ. שְׂאוֹמְרִים תִּדְּעוּ שֶׁהֵן אֱלֹהוֹת. שֶׁהֵרִי
 הֵן לֹא בִטְלוּ:

ח לזקחין גת בעוטה מן הגוי. אף על פי שהוא נוטל בידו ונותן לתפוח. ואינו נעשה יין נסך עד שירד לבור. ירד לבור. מה שבבור אסור. והשאר מתיר:

ט דורכין עם הגוי בגת. אבל לא בוצרין עמו. ישראל שהוא עושה בטמאה. לא דורכין ולא בוצרין עמו. אבל מוליכין עמו. חביות לגת. ומביאין עמו מן הגת. נחתום שהוא עושה בטמאה. לא לשין ולא עורכין עמו. אבל מוליכין עמו פת לפלטר:

י גוי שנמצא עומד בצד הבור של יין. אם יש לו עליו מלוח אסור. אין לו עליו מלוח מותר. נפל לבור ועלה ומדדו בקנה. התז את הצרעה בקנה. או שהיה מטפח על פי חבית מרתחת. בכל אלו היה מעשה ואמרו ימכור ורבי שמעון מתיר. נטל את החבית וזרקה (בחמתו) לבור. זה היה מעשה (בבית שאן) והכשירו:

יא המטהר יינו של נכרי. ונותנו ברשותו בבית הפתוח לרשות הרבים. בעיר שיש בה גוים וישראלים. מותר. בעיר שכלה גוים. אסור. עד שיושיב שומר. ואין השומר צריך להיות יושב ומשמר. אף על פי שהוא יוצא ונכנס. מותר. ורבי שמעון בן אלעזר אומר (כל) רשות גוים אחת היא:

יב המטהר יינו של גוי. ונותנו ברשותו. והלה כותב לו התקבלתי ממך מעות מותר. אבל אם ירצה ישראל

לְהוֹצִיאֻּוּ וְאִינוּ מְנִיחוּ עַד שְׂתֵּתָן לוֹ אֶת מְעוֹתָיו. זֶה הָיָה
מַעֲשֶׂה בְּבֵית שְׁאָן וְאָסְרוּ חֲכָמִים:

פרק ה

הַשׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ בֵּינָן נֶסֶד. שְׂכָרוֹ אָסוּר.
שְׂכָרוֹ לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ מִלֵּאכָה אַחֲרָת. אִף עַל פִּי
שְׁאֵמֵר לוֹ הָעֶבֶר לִי חֲבִית שֶׁל יֵין נֶסֶד מִמָּקוֹם לְמָקוֹם.
שְׂכָרוֹ מוֹתֵר. הַשׁוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר לְהָבִיא עָלֶיהָ יֵין נֶסֶד.
שְׂכָרָה אָסוּר. שְׂכָרָה לִישֵׁב עָלֶיהָ. אִף עַל פִּי שֶׁהֵנִיחַ גּוֹי
לְגִינוֹ עָלֶיהָ. שְׂכָרָה מוֹתֵר:

^ב יֵין נֶסֶד שֶׁנֶּפֶל עַל גְּבִי עֲנָבִים. יִדְחֹן וְהֵם מוֹתְרוֹת. וְאִם
הָיוּ מִבְּקָעוֹת אָסוּרוֹת. (נֶפֶל עַל גְּבִי תְּאֵנִים. אוֹ עַל גְּבִי
תְּמָרִים. וְיֵשׁ בָּהֶם בְּנוֹתָן טַעַם אָסוּר.) מַעֲשֶׂה בְּבִיתֹס
בֶּן זִוְנָן שֶׁהָבִיא גְרוֹגְרוֹת בְּסָפִינָה. וְנִשְׁתַּבְּרָה חֲבִית שֶׁל יֵין
נֶסֶד וְנֶפֶל עַל גְּבִיָּהֶן. וְשָׁאֵל לְחֲכָמִים וְהִתִּירוּם. זֶה הַכֹּל
כָּל שֶׁבִּהְנֵאתוֹ בְּנוֹתָן טַעַם אָסוּר. כָּל שֶׁאִין בִּיהֵנָּאתוֹ בְּנוֹתָן
טַעַם מוֹתֵר. כְּגוֹן חֲמֶץ שֶׁנֶּפֶל עַל גְּבִי גְּרִיסִין:

^ג גּוֹי שֶׁהָיָה מַעֲבִיר עִם יִשְׂרָאֵל בְּדִי יֵין מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. אִם
הָיָה בְּחִזְקַת הַמִּשְׁתַּמֵּר מוֹתֵר. אִם הוֹדִיעָיו שֶׁהוּא מִפְּלִיג.
כְּדִי שִׁישְׁתּוֹם וְיִסְתּוֹם וַיִּגְוֹב. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
כְּדִי שִׁיפְתַּח וַיִּגּוֹף וַתִּגְוֹב:

י המניח יינו בקרון או בספינה והלך לו בקפנדריא נכנס למדינה ורחץ מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן שמעון בן גמליאל אומר כדי שיפתח את החבית ויגוף ותגוב המניח גוי בחנות אף על פי שהוא יוצא ונכנס מותר אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן שמעון בן גמליאל אומר כדי שיפתח (את החבית) ויגוף ותגוב:

ה היה אוכל עמו על השלחן והניח לגין על השלחן ולגין על הדולבקי והניחו ויצא מה שעל השלחן אסור ומה שעל הדולבקי מותר ואם אמר לו הוי מוזג ושיתה אף מה שעל הדולבקי אסור חביות פתוחות אסורות סתומות כדי שיפתח ויגוף ותגוב:

י בלשת גוים שנכנסה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסד:

י אומנין (של) ישראלים ששלח להם גוי חביות של יין נסד בשכרן מותרים לומר לו תן לנו את דמיה ואם משנכנסה לרשותן אסור המוכר יינו לגוי פסק עד שלא מדד דמיו מותרין מדד על שלא פסק דמיו אסורין נטל את המשפך ומדד לתוך צלוחיתו של גוי וחזר ומדד לתוך צלוחיתו של ישראל אם יש בו עכבת יין אסור:

הַמַּעֲרָה מִכָּלִי אֶל כָּלִי אֵת שְׁעָרָה מִמֶּנּוּ מוֹתֵר וְאֵת שְׁעָרָה
לְתוֹכּוֹ אָסוּר:

ח' יֵין נִסְדָּךְ אָסוּר וְאוֹסֵר בְּכָל שֶׁהוּא יֵין בֵּינָן וּמִים בְּמִים
בְּכָל שֶׁהוּא יֵין בְּמִים וּמִים בֵּינָן בְּנוֹתֵן טַעַם זֶה הַכָּלָל מִן
בְּמִינוֹ בְּמִשְׁהוֹ וְשֵׁלָא בְּמִינוֹ בְּנוֹתֵן טַעַם:

ט' אֵלּוֹ אֲסוּרִין וְאוֹסְרִין בְּכָל שֶׁהֵן יֵין נִסְדָּךְ וְעֵבֻדָּת אֱלִילִים
וְעוֹרוֹת לְבוּבִין וְשׁוֹר הַנִּסְקָל וְעִגְלָה עֲרוּפָה וְצִפּוֹרִי
מְצוֹרֵעַ וְשֹׁעֵר נֶזִיר וּפֶטֶר חֲמוֹר וּבֶשֶׁר בְּחֶלֶב וְשֹׁעִיר
הַמִּשְׁתַּלַּח וְחוֹלִין שֶׁנִּשְׁחָטוּ בַּעֲזָרָה הֲרִי אֵלּוֹ אֲסוּרִין
וְאוֹסְרִין בְּכָל שֶׁהֵן:

' יֵין נִסְדָּךְ שֶׁנֶּפֶל לְבוֹר כִּלּוֹ אָסוּר בִּהְנָאָה רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר יִמְכֹּר כִּלּוֹ לְגוֹיִם חוּץ מִדְּמִי יֵין נִסְדָּךְ שָׁבוּ:

י"ג גֵּית שֶׁל אֶבֶן שֶׁזָּפְתָה גוֹי מִנִּגְבָּה וְהִיא טְהוֹרָה וְשֵׁל עֵץ
רַבִּי אוֹמֵר יִנָּגֵב וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים יִקְלוֹף אֵת הַזָּפֶת וְשֵׁל
חֶרֶס אֶף עַל פִּי שֶׁקָּלַף אֵת הַזָּפֶת הֲרִי זֶה אֲסוּרָה:

י"ד הַלּוֹקַח כָּלִי תִשְׁמִישׁ מִן הַגּוֹי אֵת שֶׁדִּרְכוֹ לְהִטְבִּיל
יִטְבִּיל לְהַגְעִיל יִגְעִיל לְלַבֵּן בָּאוֹר יִלְבֵּן בָּאוֹר הַשְּׁפּוֹד
וְהָאִסְכָּלָה מְלַבֵּן בָּאוֹר וְהַסָּכִין שֶׁפָּה וְהִיא טְהוֹרָה: סליק

מסכת אבות

פרק א

מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי. וּמִסֵּרָה לִיהוֹשֻׁעַ. וִיהוֹשֻׁעַ
לְזִקְנִים. וְזִקְנִים לְנָבִיאִים. וְנָבִיאִים מִסֵּרוּהָ לְאַנְשֵׁי
כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים. הוּא מְתוּנִים
בַּדִּין. וְהֶעֱמִידוּ תִלְמִידִים הֶרְבֵּה. וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה:

^ב שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְּנָסֶת הַגְּדוּלָּה. הוּא הָיָה
אוֹמֵר עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד. עַל הַתּוֹרָה. וְעַל
הָעֲבוּדָה. וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים:

^ג אֲנָטִיגְנוֹס אִישׁ סוֹכּוֹ קִבֵּל מִשִּׁמְעוֹן הַצַּדִּיק. הוּא הָיָה
אוֹמֵר. אַל תְּהִי כְּעַבְדִּים. הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרֵב עַל מִנַּת
לְקַבֵּל פָּרֶס. אֲלֹא הוּא כְּעַבְדִּים הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרֵב. עַל
מִנַּת שְׁלֹא לְקַבֵּל פָּרֶס. וְיִהְיֶה מוֹרָא שָׁמַיִם עֲלֵיכֶם:

^ד יוֹסִי בֶן יוֹעָזָר אִישׁ צְרִידָה וְיוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם
קִבְּלוּ מֵהֶם יוֹסִי בֶן יוֹעָזָר (אִישׁ צְרִידָה) אוֹמֵר. יְהִי בֵיתְךָ
בֵּית וַעַד לְחֻכְמִים. וְהָיוּ מִתְאַבְּקִים בַּעֲפֹר רַגְלֵיהֶם. וְהָיוּ
שׂוֹתֵה בַּצֵּמָא אֶת דְּבָרֵיהֶם:

^ה יוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם אוֹמֵר. יְהִי בֵיתְךָ פְּתוּחַ
לְרוּחָה. וְיִהְיוּ עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ. וְאַל תִּרְבֶּה שִׁיחָה עִם
הָאִשָּׁה בְּאִשְׁתּוֹ אָמְרוּ. קַל וְחֹמֶר בְּאִשְׁתׇּ חֲבִירוֹ. מִכָּאֵן
אָמְרוּ חֻכְמִים. כֹּל זֶמֶן שֶׁאָדָם מִרְבֶּה שִׁיחָה עַל הָאִשָּׁה.

גורם רעה לעצמו. ובוטל מדברי תורה. וסופו יורש
גיהנם:

^י יהושע בן פרחיא ונתאי הארבלי קבלו מהם. יהושע בן
פרחיה אומר. עשה לך רב. וקנה לך חבר. והוי דן את
כל האדם לכף זכות:

^י נתאי הארבלי אומר. הרחק משכן רע. ואל תתחבר
לרשע. ואל תתיאש מן הפורענות:

^ח יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם. יהודה
בן טבאי אומר. אל תעש עצמך כעורכי הדיינין.
וכשיהיו בעלי דינים עומדים לפניך יהיו בעיניך ברשעים.
וכשנפטרים מלפניך יהיו בעיניך כזכאין. לכשקבלו
עליהן את הדין:

^ט שמעון בן שטח אומר. הוי מרבה לחקור את העדים.
והוי זהיר בדבריך. שמא מתוכם ילמדו לשקר:

^י שמעיה ואבטליון קבלו מהם. שמעיה אומר. אהוב את
המלאכה. ושנא את הרבנות. ואל תתודע לרשות:

^{יא} אבטליון אומר. חכמים הזהרו בדבריכם. שמא תחובו
חובת גלות. ותגלו למקום מים הרעים. וישתו התלמידים
הבאים אחרים וימותו. ונמצא שם שמים מתחלל:

י' הָלֵל וְשִׁמְאִי קִבְּלוּ מֵהֶם. הָלֵל אָמַר. הָיוּ מִתְלַמְּדִין
שֶׁל אֶהְרִן. אֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם. אֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת
וּמִקָּרְבָן לַתּוֹרָה:

י"א הוּא הִיָּה אָמַר. נֶגֶד שְׁמָא. אָבֵד שְׁמִיה. וְדָלָא מוֹסִיף.
יֹסִיף. וְדָלָא יְלִיף קְטָלָא חֵיב. וְדִישְׁתַּמֵּשׁ בְּתַגָּא חֲלָף:
י"ב הוּא הִיָּה אָמַר אִם אֵין אֲנִי לִי. מִי לִי. וְכִשְׁאֲנִי לְעַצְמִי
מָה אֲנִי. וְאִם לֹא עֲכָשִׁיו אֵימָתִי:

י"ג שְׁמָאִי אָמַר עֲשֵׂה תוֹרָתְךָ קִבֵּעַ. אָמֹר מַעֲט וַעֲשֵׂה
הַרְבֵּה. וְהָיוּ מְקַבְּלִים אֶת כָּל הָאָדָם. בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת:
י"ד רַבִּן גַּמְלִיאֵל אָמַר עֲשֵׂה לְךָ רֵב. וְהִסְתַּלַּק מִן הַסִּפֵּק.
וְאַל תִּרְבֶּה לַעֲשׂוֹת אוֹמְדוֹת:

י"ה שְׁמַעוֹן בֶּנוֹ אָמַר. כָּל יָמַי גִּדַּלְתִּי בֵּין הַחֲכָמִים. וְלֹא
מִצָּאתִי לְגוֹף טוֹב אֶלָּא שְׁתִּיקָה. וְלֹא הִמָּדַרְשׁ הוּא הָעֵקֶר
אֶלָּא הַמַּעֲשֵׂה. וְכָל הַמִּרְבֶּה דְּבָרִים מְבִיא חֲטָא:

י"ז רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר. עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם
עוֹמֵד. עַל הַדִּין. וְעַל הָאֱמֶת. וְעַל הַשְּׁלוֹם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֶת
וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שְׁפֹטוּ בְּשַׁעֲרֵיכֶם:

פרק ב

רבי אומר איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם כל
שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם והוי
זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן
של מצוות והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר
עבירה כנגד הפסדה והסתכל בשלשה דברים ואין אתה
בא לידי עבירה דע מה למעלה ממך עין רואה ואזן
שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין:

ב רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר יפה
תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עון
וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון
וכל העמלים עם הצבור יהיו עמלים עמהם לשם שמים
שזכות אבותם מסייעתם וצדקתם עומדת לעד ואתם
מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם:

ג הווי זהירין ברשות שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך
עצמן נראין פאוהבין בשעת הנאתו ואין עומדין לו
לאדם בשעת דוחקו:

ד הוא היה אומר עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך
כרצונו בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים
מפני רצונך הלל אומר אל תפרוש מן הצבור ואל תאמן
בעצמך עד יום מותך ואל תדין את חברך עד שתגיע

למקומו. ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע שסופו להשמע. ואל תאמר לכשאפנה אשנה. שמא לא תפנה:

ה הוא היה אומר אין בור ירא חטא. ולא עם הארץ חסיד. ולא הבישן למד. ולא הקפדן מלמד. ולא כל המרבה בסחורה מחכים. ובמקום שאין אנשים. השתדל להיות איש:

י אף הוא ראה גלגלת אחת. שעצפה על פני המים. אמר לה (על) דאטפת אטפוד. וסוף מטיפיד. יטופון:

י הוא היה אומר. מרבה בשר מרבה רמה. מרבה נכסים מרבה דאגה. מרבה נשים מרבה כשפים. מרבה שפחות מרבה זמה. מרבה עבדים מרבה גזל. מרבה תורה מרבה חיים. מרבה ישיבה מרבה חכמה. מרבה עצה מרבה תבונה. מרבה צדקה מרבה שלום. קנה שם טוב. קנה לעצמו. קנה לו דברי תורה. קנה לו חיי העולם הבא:

י רבן יוחנן בן זכאי קבל מהלל ומשמאי. הוא היה אומר אם למדת תורה הרבה. אל תחזיק טובה לעצמך. כי לכך נוצרת. חמשה תלמידים היו לרבן יוחנן בן זכאי. ואלו הן. רבי אליעזר בן הורקנוס. ורבי יהושע בן חנניה. ורבי יוסי הכהן. ורבי שמעון בן נתנאל. ורבי אלעזר בן ערך. הוא היה מונה שבחן. רבי אליעזר (בן הורקנוס) בור סיד. שאינו מאבד טפה. רבי יהושע בן חנניה אשרי יולדתו. רבי יוסי (הכהן) חסיד. רבי שמעון בן נתנאל

יֵרָא חֲטָא וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי כַּמַּעֲזִין הַמִּתְגַּבֵּר. הוּא הָיָה
 אוֹמֵר אִם יֵהיוּ כָּל חֻכְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֻזְנִים וְאֱלִיעֶזֶר בֶּן
 הוֹרְקָנוֹס בְּכַף שְׁנֵיָהּ. מִכְרִיעַ הוּא אֶת כָּלָם. אָבֹא שְׂאוּל
 אוֹמֵר מִשְׁמוֹ. אִם יֵהיוּ כָּל חֻכְמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֻזְנִים וְרַבִּי
 אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס אֶף עִמָּהֶם. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי בְּכַף
 שְׁנֵיָהּ מִכְרִיעַ הוּא אֶת כָּלָם:

ט אָמַר לָהֶם צֵאוּ וּרְאוּ. אִיזוּהִי דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל שִׁידְבַּק בָּהּ
 הָאָדָם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר עֵין טוֹבָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר
 חָבֵר טוֹב. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר שָׁכֵן טוֹב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
 הַרְּזָאָה אֶת הַנּוֹלָד. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֵב טוֹב. אָמַר
 לָהֶם רוֹזָאָה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי מִדְּבָרֵיכֶם.
 שֶׁבְּכָלֵל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם. אָמַר לָהֶם צֵאוּ וּרְאוּ אִיזוּהִי דֶּרֶךְ
 רָעָה שִׁיתְרַחֵק מִמֶּנָּה הָאָדָם. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר עֵין רָעָה.
 רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר חָבֵר רָע. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר שָׁכֵן רָע. רַבִּי
 שְׁמַעוֹן אוֹמֵר הַלּוֹה וְאִינוּ מְשַׁלֵּם. אֶחָד הַלּוֹה מִן הָאָדָם
 כְּלוֹה מִן הַמָּקוֹם. שֶׁנֶּאֱמַר לוֹה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלַם וְצָדִיק
 חוֹנֵן וְנוֹתֵן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֵב רָע. אָמַר לָהֶם רוֹזָאָה אֲנִי
 אֶת דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי מִדְּבָרֵיכֶם. שֶׁבְּכָלֵל דְּבָרָיו
 דְּבָרֵיכֶם:

י הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר יְהִי כְבוֹד
 חֲבִירְךָ חָבִיב עָלֶיךָ כְּשֶׁלֶךְ. וְאֵל תְּהִי נֹחַ לְכַעֲוִס. וְשׁוֹב יוֹם
 אֶחָד לִפְנֵי מִיתַתְךָ. וְהוּא מִתְחַמֵּם כְּנֶגֶד אוֹרֵן שֶׁל חֻכְמִים.
 וְהוּא זֶהִיר בְּגַחֲלָתָן שֶׁלֹּא תִכְוֶה. שְׁנֵשִׁיכְתָּן נְשִׁיכַת שׁוּעֵל.

וְעִקֵּיצְתָּן עִקֵּיצַת עֲקָרָב וְלִחִישָׁתָן לִחִישַׁת שָׂרָף וְאִף כָּל
דְּבָרֵיהֶם כְּגִחְלֵי אֵשׁ:

י"א רַבִּי יְהוֹשֻעַ אֹמֵר עֵין הָרַע וְיֵצֵר הָרַע וְשִׁנְאָת הַבְּרִיּוֹת
מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם:

י"ב רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר יְהִי מָמוֹן חֲבֵרָךְ חֲבִיב עֲלֶיךָ כְּשֶׁלֶךְ
וְהִתְקַן עֲצָמְךָ לְלִמּוּד תּוֹרָה שְׂאִינָה יְרוּשָׁה לָךְ וְכָל
מַעֲשֶׂיךָ יִהְיוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם:

י"ג רַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמֵר הָיוּ זֵהִיר בְּקִרְיַת שְׁמַע וּבִתְפִּלָּה
וּכְשֶׁאָתָה מִתְפַּלֵּל אַל תַּעֲשֶׂה תַפְלִתְךָ קִבְעָה אֶלָּא רַחֲמִים
וְתַחֲנוּגִים לִפְנֵי הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא שְׁנֹאֲמַר כִּי אַתָּה אֵל
חֲנוּן וְרַחוּם אֲרָךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וְנָחֵם עַל הָרָעָה וְאַל
תִּהְיֶה רָשָׁע בְּפָנַי עֲצָמְךָ:

י"ד רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמֵר הָיוּ שְׁקוּד לְלִמּוּד תּוֹרָה (וְדַע מַה
שֶׁתְּשִׁיב לְאַפִּיקוֹרוֹס) וְדַע לִפְנֵי מִי אַתָּה עֹמֵל וְנֶאֱמָן הוּא
בְּעַל מְלָאכְתְּךָ (שִׁישְׁלֵם לָךְ שְׂכָר פְּעוּלָתְךָ):

טו רַבִּי טַרְפוֹן אֹמֵר הַיּוֹם קָצֵר וְהַמָּלְאכָה מְרֻבָּה
וְהַפּוֹעֲלִים עֲצָלִים וְהַשְׂכָּר הֶרְבֵּה וּבְעַל הַבֵּית דּוֹחֵק:

י"ו הוּא הִיא אֹמֵר לֹא עֲלֶיךָ הַמָּלְאכָה לְגִמּוֹר וְלֹא אַתָּה
בֶּן חוֹרִין לְבָטֵל (מִמְּנָה) אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה הֶרְבֵּה נֹתְנִים
לָךְ שְׂכָר הֶרְבֵּה וְנֶאֱמָן הוּא בְּעַל מְלָאכְתְּךָ שִׁישְׁלֵם לָךְ
שְׂכָר פְּעוּלָתְךָ וְדַע מִתֵּן שְׂכָרְךָ שֶׁל צְדִיקִים לַעֲתִיד לְבֹא:

פרק ג

עֶקְבִּיא בֶן מִהֶלְלָאֵל אוֹמֵר. הִסְתַּפֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים
וְאִין אֶתָּה בָּא לִיְדֵי עֲבִירָה. דַּע מַאֲזִין בָּאתָ. וְלֹאֲזִין
אֶתָּה הוֹלֵךְ. וְלִפְנֵי מִי אֶתָּה עָתִיד לֵתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן. מַאֲזִין
בָּאתָ מִטְּפָה סְרוּחָה. וְלֹאֲזִין אֶתָּה הוֹלֵךְ לְמָקוֹם עֹפֵר רְמָה
וְתוֹלְעָה. וְלִפְנֵי מִי אֶתָּה עָתִיד לֵתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן. לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

^ב רַבִּי חֲנִינָא סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר הָיוּ מִתְפַּלְל בְּשְׁלוֹמָה
שֶׁל מַלְכוּת. שְׁאֵלְמָלָא מוֹרָאָה אִישׁ אֶת רַעְהוּ חַיִּים בָּלְעוּ.
רַבִּי חֲנִינָא בֶן תְּרַדְיוֹן אוֹמֵר. שְׁנַיִם שְׂיֹשְׁבִין וְאִין בִּינֵיהֶם
דְּבָרֵי תוֹרָה. הָרִי זֶה מוֹשֵׁב לְצִים. שְׁנַאֲמַר וּבְמוֹשֵׁב לְצִים
לֹא יֵשֵׁב. אָבֵל שְׁנַיִם שְׂיֹשְׁבִין וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶם דְּבָרֵי תוֹרָה.
(כְּאִילוּ) שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם. שְׁנַאֲמַר אַז נִדְּבָרוּ יִרְאִי יי
אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשֹׁב יי וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לִפְנֵיו
לִירְאִי יי וּלְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ. אִין לִי אֵלָּא שְׁנַיִם. וּמִנֵּן שְׁאֲפִילוּ
אֶחָד שְׂיֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹבֵעַ
לוֹ שָׂכָר. שְׁנַאֲמַר יֵשֵׁב בְּדָד וַיִּדּוּם כִּי נִטַּל עָלָיו:

^ג רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר שְׁלֹשָׁה שְׁאֲכָלוּ עַל שְׁלֶחֶן אֶחָד. וְלֹא
אָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה. כְּאִילוּ אֲכָלוּ מִזִּבְחֵי מִתִּים. שְׁנַאֲמַר
כִּי כָּל שְׁלֶחָנוֹת מָלְאוּ קִיא צוּאָה. בְּלִי מָקוֹם. אָבֵל שְׁלֹשָׁה
שְׁאֲכָלוּ עַל שְׁלֶחֶן אֶחָד. וְאָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה. כְּאִילוּ

אָכלוּ מִשְׁלַחֲנוֹ שֶׁל מָקוֹם בָּרוּךְ הוּא. שֶׁנֶּאֱמַר וַיְדַבֵּר אֵלַי
זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי:

ד רבי חנינא בן חכניאי אומר. הַנֶּעֱזָר בַּלֵּילָהּ. וְהַמְהִלָּךְ
בַּדֶּרֶךְ יְחִידִי. וְהַמְפַּנֶּה לְבוֹ לְבִטְלָהּ. הֵרִי זֶה מִתְחַיֵּב
בְּנִפְשׁוֹ:

ה רבי נחוניא בן הקנה אומר. כָּל הַמְקַבֵּל עָלָיו עוֹל תּוֹרָה
מִמְּבִירִין מִמֶּנּוּ עוֹל מַלְכוּת וְעוֹל דֶּרֶךְ אֶרֶץ. (שֶׁנֶּאֱמַר חֲרוֹת
עַל הַלְחוֹת אֶל תִּקְרִי חֲרוֹת אֶלָּא חִירוֹת.) וְכָל הַפּוֹרֵק
מִמֶּנּוּ עוֹל תּוֹרָה. נוֹתֵינִן עָלָיו עוֹל מַלְכוּת וְעוֹל דֶּרֶךְ אֶרֶץ:

ו רבי חלפתא איש כפר חנניה אומר. עֲשֶׂרָה שְׁיוּשְׁבִין
וְעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱלֹהִים
נִצָּב בַּעֲדַת אֶל. וּמִנֵּין אֶפִּילוֹ חֲמִשָּׁה. שֶׁנֶּאֱמַר וַאֲגִדְתּוּ עַל
אֶרֶץ יִסְדָּהּ. וּמִנֵּין אֶפִּילוֹ שְׁלֹשָׁה שֶׁנֶּאֱמַר בִּקְרַב אֱלֹהִים
יִשְׁפּוּט. וּמִנֵּין אֶפִּילוֹ שְׁנַיִם שֶׁנֶּאֱמַר אִזְּנֵי נִדְּבָרוּ יְרָאִי יי אִישׁ
אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יי וַיִּשְׁמַע וְגוֹמֵר. וּמִנֵּין שְׁאֶפִּילוֹ אֶחָד.
שֶׁנֶּאֱמַר בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבָא אֵלַיךְ
וּבִרְכִיתִיךְ:

ז רבי אליעזר בן יהודה איש ברתותא אומר. תֵּן לוֹ מִשְׁלוֹ
שְׂאֵתָהּ וְשִׁלָּךְ שְׁלוֹ. וְכֵן בְּדוּד הוּא אֹמֵר. כִּי מִמֶּךָ הַכֹּל.
וּמִיָּדֶךָ נִתְּנוּ לָךְ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר הַמְהִילָךְ בַּדֶּרֶךְ וְשׁוֹנָה.
וּמִפְּסִיק מִמִּשְׁנָתוֹ וְאֹמֵר מָה נָּאָה אֵילָן זֶה וּמָה נָּאָה נִיר
זֶה מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כָּאֵלּוּ מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ:

ח רבי דוסתאי בר ינאי משום רבי מאיר אומר כל השוכח דבר אחד ממשנתו מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו. שנאמר רק השמר לך ושמור נפשך מאוד. פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך. יכול אפילו תקפה עליו משנתו. תלמוד לומר. ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך. הא אינו מתחייב בנפשו. עד שישוב ויסירם מלבו:

ט רבי חנינא בן דוסא אומר. כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו. חכמתו מתקיימת. וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאו. אין חכמתו מתקיימת. הוא היה אומר כל שמעשיו מרבין מחכמתו. חכמתו מתקיימת. וכל שחכמתו מרבה ממעשיו. אין חכמתו מתקיימת:

י הוא היה אומר כל שרוח הבריות נוחה הימנו. רוח המקום נוחה הימנו. וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו. אין רוח המקום נוחה הימנו. רבי דוסא בן הרבינס אומר. שינה של שחרית. ויין של צהרים. ושיחת ילדים. וישיבת בתי כנסיות של עמי הארץ. מוציאין את האדם מן העולם:

יא רבי אלעזר המודעי אומר. המחליל את הקדשים. והמבזה את המועדות. והמלבין פני חברו ברבים. והמפר בריתו של אברהם אבינו עליו השלום. והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה. אף על פי שיש בידו (תורה) ומעשים טובים. אין לו חלק לעולם הבא:

יב רבי ישמעאל אומר הוי קל לראש ונוח לתשחרת ויהוי
מקבל את כל האדם בשמחה:

יג רבי עקיבא אומר שחוק וקלות ראש מרגילין את
האדם לערוה מסרת סיג לתורה מעשרות סיג לעשר
גדרים סיג לפרישות סיג לחכמה שתיקה:

יד הוא היה אומר חביב אדם שנברא בצלם חבה יתירה
נודעת לו שנברא בצלם שנאמר כי בצלם אלהים עשה
את האדם חביבין ישראל שנקראו בנים למקום חבה
יתירה נודעת להם שנקראו בנים למקום שנאמר בנים
אתם ליי אלהיכם חביבין ישראל שנתן להם כלי חמדה
חבה יתירה נודעת להם שנתן להם כלי חמדה שבו
נברא העולם שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורת
אל תעזובו:

טו הכל צפוי והרשות נתונה ובטוב העולם גדון והכל
לפי רוב המעשה:

יז הוא היה אומר הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על
כל החיים החנות פתוחה והחנוני מקיף והפנקס פתוח
והיד בותבת וכל הרוצה ללוות יבא וילוה והגבאים
מחזירין תדיר (בכל יום) ונפרעין מן האדם מדעתו
ושלא מדעתו ויש להם על מה שיסמכו והדין דין אמת
והכל מתקן לסעודה:

" רבי אלעזר בן עזריה אומר: אם אין תורה אין דרך ארץ. אם אין דרך ארץ אין תורה. אם אין חכמה אין יראה. אם אין יראה אין חכמה. אם אין בינה אין דעת. אם אין דעת אין בינה. אם אין קמח אין תורה. אם אין תורה אין קמח. הוא היה אומר כל שחכמתו מרבה ממעשיו למה הוא דומה. לאילן שענפיו מרבין ושרשיו מועטין. והרוח באה ועוקרתו והופכתו על פניו. (שנאמר והיה כערער בערבה. ולא יראה כי יבא טוב. ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב.) אבל כל שמעשיו מרבין מחכמתו למה הוא דומה לאילן שענפיו מועטין ושרשיו מרבין. שאפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו אין מזיזות אותו ממקומו. שנאמר והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו. ולא יראה כי יבא חום. והיה עליהו רענן. ובשנת בצורת לא ידאג. ולא ימיש מעשות פרי:

" רבי אלעזר (בן) חסמא אומר קנין ופתחי נדה. הן הן גופי הלכות. תקופות וגמטריאות פרפראות לחכמה:

פרק ד

בן זומא אומר איזהו חכם. הלומד מכל אדם. שנאמר
מכל מלמדי השכלתי (בי עדותיך שיחה לי.) איזהו
גבור. הכובש את יצרו. שנאמר טוב ארך אפים מגבור.
ומושל ברוחו מלוצד עיר. איזהו עשיר. השמח בחלקו.
שנאמר יגיע כפיך כי תאכל. אשריך וטוב לך. אשריך
בעולם הזה. וטוב לך לעולם הבא. איזהו מכבד. המכבד
את הבריות. שנאמר כי מכבדי אכבד ובזי יקלו:

בן עזאי אומר. הוי רץ למצוה קלה (כבתימורה.) ובזרח
מן העבירה. שמצוה גוררת מצוה. ועבירה גוררת עבירה.
ששכר מצוה מצוה. ושכר עבירה עבירה:

הוא היה אומר אל תהי בז לכל אדם. ואל תהי מפליג
לכל דבר. שאין לך אדם שאין לו שעה. ואין לך דבר שאין
לו מקום:

רבי לויטס איש יבנה אומר. מאד מאד הוי שפל רוח
(בפני כל אדם.) שתקנות אנוש רמה. רבי יוחנן בן ברוקא
אומר. (כל) המחיל שם שמים בסתר. נפרעין ממנו
בגלוי. אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם:

ה רבי ישמעאל (בנו) אומר הלומד על מנת ללמד.
מספיקין בידו ללמוד וללמד. והלומד על מנת לעשות.
מספיקין בידו ללמוד וללמד (לשמור) ולעשות. רבי

צדוק אומר אל תעשם עטרה להתגדל בהם ולא קרדום
 לחפור בהם וכך היה הלל אומר ודאשתמש בתגא חלף
 (הא למדת) כל הנהנה מדברי תורה נוטל חייו מן
 העולם:

י רבי יוסי אומר כל המכבד את התורה גופו מכבד
 על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחלל על
 הבריות:

י רבי ישמעאל בנו של רבי יוסי אומר החושד עצמו מן
 הדין פורק ממנו איבה וגזל ושבועת שוא והגס לבו
 בהוראה שוטה רשע וגס רוח:

ח הוא היה אומר אל תהי דן יחידי שאין דן יחידי אלא
 אחד ואל תאמר קבלו דעתי שהן רשאים ולא אתה:

ט רבי יונתן אומר כל המקיים את התורה מעני סופו
 לקימה מעשר וכל המבטל את התורה מעשר סופו
 לבטלה מעני:

י רבי מאיר הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה והוי
 שפל רוח בפני כל אדם אם בטלת מן התורה יש לך
 בטלים הרבה כנגדך ואם עמלת בתורה יש (לך) שכר
 הרבה לתן לך:

יא רבי אליעזר (בן יעקב) אומר העושה מצוה אחת
 קונה לו פרקליט אחד והעובר עברה אחת קונה

ל' קטיגור אחד. תשובה ומעשים טובים כתרים בפני הפורענות. רבי יוחנן הסנדלר אומר כל כניסה שהיא לשם שמים סופה להתקיים. ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים:

י" רבי אלעזר בן שמוע אומר. יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשליך. וכבוד חברך כמורא רבך. ומורא רבך כמורא שמים:

י" רבי יהודה אומר הוי זהיר בתלמוד. ששגגת התלמוד עולה זדון. רבי שמעון אומר שלשה כתרים הם. כתר תורה. וכתר כהונה. וכתר מלכות. וכתר שם טוב עולה על גביהן:

י" רבי נהוראי אומר. הוי גולה למקום תורה. ואל תאמר שיהא תבוא אחריך שחברך יקימוה בידיך. ואל בינתך אל תשען:

י" רבי ינאי אומר. אין בידינו לא משלות הרשעים. ואף לא מיסורי הצדיקים. רבי מתיא בן חרש אומר. הוי מקדים בשלום כל אדם. והוי זנב לאריות. ואל תהי ראש לשועלים:

י" רבי יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמך בפרוזדור. כדי שתכנס לטרקלין:

^ז הוא הִיָּה אוֹמֵר. יִפָּה שְׁעָה אַחַת בְּתַשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הִבָּא. וַיִּפָּה שְׁעָה אַחַת שֶׁל קוֹרֶת רוּחַ בְּעוֹלָם הִבָּא. מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה:

^ח רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר. אֵל תִּרְצָה אֶת חִבְרֶךְ בְּשַׁעַת בְּעָסוֹ. וְאֵל תִּנְחַמְנוּ בְּשַׁעַת שְׁמִתוֹ מִטַּל לְפָנָיו. וְאֵל תִּשְׁאֵל לוֹ בְּשַׁעַת נִדְרוֹ. וְאֵל תִּשְׁתַּדֵּל לְרֹאוֹתוֹ בְּשַׁעַת קִלְקֻלָּתוֹ:

^ט שְׁמוּאֵל הַקָּטָן אוֹמֵר. בְּנִפּוֹל אוֹיְבֶךָ אֵל תִּשְׁמַח. וּבִכְשָׁלוֹ אֵל יִגַּל לְבָבְךָ. פֶּן יֵרָאֶה יְיָ וְרַע בְּעֵינָיו וְהָשִׁיב מֵעָלָיו אָפוֹ:

^כ אֱלִישֶׁע בֶּן אֲבוּיָה אוֹמֵר הַלּוֹמֵד (תּוֹרָה) יֵלֵד לָמָּה הוּא דוֹמָה. לְדָיו כְּתוּבָה עַל גֵּיר חֲדָשׁ. וְהַלּוֹמֵד תּוֹרָה זָקֵן לָמָּה הוּא דוֹמָה. לְדָיו כְּתוּבָה עַל גֵּיר מַחוּק. רַבִּי יוֹסִי בֶר יְהוּדָה אִישׁ כָּפַר הַבְּבִלִי אוֹמֵר. הַלּוֹמֵד מִן הַקְּטָנִים לָמָּה הוּא דוֹמָה. לְאוֹכֵל עֲנָבִים קֹהוֹת. וְשׁוֹתָה יַיִן מִגִּתּוֹ. וְהַלּוֹמֵד מִן הַזְּקֵנִים. לָמָּה הוּא דוֹמָה. לְאוֹכֵל עֲנָבִים בְּשׁוּלוֹת. וְשׁוֹתָה יַיִן יֶשֶׁן. רַבִּי אוֹמֵר אֵל תִּסְתַּכֵּל בְּקִנְקוֹן. אֲלֵא בָמָּה שֵׁישׁ בּוֹ. יֵשׁ קִנְקוֹן חֲדָשׁ מִלֵּא יֶשֶׁן. וַיֶּשֶׁן שֶׁאִפִּילוּ חֲדָשׁ אֵין בּוֹ:

^{כא} רַבִּי אֶלְעָזָר הַקָּפֶר אוֹמֵר. הַקִּנְיָאָה. וְהַתְּאֻנָּה. וְהַכְּבוֹד. מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם:

^{כב} הוא הִיָּה אוֹמֵר הַיְּלוּדִים לָמוֹת. וְהַמֵּתִים לְהַחְיּוֹת. וְהַחַיִּים לְדוֹן. לִידַע לְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדַע. שֶׁהוּא אֵל. הוּא

הַיּוֹצֵר. הוּא הַבּוֹרֵא. הוּא הַמְּבִין. הוּא הַדִּין. הוּא הַעֵד.
הוּא הַבֶּעַל דִּין. וְהוּא עֲתִיד לְדוֹן. בְּרוּךְ הוּא שֶׁאֵין לְפָנָיו
עוֹלָה. וְלֹא שְׂכָחָהּ. וְלֹא מִשּׁוּא פָּנִים. וְלֹא מִקַּח שָׂחָד.
שֶׁהַכֹּל שָׁלוּ. וְדַע שֶׁהַכֹּל לְפִי הַחֲשָׁבוֹן. וְאַל יִבְטִיחַ יִצְרָךְ.
שֶׁהַשְּׂאוֹל בֵּית מְנוּס לֶךְ. שֶׁעַל כָּרְחֶךְ אֶתָּה נּוֹצֵר. (וְעַל
כָּרְחֶךְ אֶתָּה נּוֹלֵד.) וְעַל כָּרְחֶךְ אֶתָּה חַי. וְעַל כָּרְחֶךְ אֶתָּה
מֵת. וְעַל כָּרְחֶךְ אֶתָּה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֲשָׁבוֹן. לְפָנָי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

פרק ה

בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. וּמָה תִּלְמוּד לִזְמַר
וְהֵלֵא בְּמֵאֶמֶר אֶחָד (הִיָּה) יָכוֹל לְהַבְרָאוֹת.
אֶלֹא לְהַפְרֵעַ מִן הָרָשָׁעִים. שֶׁמֵּאַבְדִּין אֶת הָעוֹלָם. שֶׁנִּבְרָא
בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת. וְלִתֵּן שָׂכָר טוֹב לַצַּדִּיקִים שֶׁמְקִימִין אֶת
הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת:

^ב עֲשָׂרָה דוֹרוֹת מֵאַדָּם וְעַד נֹחַ. לְהוֹדִיעַ כְּמָה אָרְךְ אִפִּים
לְפָנָיו. שְׁכָל הַדּוֹרוֹת הָיוּ מִכְעִיסִין (לְפָנָיו) וּבֹאִין. עַד
שֶׁהִבִּיא עָלֵיהֶם אֶת מִי הַמַּבּוּל. עֲשָׂרָה דוֹרוֹת מִנֹּחַ וְעַד
אַבְרָהָם. לְהוֹדִיעַ כְּמָה אָרְךְ אִפִּים לְפָנָיו. שְׁכָל הַדּוֹרוֹת
הָיוּ מִכְעִיסִין (לְפָנָיו) וּבֹאִין עַד שֶׁבֶא אַבְרָהָם אָבִינוּ וְקִבֵּל
(עָלָיו) שָׂכָר כָּלָם:

^ג עֲשֶׂרָה נְסִיּוֹנוֹת נִתְּנָסָה אַבְרָהָם אָבִינוּ (עָלָיו הַשָּׁלוֹם)
וְעָמַד בְּכָלֶם לְהוֹדִיעַ כְּמָה חִיבָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ
(עָלָיו הַשָּׁלוֹם):

^ד עֲשֶׂרָה נְסִים נַעֲשׂוּ לְאַבּוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְעֲשֶׂרָה עַל
הֵימָּה. (עֲשֶׂר מִכּוֹת הַבֵּיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרִיִּים
בְּמִצְרַיִם. וְעֲשֶׂר עַל הֵימָּה). עֲשֶׂרָה נְסִיּוֹנוֹת נָסוּ אַבּוֹתֵינוּ אֶת
הַמָּקוֹם (בְּרוּךְ הוּא) בַּמִּדְבָּר. שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּנָּסוּ אוֹתֵי זֶה עֲשֶׂר
פְּעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי:

^ה עֲשֶׂרָה נְסִים נַעֲשׂוּ לְאַבּוֹתֵינוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. לֹא הִפִּילָה
אִשָּׁה מִרִּיחַ בָּשָׂר הַקָּדֵשׁ. וְלֹא הִסְרִיחַ בָּשָׂר הַקָּדֵשׁ
מֵעוֹלָם. וְלֹא נִרְאָה זָבוּב בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים. וְלֹא אִירַע
קָרִי לִכְהֵן גָּדוֹל בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. (וְלֹא כָּבוּ הַגִּשְׁמִים אֵשׁ
שֶׁל עֵצֵי הַמַּעֲרָכָה. וְלֹא נִצְחָה הָרוּחַ אֶת עַמּוּד הָעֵשָׂן).
וְלֹא נִמְצָא פָּסוּל בְּעֹמֶר. וּבִשְׁתֵּי הַלֶּחֶם. וּבְלֶחֶם הַפָּנִים.
עוֹמְדִים צְפוּפִים וּמִשְׁתַּחֲוִים רוּחִים. וְלֹא הִזִּיק נָחַשׁ
וְעִקָּרָב בִּירוּשָׁלַיִם מֵעוֹלָם. וְלֹא אָמַר אָדָם לַחֲבֵרוֹ צֹר לִי
הַמָּקוֹם שְׁאֵלִין בִּירוּשָׁלַיִם:

^ו עֲשֶׂרָה דְּבָרִים נִבְרָאוּ בְּעֶרֶב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת.
וְאֵלוֹ הֵן. פִּי הָאָרֶץ. וּפִי הַבְּאֵר. וּפִי הָאֶתוֹן. וְהַקֶּשֶׁת.
וְהַמֶּן. וְהַמָּטָה. וְהַשְּׁמִיר. וְהַכֶּתֶב. וְהַמִּכְתָּב. וְהַלּוּחוֹת. וַיֵּשׁ
אוֹמְרִים אֵף הַמִּזְקִין. וְקִבּוּרָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. וְאֵלוֹ שֶׁל
אַבְרָהָם אָבִינוּ. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים אֵף הַצֵּבֶת בְּצֵבֶת עֲשׂוּיָה:

י' שְׁבַעַה דְּבָרִים בְּגִלָּם וְשִׁבְעָה בְּחָכְם. חָכָם אֵינוֹ מְדַבֵּר
בְּפָנָיו מִי שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ בְּחָכְמָה (וּבְמִנּוּן). וְאֵינוֹ נִכְנָס
לְתוֹךְ דְּבָרֵי חֲבִירוֹ. וְאֵינוֹ נִבְהֵל לְהָשִׁיב. שׁוֹאֵל פְּעֻנָּן
וּמְשִׁיב כַּהֲלָכָה. וְאוֹמֵר עַל רֹאשׁוֹן רֹאשׁוֹן. וְעַל אַחֲרוֹן
אַחֲרוֹן. וְעַל מֶה שֶׁלֹּא שָׁמַע אוֹמֵר לֹא שָׁמַעְתִּי. וּמוֹדָה עַל
הָאֻמָּת. וְחִלּוּפֶיהֶן בְּגִלָּם:

ח' שְׁבַעַה מִיָּנִי פּוֹרְעָנוּת בָּאִין לְעוֹלָם עַל שְׁבַעַה גּוֹפִי
עֲבִירוֹת. מְקַצֵּת מַעֲשָׂרִין וּמְקַצֵּת שְׁאִינָן מַעֲשָׂרִין. רָעָב
שֶׁל בְּצֻרַת בָּאָה. מְקַצֵּת רָעִבִים. וּמְקַצֵּת שְׁבַעִין. גָּמְרוּ
שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת. רָעָב שֶׁל מַהוּמָה וְשֶׁל בְּצֻרַת בָּאָה. וְשֶׁלֹּא
לְטוֹל אֶת הַחֲלָה. רָעָב שֶׁל כְּלִיָּה בָּאָה. דְּבָר בָּא לְעוֹלָם
עַל מִיתוֹת הָאֻמּוֹרוֹת בְּתוֹרָה שֶׁלֹּא נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין. וְעַל
פִּירוֹת שְׁבִיעִית. חָרַב בָּא לְעוֹלָם עַל עֲגוּי הַדִּין. וְעַל עֲוֹת
הַדִּין. וְעַל הַמּוֹרִים בְּתוֹרָה שֶׁלֹּא כַּהֲלָכָה:

ט' חִיָּה רָעָה בָּאָה לְעוֹלָם עַל שְׁבוּעַת שְׁוֹא. וְעַל חֲלוּל
הַשֵּׁם. גָּלוּת בָּא לְעוֹלָם עַל עוֹבְדֵי עֲבֹדַת אֱלִילִים. וְעַל גְּלוּי
עֲרִיּוֹת. וְעַל שְׁפִיכוֹת דָּמִים. וְעַל שְׁמִטַּת הָאָרֶץ. בְּאַרְבַּעַה
פְּרָקִים הַדְּבָר מִתְּרַבֶּה. בִּרְבִיעִית. וּבְשִׁבְעִית. וּבְמוֹצָאֵי
שְׁבִיעִית. וּבְמוֹצָאֵי הַחֹג שֶׁבֶּכַל שָׁנָה וְשָׁנָה. בִּרְבִיעִית
מִפְּנֵי מַעֲשֵׂר עָנִי שֶׁבְּשָׁלִישִׁית. בְּשִׁבְעִית מִפְּנֵי מַעֲשֵׂר
עָנִי שֶׁבְּשָׁשִׁית. וּבְמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית מִפְּנֵי פִירוֹת שְׁבִיעִית.
וּבְמוֹצָאֵי הַחֹג שֶׁבֶּכַל שָׁנָה וְשָׁנָה. מִפְּנֵי גִזּוֹל וּמִתְּנוּת עֲנִיִּים:

י' אַרְבַּע מִדּוֹת בְּאָדָם. הָאוֹמֵר שְׁלִי שְׁלִי וְשִׁלָּךְ שִׁלָּךְ. זֶה מִדָּה בִּינוּנִית. וַיֵּשׁ אֹמְרִים זֶה מִדַּת סְדוּם. שְׁלִי שִׁלָּךְ וְשִׁלָּךְ שְׁלִי עִם הָאֶרֶץ. שְׁלִי שִׁלָּךְ וְשִׁלָּךְ שִׁלָּךְ חֲסִיד. שְׁלִי שְׁלִי וְשִׁלָּךְ שְׁלִי רָשָׁע:

יא' אַרְבַּע מִדּוֹת בִּדְעוֹת. נוֹחַ לִכְעוֹס וְנוֹחַ לְרַצּוֹת. יֵצֵא שְׂכָרוֹ בְּהִפְסְדוֹ. קָשָׁה לִכְעוֹס וְקָשָׁה לְרַצּוֹת. יֵצֵא הִפְסְדוֹ בְּשְׂכָרוֹ. קָשָׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לְרַצּוֹת חֲסִיד. נוֹחַ לִכְעוֹס וְקָשָׁה לְרַצּוֹת רָשָׁע:

יב' אַרְבַּע מִדּוֹת בְּתַלְמִידִים. מַהֵר לְשִׁמוּעַ וּמַהֵר לְאַבֵּד. יֵצֵא שְׂכָרוֹ בְּהִפְסְדוֹ. קָשָׁה לְשִׁמוּעַ וְקָשָׁה לְאַבֵּד. יֵצֵא הִפְסְדוֹ בְּשְׂכָרוֹ. מַהֵר לְשִׁמוּעַ וְקָשָׁה לְאַבֵּד חָכָם. קָשָׁה לְשִׁמוּעַ וּמַהֵר לְאַבֵּד זֶה חֵלֶק רָע:

יג' אַרְבַּע מִדּוֹת בְּנוֹתָנִי צְדָקָה. הָרוּצָה שְׂיִתֵּן וְלֹא יִתְּנוּ אַחֲרִים עֵינֵינוּ רָעָה בְּשֵׁל אַחֲרִים. יִתְּנוּ אַחֲרִים וְהוּא לֹא יִתֵּן עֵינֵינוּ רָעָה בְּשֵׁלוֹ. יִתֵּן וְיִתְּנוּ אַחֲרִים חֲסִיד. לֹא יִתֵּן וְלֹא יִתְּנוּ אַחֲרִים רָשָׁע:

יד' אַרְבַּע מִדּוֹת בְּהוֹלֵכֵי לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. הוֹלֵךְ וְאִינוּ עוֹשֶׂה. שׂוֹכֵר הַלֵּיקָה בִּידּוֹ. עוֹשֶׂה וְאִינוּ הוֹלֵךְ. שׂוֹכֵר מַעֲשֶׂה בִּידּוֹ. הוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה חֲסִיד. לֹא הוֹלֵךְ וְלֹא עוֹשֶׂה רָשָׁע:

טו' אַרְבַּע מִדּוֹת בְּיוֹשְׁבֵי לִפְנֵי חֲכָמִים. סְפּוּג וּמִשְׁפָּךְ. מִשְׁמֶרֶת וְנִפְהָ. סְפּוּג שֶׁהוּא סוֹפֵג אֶת הַכֹּל. מִשְׁפָּךְ

שְׁמִכְנִיס בְּזוֹ וּמוֹצִיא בְּזוֹ. מְשַׁמֶּרֶת שְׁמוּצִיָּאָה אֶת הַיָּין
וְקוֹלְטֶת אֶת הַשְּׁמֵרִים. נָפְהָ שְׁמוּצִיָּאָה אֶת הַקֶּמַח.
וְקוֹלְטֶת אֶת הַסֵּלֶת:

י' כָּל אֲהָבָה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְּדָבָר. בָּטֵל דָּבָר בְּטֵלָה אֲהָבָה.
וְשֵׁאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר. אֵינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם. אֵיזוֹ הִיא
אֲהָבָה הַתְלוּיָה בְּדָבָר. זֶה אֲהָבַת אֲמֶנוֹן וְתָמָר. וְשֵׁאִינָה
תְלוּיָה בְּדָבָר. זֶה אֲהָבַת דָּוִד וִיהוֹנָתָן:

י" כָּל מַחְלָקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם. סוּפָהּ לְהִתְקַיֵּם. וְשֵׁאִינָה
לְשֵׁם שָׁמַיִם. אֵין סוּפָהּ לְהִתְקַיֵּם. אֵיזוֹ הִיא מַחְלָקֶת שֶׁהִיא
לְשֵׁם שָׁמַיִם. זֶה מַחְלָקֶת הַלֵּל וְשִׁמְאִי. וְשֵׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם.
זֶה מַחְלָקֶת קָרַח וְכָל עֲדָתוֹ:

י"י כָּל הַמְּזֻכָּה אֶת הָרַבִּים. אֵין חָטָא בָּא עַל יָדוֹ. וְכָל
הַמְּחֻטֵּיָא אֶת הָרַבִּים. אֵין מְסַפִּיקִין בִּידוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.
מִשֶּׁהָ זָכָה וְזָכָה אֶת הָרַבִּים. זְכוּת הָרַבִּים תְּלוּיָה בּוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר
צִדְקָתָא יִי עֲשֵׂה. וּמִשְׁפָּטָיו עִם יִשְׂרָאֵל. יִרְבְּעֵם חָטָא.
וְהַחֲטִיָּא אֶת הָרַבִּים. חָטָא הָרַבִּים תְּלוּיָה בּוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר עַל
חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם בֶּן נָבֵט אֲשֶׁר חָטָא וְאֲשֶׁר הִחֲטִיָּא אֶת
יִשְׂרָאֵל:

אחר השלמת כל מסכתא ומסכתא יאמר זה שלש פעמים

ויועיל לשכחה בעזרת השם יתברך:

הִדְרֵן עֲלֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְהִדְרֵךְ עֲלֵן דְּעֵתֵן עֲלֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְדַעְתָּךְ
עֲלֵן לֹא נִתְנָשִׁי מִינֵךְ מִסְכָּת (פלוני) וְלֹא תִתְנָשִׁי מִינֵן לֹא בְּעֵלְמָא הִדִּין
וְלֹא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי:

ואחר כך יאמר

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא תּוֹרְתֶךָ אוֹמְנוֹתָנוּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְתֵהֵא עִמָּנוּ לְעוֹלָם הַבָּא חֲנֻנֶיךָ בְּרַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי
נְחֻמָּן בְּרַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי אֲבֵא מְרִי בְּרַחֲמֵי רַפָּרְס בְּרַחֲמֵי
רְכִישׁ בְּרַחֲמֵי סְרַחֲב בְּרַחֲמֵי אֲדָא בְּרַחֲמֵי דְרוֹ בְּרַחֲמֵי:

הָעֶרֶב נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּבָרֵי תּוֹרְתֶךָ בְּפִינוּ וּבְפִיפִיּוֹת עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל וְנִהְיָה אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל יִרְאִי
שְׁמֶךָ וְלִזְמַדֵּי תּוֹרְתֶךָ:

מֵאִיבֵי תַחֲכֻמֵּי מִצְוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי:

יְהִי לִבִּי תָמִיד בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָּם חִיֵּיתִנִּי:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ: